

Ercan Kurban

- Őirler -

Yayın Tarihi:

22.01.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ercan Kurban

1970'te Kahramanmaraş'ta doğmuşum. İlk, orta ve liseyi Pazarcık'ta bitirdim. İlk lisans eğitimimi, 1993'te Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eğitim Fakültesinde, ikinci lisans eğitimimi, Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde yüksek onur belgesiyle tamamladım. Yüksel lisansımı, Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı alanında yaptım. 1993'ten bu yana Van'da, Bolu'da ve İstanbul'da özel dersane ve özel okullarda öğretmen ve idareci olarak çalıştım, Zirve Dergisi, Zambak Yayınları, Tomurcuk Yayınları'nda editör olarak çalıştım. Gonca Dergisi'nin kurucu üyeleri arasında görev aldım. İstanbul'da eğitim öğretim çalışmalarına devam etmekteyim.

Evliyim, iki kızım, bir oğlum var. İlköğretim yardımcı ders kitapları ve test kitapları yazdım. Edebiyat alanında çalışmalarım devam etmektedir. Çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlanmış şiirlerim ve yazılarım bulunmaktadır.

Ab-ı Hayat

Ab-ı Hayat
Ab-ı hayat gibi yetiştin imdadıma
Derman oldun derdime,
Ses verdin feryadıma...
Can evimden vurulmuş perişandım,
Tuttun elimden.
Aldın yanına.
Tek kanatlı pervaz edemezken,
Kanat oldun kanadıma.
Hicranımdan âh edip inlerken,
Mesih soluklu nefesinle
Beni mesteyledin.
Derdimin ilacı olup derdimi dinledin.
Kulağımda müşfik bir ses oldun.
Görmeyen gözüme fer,
Serseri başıma ser oldun.
Seninle Hakkı buldum,
Ben, beni halk edene kul oldum.
Farkında değilken yaratılış gayemin,
Farkına varıp Hakkına ram olan insan oldum.

15.10.2009

Ercan Kurban

Ağla Gözlerim

17.01.2000

Ağla gzlerim ağla,
Ağla da kararmış kalbimi dağla.
Bütün bir milletime,
Bitmeyen dertlerime ağla.

Kaybolan boş yıllara,
Beyhude geçen anlara,
Başıboş insanlara,
Nasipsiz analara,
ilesiz babalara
fuksuzlara ağla.

Bağrı yanık bir ney gibi,
ağlayan bir sel gibi ağla...

Bütün bir gençliğe ağla
Hakkı hak bilmeyenlere ağla.
Günahsız ocuklara,masum bebelere,
Bir hiç uğruna cana kıyanlara,
Varlığının hikmetini anlamayanlara
Yaratıcılığını bilmeyenlere ağla...

Yavrusunu yitiren bir anne gibi,
Balasız kalan bir baba gibi ağla...

Ağla ağla ki gözyaşlarım içli içli dökülsün.
Kalbimdeki bütün kasvet sklsn.
Gönlüm sevgi bağıyla rlsn,
Ruhumdaki kirler çözülsün.

Ağla gzlerim ağla,
Ağla ağla da paslanmış yüreğimi dağla,
Gnahıma ağla gnahlarıma ağla.
Hakka hakkıyla kul olamayışıma,
Beyhude geçen hayatıma,
Zamanı tketişime
Zamanda tkenişime ağla...

Yedi uyurların mağarası gibi
şanlı Nebi'nin hurmadan minberi gibi ağla...

Simsiyah olan kalbimin kasvetine,
İfritleşmiş nefsimin hiddetine,
Doyumsuz gönlümün şiddetine,
Kudretsiz ruhumun acizliğine ağla...

Ağla ağla ki;
Günahlarım dökülsün.
Ağla ağla ki;

Kalbimin pası çözülsün.
Ağla ağla ki;
Gönlüme sevgi süzülsün.

Ağla gözlerim ağla,
Tüm insanlığa ağla,

Hız. Yakup'un Yusuf'una ağladığı gibi,
İki Cihan Serverinin ümmetine ağladığı gibi ağla...

Vuslata ermek için,
Rabbe ram olmak için,
Gönüllere dolmak için,
Susuz dudaklara su sunmak için ağla...

Ağla gözlerim ağla,
Ağla da sevgisiz kalbimi dağla,
Ağla da beni Mevla'ma bağla...

Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Ağlama Bağdat

Ortalık zifiri karanlık, şafağı vuruyor saat,
Bomba yağdı, gulle yağdı yine ağladı Bağdat.

Kustu zehrini ehli salip, masum halkın üstüne,
Gökten ölüm yağdı, anaların, balaların üstüne.

Yıllar geçse değişse de zaman zalim yine zalim,
Bu manzara, yürek yakar, dayanmaz buna kalbim.

Ölüm kusan bombalar yağarken artarda,
Ben de varım diyemem, bu fani dünyada.

Görünce kızıl kıyameti mazi geldi yadıma,
Fatihalar, yasinler gönderdim ecdadıma.

Bir şeyler yapamama ıstırabı kemiriyorken beynimi.
Titriyor, üşüyorum hafakanlar basıyor tenimi.

Ekranlardan fışkıran o çirkin manzaralar,
Hıçkırıklara boğuyor, ağlatıyor beni zar zar.

Hey ehli salip, hani insanlık diye dem tutardın?
Neden öyleyse böyle kızılca kıyameti kopardın?

Belli ki senin insafın kurumuş,
Gözünü; zalimce,haince canavarlık bürümüş.

İnsan hakları, demokrasi bunların hepsi palavra,
Senin niyetin belli, mal mülk ve bir yığın kadavra.

Petrol yerine içiyorsunuz mazlumların kanını,
Unuttunuz her nedense insanlığın adını.

Birleşip geldiniz, hunharca yığın yığın,
Ah Bağdat! Canım Bağdat! O şimdi darmadağın.

Ağlıyor yüreği yanık anaların, çaresiz babaların,
Cephede bilinçsizce vuruşan balaların.

Şimdi Bağdat'ta Musul'da ve Kerkük'te gönüllere kan damar.
İnsafsızların melunca saldırısıyla çocuklar ağlar.

Birkaç zalimin yüzünden yanıyor Bağdat!
Çıkıyor göklere ah-ı efkanlar kat kat.

Alevler semayı sarmış yanıyor bütün şehir,
Zalimin zulmü şimşek gibi iniyor bir bir.

Sığınaktaki sabi çocuğun bakışı kalbimi yaktı,
Taa ciğerime sanki sıcak kurşun aktı.

Korkak bakışlarla gökyüzüne bakan gözler,

Ses çıkarmamak için fısıltılı çıkan sözler,

Kırık kollar, yanık yüzler, kaybedilen gözler,
Bu manzarayı gören Allah'ım bu ne vahşet der.

Vahşetin en alasını kusuyor zalimler,
Düşen topraklarla, yağın bombalarla sarsılıyor yer.

Ah canım Musul! Masum Musul, biçare Kerkük,
Ne oldu size? Niçin böyle boynunuz bükük?

Ecdadımın bıraktığı izler nerde?
Kim düşürdü sizi bu hain derde?

Her dem ağlarım sizin garip halinize,
Yalnız kalışınıza, efganınıza, sahipsizliğinize.

Yanar yüreğim, ağlayan analara kundaktaki bebelere,
Kanar yüreğim, Bağdat'a Musul'a Kerkük'e.

Bir yiğit çıkmalı, dur demeli bu vahşete,
Sürmeli atını zalimlerin üstüne, son vermeli dehşete.

Ama heyhat nerde o yiğit hani nerde?
Çıksaydı meydana müslümanlar düşer miydi bu derde?

Ağlama Musul, ağlama Kerkük. Erbil, Bağdat,
Şimdi eller semada dualar kat kat.

Yükseliyor ulu divanın dergahına,
YetiŐecek sekineler gariplerin ahına.

Zalimin zulmü varsa garibin de ahı var.
Çıkacak bu feryatlar ta yedi kat göklere kadar.

Dokunacak rabbimin rikkatine bu zulüm,
Ümitvar ol, çözülecek en sonunda bu kör düğüm.

Ağlama Bağdat, ne olur ağlama,
Ağlayıp da ciğergahı dağlama.
Ercan Kurban

Ağlamak

Ağlamak, dertlenmekse ağlamaya değer
Ağlamak, nefsin içinse ağlama boş ver

Dökülsün gözlerinden yaşlar sicim sicim
Yansın yüreğin pare pare dilim dilim

Ercan Kurban

Ağlarız

Bir musibet tufanıyla talan oldu hâlimiz,
Kara bir ölümlle uçan yiğitlere ağlarız!

Bilmem ki Rabbi Kerime eksik miydi sayımız,
Dünyaya doymadan giden şehitlere ağlarız!

Hazin ki Hak demez oldu ahvalimiz, kâlimiz,
Günahlarımıza bedel yitiklere ağlarız!

Yanan Türkiye'miz, yanan ciğerimiz, kalbimiz...
Boynu bükük kalan masum yetimlere ağlarız!

Musibeti nasihatten yeğ bilir ecdadımız,
Felaketten ders almayan dertsizlere ağlarız!

Feryatlarla yarelenip dilgir oldu gönlümüz,
Hanesine ateş düşen annelere ağlarız!

Felaketten medet umdu nice hâk bilmezimiz,
İnsanlıktan nasipsiz yol bilmezlere ağlarız!

Karardı günlerimiz, kifayetsiz sözlerimiz...
Hicranlanıp hüznlerde yüzenlere ağlarız!

Alev sardı her yanı, ceyhun oldu gözlerimiz.
Âhı vahını sineye gömenlere ağlarız!

Korusun bizleri Rahman'ımız, Rahimimiz,
Fani dünyadan bekaya göçenlere ağlarız!

Ercan Kurban
14.05.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Ağlasın

Hüzünlü bir kalp ile dolaşırım çaresiz.
Beni mecnun edip meydana salan ağlasın.

Bir garip serseriyim yalnız, sevgisiz, fersiz...
Barışa yanaşmayıp zulme atan ağlasın.

Her dakikam zıندان, her ânım çekilmez azap,
Derdimimi görmeyip hüzne boğan ağlasın.

Eyyamım perperişan, ruhumda binbir gazap,
Sevgime yüz vermeyip aşkı soyan ağlasın.

Çok dertliyim Allah'ım, derde derman ararım!
Hâlimi anlamayıp hâlsiz koyan ağlasın.

Gece gündüz dolaşır, yâre merhem sorarım!
Garibe yüz vermeyip kâlsiz koyan ağlasın.

Zıندان oldu günlerim, hazin hazin inlerim!
Zulmile âbâd olup zulme atan ağlasın.

Mazi oldu dünlerim, garip mahzun hâllerim!
Vefa nedir bilmeyip hüzne boğan ağlasın.

Yalnızlar rıhtımına, demir attım sersefil,
Yapayalnız bırakıp beni üzen ağlasın.

Gülistanda açmıyor, ne gül ne de karanfil,
Bahçemi viran edip gülü ezen ağlasın.

Hicranla yanar kalbim, âh yalnızlık ne de zalim!
Vefa nedir bilmeyip zara salan ağlasın.

Yâre yâr olmak için yârelendi âh kalbim.
Aşkımı anlamayıp nefse uyan ağlasın.

Ercan Kurban
29.04.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Allahuekber Dağı'nda

Kar, kar, kar, nerdesin ey Yâr!
Esiyor, dinmiyor rüzgâr,
Geçitsiz şu yüce dağlar.
Gözler ceyhun, kalpler zar zar...
Düşman, Rus değil kar şimdi,
Bir heyula olup indi.
Yorgun omuzlara bindi,
Bizi Rus değil, kar yendi.
Kar, kar, kar... Bembeyaz her yer...
Kardan dizili heykeller...
Bulamazsın gözlerde fer,
Soğukta inliyor nefer...
Dağlara sürdüler bizi,
Karlar yuttu hepimizi.
Yolda şehit dizi dizi...
Kar, Azraillin ikizi.
Her yerde feryat ve figan...
Dolaşmıyor damarda kan.
Sarmış Mehmetçiği iman,
Rabbine etmiyor isyan.
Sardı bizi beyaz ölüm,
Görülmemiş böyle zulüm,
Dert bizde, düğüm düğüm
Her an ölüm, her an ölüm...
Kar, tipi, boran ve ayaz...
İniltiler avaz avaz...
Şahadette tatlı bir haz...
Mehmedim ediyor pervaz...
Allahuekber'de kar var,
Mehmedim düşmanı arar.
Bedenini karlar sarar,
Kardan ateşlerde yanar...
Vatana kurban yiğitler,
Bayrağa hayran yiğitler,
Dinine pürryan yiğitler,
Yiğitler artık şehitler...
Sararmasın Sarıkamış,
Mehmedimi karlar almış,
Anne, yüreciğin yanmış,
Mehmedim karla budanmış...
Kefen oldu karlar ona,
Ulaşamadı düşmana.
Soğuktan da dona dona...
Uçtu, ötelere ufkuna...
Bu vatanın tapusuyuz,
Annemizin kuzusuyuz,
Çiçeklerin kokusuyuz,
Bizler cennet yolcusuyuz...
Her yıl Aralık ayında
Doksan bin yıldız artarda
Beyaz bir ışık semada
Allahuekber Dağın'da...

21.01.2012/ Bolu

Ercan Kurban

Ana

Dua vardır dilinde,
Huzur kaynar kalbinde,
Güller açar gönlünde,
Tebessümler yüzünde...
Firdevslere sıratsın,
Mevla'dan bir muratsın,
Yavrum der der, ağlarsın,
Irmak olur çağlarsın,
Ninnin hep kulağımda,
İlk busen yanağımda,
Şu dünya durağımda,
Işıksın چراغımدا...
Işıl ışıl gözlerin,
Ne de tatlı sözlerin,
Pek şifalı ellerin,
Çok şekerdir dillerin...
"Canım" desene bana,
Dualarım hep sana,
Diyeyim kana kana,
Ne de güzelsin ana...
Sevincin üfül üfül,
Şefkatin gürül gürül,
Sensin lale, sensin gül,
Sen ağlama, her gün gül...

13.05.2012 Bolu

Ercan Kurban

Anadolum

Erenler yurdusun, ana dolusun,
Toprağın, şehit kokar, Anadolum.
Şifa kaynağısın, derman dolusun,
Dağların, yigit bakar, Anadolum.

Üstünde duman duman sevda tüter,
Sevgin, kalplerededir, Anadolum.
Bahçende bülbüller coşarak öter,
Şanın, hep dillerdedir, Anadolum.

Alperenler sarmış her bir yanını,
Çiçeklerin mis kokar Anadolum.
Dünyaya açmışsın cömert bağrını,
Suların coşkun çağlar Anadolum

Hem cesur hem kahramandır milletin,
Gençlerin aşkla coşar Anadolum.
Örnek bir devlettir senin devletin
İnsanın Hakka bakar Anadolum.

Türkü olur, söylenirsin, saz ile
Ozanın, hoşça coşar, Anadolum.
Şiir olur, dizilirsin, naz ile
Sevdalın, sana koşar, Anadolum.

Dadaşlar, salınır yaylalarında,
Irmağın, serin çağlar, Anadolum.
Efeler, haykırır ovalarında,
Bağların, sevgi kokar, Anadolum.

Rengârenk desenlerle bezelisin,
Kültürün, nakış nakış Anadolum.
Ülkeler içinde, en güzelisin,
Seni sevmek bir yarış, Anadolum.

Hem ana, hem kardeş, hem yarsın bize.
Birliğimiz, kusursuz, Anadolum.
Sinende sevgimiz, hep dize dize...
Dirliğimiz, hudutsuz Anadolum.
19.12.2001 Bolu

Ercan Kurban

Anılar

11.04.2000

Zaman erir gider geriye anılar kalır,
Anılarda hiç bitmeyen sevinçler saklıdır.

Ercan Kurban

Anne

Sevgi ırmağının kaynağı anne,
Dermansız dertlerin dermanı anne,
Ümitsiz ruhların, ümidi anne
Sevgi bahçesinin sultanı anne...

Hayat, anneyle anlamlı ve güzel,
O, gönüllerde hem yüce hem özel,
Başımızı şefkatle okşayan el,
Hayat yolumuzun, rehberi anne...

Onun gülüşü, abı hayat dolu,
Gösterir evladına doğru yolu,
Başımızda her an şefkatli kolu,
Sevgi bahçemizin, sümbülü anne...

Dert ortağı, sığınak limanımız,
Gönül sesi, en sadık sultanımız,
Kalp ibresi, eşsiz mihmandarımız,
Dermansız dertlerin, dermanı anne...

Biz gülünce güler, ağlarsak ağlar,
Yavrusu uğruna ciğerin dağlar,
O, neşelenince gül açar bağlar,
Amansız günlerin, emânı anne...

Gönül dostumuz ve dert ortağımız,
Şefkat yumağı, sevgi pınarımız,
Hayatımız, kanımız, canamız,
Karanlık günlerin, güneşi anne...

Merhamet, ondadır, muhabbet onda,
Bütün dertler diner, onun kolunda,
Yavrusu uğruna hayat yolunda,
Şifasız dertlerin, ilacı anne...

Cennet, annenin ayağı altında,
En yüce varlıktır Hakkın katında,
Sevgi yekvücuttur onun zatında,
Coşkusuz günlerin, coşkusu anne...

Evlerin, sevgi abidesi anne,
Hayatın, en tatlı neşesi anne,
Kalplerin en âli köşesi anne,
Sevgisiz anların, sevgisi anne...

Baş tacı, her derdin ilacı anne,
Ruhumuzun ebedi muhtacı anne,
Dertlerin dermanı, ilacı anne,
Kırılmış kalplerin, miracı anne...

Ercan Kurban

Anne 2

Anne

Şefkatli bakışın, ilaçtı bana
Merhametin merhem, siraçtı bana.
Öksüz kalbim öyle, muhtaç ki sana.
Ötelerden nolur, duyuver anne.

Azaba boyanmış, bütün günlerim.
Şimdi mazi oldu, mutlu dünlerim.
İstirap içinde, her gün inlerim.
Kalbindé sevgimi duyuver anne.

Sensiz geçen ânım, çile ıstırap.
Ruhum hicranınla, çekiyor azap.
Hâl bilmez elinde, her ânım harap.
Berzaktan sesimi, duyuver anne...

Sen gideli rüzgâr, hoyrat esiyor.
Caniler zehrini, berbât kusuyor.
Zalimin zulmüne, herkes susuyor.
Ne olur duamı duyuver anne...

Hasretin kalbimde, yandı kor oldu.
Sensiz dünya bana, artık dar oldu.
Günlerim karardı, gönlüm zâr oldu.
Berzaktan sesimi, duyuver anne...

Ercan Kurban
08.02.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Anne 3

Şefkatli bakışın, ilaçtı bana
Merhametin merhem, siraçtı bana.
Öksüz kalbim öyle, muhtaç ki sana.
Ötelerden nolur, duyuver anne.

Azaba boyanmış, bütün günlerim.
Şimdi mazi oldu, mutlu dünlerim.
İstirap içinde, her gün inlerim.
Kalbindé sevgimi duyuver anne.

Sensiz geçen ânım, çile ıstırap.
Ruhum hicranınla, çekiyor azap.
Hâl bilmez elinde, her ânım harap.
Berzaktan sesimi, duyuver anne...

Sen gideli rüzgâr, hoyrat esiyor.
Caniler zehrini, berbât kusuyor.
Zalimin zulmüne, herkes susuyor.
Ne olur duamı duyuver anne...

Hasretin kalbimde, yandı kor oldu.
Sensiz dünya bana, artık dar oldu.
Günlerim karardı, gönlüm zâr oldu.
Berzaktan sesimi, duyuver anne...

Ercan Kurban
08.02.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Anneler

Anne iki heceli,
Dünyanın en güzeli,
Neşeli, çok neşeli,
Sevgi dolu anneler...

Zulüm çeker, ah demez,
Daim yedirir, yemez,
Ah, of nedir? Hiç bilmez,
Çile yüklü anneler...

Kalbi, hep sevgi dolu,
Gösterir doğru yolu,
Kollar hep sağı solu,
Eşsiz rehber anneler...

Dilinde dua kat kat,
Onla geçilir sırat.
Kalbindeyse hep rikkat,
Dua okur anneler...

Hayatı, bin bir çile,
Asla getirmez dile.
O eşsiz sevgisiyle,
Merhem olur anneler...

Munisçe okşar bizi,
Dinler hep derdimizi.
Dualar dizi dizi...
Derde derman anneler...

Kanat açar bizlere,
Işık saçır yüzlere,
Sevgi yükler sözlere,
Merhametli anneler...

Ninnisiyle uyutur,
Duasıyla büyütür,
Tıpış tıpış yürütür,
Hayat dolu anneler...

Fedakârdır, fedakâr...
Bakışında hayat var.
Nemli gözlerle zar zar,
Şefkat saçır anneler...

Sabrın, eşsiz örneği,
Mutluluktur dileği,
Evladının meleği,
Annelerdir, anneler...

14 Mayıs 2011 Bolu

Ercan Kurban

Bahar Muştusu

Fısıldayıp uyarıverdi sevgili yarı,
Bak; getirdim alı, beyazı, yeşili, moru.
Senin için yolcu ediverdim soğuğu karı.
Uyan artık derin uykudan, bak bahar geldi.

Dağittım, dağdaki sesi, sisi dumanı.
Seriverdim, ovaya yemyeşil otu, çimeni.
Kucakladım, baharı hasretle bekleyeni.
Uyan artık derin uykudan, bak bahar geldi.

Dağıt artık efkarını ve dindir ahını,
Savur rüzgara içini kemiren vahını,
Kara bulutlara yükle, varsa günahını.
Uyan artık derin uykudan. bak bahar geldi.

İfritten günler, elbet maziye gömülecek.
Söndürülmüş ruhtar muştularla dirilecek.
Binbir lütuf ile aydınlığa gidilecek.
Uyan artık derin uykudan, bak bahar geldi.

Terk eyle hüzün iklimini, ümide yönel.
Yürü aydınlık yarınlara, karanlığı del.
Okşayacak mahzun gönlünü şefkatli bir el.
Uyan artık derin uykudan, bak bahar geldi.

Her yanda renk renk açacak karanfil, lale, gül.
Coşacak türkülerle tüm kalpler gürül gürül.
Hüznünü göm maziye, hazzınla her zaman gül.
Uyan artık derin uykudan, bak bahar geldi.

01.04.2022/İstanbul
Ercan Kurban

Ercan Kurban

Bakışlar Vardır

(20. 06. 2008 İstanbul)
Bakışlar vardır, kalpleri yakar.
Masumiyet sinmiştir içine,
Hüzün yüklüdür,
Çaresiz ve zar zar...
İki büklümdür dertli ve yanık,
Haçer saplar sinelere...
Hayattan kopuk ve bulanık...
Bakışlar vardır, mahzun ve kederli,
Yıkıp geçer gönülleri,
Alev olur yüreklerde.
Sarar ruhları boydan boya...
Ağlatır, sızlatır,
Hiçkırık olur...
Göz bebeğinde silinmeyen bir resim olarak kalır.
Bakışlar vardır, sevgiyle dolu,
Yerinden hoplatır yürekleri,
Şiir olur, şarkı olur, türkü olur,
Şevda olur, gönülleri doldurur.
Huzur saçar.
Gönülden gönle köprüler kurar.
Sevgiyle coşturur sevenleri...
Bakışlar vardır, ümitle dolu
Aşkla coşturur sizi yarınlara
İstikbale azimle bakar.
Yürütür ötelere metanetle
Kalplere kutlu bir sevinç takar.
Umut olur, ışık olur, kalpten kalbe akar...
Sevgi olur, sineleri yakar.

Ercan Kurban

Bana Bir Şarkı Mırıldan

Bana bir şarkı mırıldan
İçinde dostluk bulunan
Nefretten hep uzak duran
Bana bir şarkı mırıldan

Her nağmesi sevgi dolu
Göstersin hep doğru yolu
Çınlatsın tüm sağı solu
Bana bir şarkı mırıldan

Buruk gönüllere giren
Kalplerden nefreti silen
Hiç bitmeyip devam eden
Bana bir şarkı mırıldan

İnsanlığa öğüt olsun
Çaresizler şifa bulsun
Kötülere ibret olsun
Bana bir şarkı mırıldan

Güzel vatanı anlatan
Sevgilere sevgi katran
Eskimeyip daim artan
Bana bir şarkı mırıldan

04.03.1997

Ercan Kurban

Barış İçin Dostluk İçin

Sevgiyle kucak açalım,
Herkes'e muhabbet saalım,
Kinden nefretten kaçalım,
Barış için dostluk için.

Bırakalım dūşmanlıđı,
Kaldıralım kırgınlığı,
Silelim hep dargınlığı,
Barış için, dostluk için.

Dūsturumuz sevgi olsun,
İnsanlar hep huzur bulsun,
Kötölükler tüm yok olsun,
Barış için dostluk için.

Kini nefreti silelim,
Dostluğun kadrini bilelim,
Buruk kalplere girelim,
Barış için dostluk için.

12.03.1997

Ercan Kurban

Be Hey Müslüman

İnsanlığı aydınlatmak için çekilen çile,
Acımasız sözlerle hiç getirilir mi dile?
Utandırır, bu hakaretler, şeytanları bile.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Yapılan haksız saldırı, doğrudan müfterilik.
Hak diyenlere, bu iftiralar, ne son, ne de ilk...
Şu yaptığınız, ifsat, gıybet; adavet hasetlik...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

İnsaf, Kaf Dağı'nda; merhametse, dipsiz kuyuda,
Zulüm, sırça köşkte; adaletse, derin uykuda.
Çamur atmak, yaftalamak, şeytanların huyu da...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Hizmeti, sevdası bilen, yiğit oğlu yiğide,
Moğolistan'da ve Afrika'da yatan şehide,
Türkiye'yi taçlandıran beklentisiz şakirde,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Hizmete, arkasına bile bakmadan gidene,
Kıtaları aşarak okyanusları geçene,
İnsana hizmet etmeyi, Hakka hizmet bilene,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Altın, yere düşse bile, yine değer kaybetmez.
Unutmayın ki; iftira, itham silinip gitmez.
Sen ne kadar çarpıtırsan çarpıt, Mevla affetmez.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman

Arsız, hırsız, yeni yetme onca bahtsız,
Hizmet nedir hiç tatmayan zavallıyı ahtsız,
Yanına alıp çulsuzu, çapulcuyu tahtsız,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Kutu, kasa, üzerinde çalıştığınız yasa,
İnsafınız kurumuş, asla duymazsınız tasa.
Hiç acımadan da mazlumu boğarsınız yasa.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Bulmuşsunuz, dövene elsiz, sövene dilsizi.
Hakka hizmet etmede hiç yılmayan gönülsüzü,
Sizde gıybet, iftira sayısız, hem dizi dizi...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Korkmayın, tacınız da sizin, tahtınız da sizin...
Dökülüyor dilinizden, "haşhaşiler", bir de "in".
Devir sizin, güç sizin; devran sizin, ferman sizin...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Laf ebeliğinde, hiç kimse yoktur üstünüze.

Hak diyen; inanmaz, iftira dolu sözünüze.
Kusurlarınız, nedense görünmez gözünüze.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Ma'serî vicdan, bir bir tartıyor yaptığınızı.
Kumpas, komplo, virüs yaftaları taktığınızı,
Yalanı, allayıp pullayarak sattığınızı,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Karıştır, kurcala, ekranlardan yolla ha yolla...
Adavette zirveleş, şeytanları bile solla.
Vur suçsuzla, hırsızı, arsız, yolsuzu kolla.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Milletten aldığınız gücü, gücünüz bildiniz.
Halkı, ötekileştirerek kamplara böldünüz.
Binlerce garibi diyardan diyara sürdürdünüz.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Tarihte, zulmile âbâd olan görülmüş müdür?
Sayısız âh alıp baki kalan duyulmuş mudur?
Güç, şiddet, hiddetle gönüllere girilmiş midir?
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Yazık ki ne yazık, zulüm; zülf-i yâre dokundu.
Melanetiniz, günlerce sayfa sayfa okundu.
Üftade, mukâbele-i bi'l-misilden sakındı.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Bir kez daha hak hukuk der, yolumuzda koşarız.
Yeise düşmeden nice badireler aşarız.
"Bu da geçer Ya Hu" deriz, Hak aşkıyla coşarız.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Davası hizmet olanlar; "sarsılsa da devrilmez."
Muradı millet olanlar, dövülse de evrilmez.
Sözü bühtan olanlar, hiçbir zaman sevilmez.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Ercan Kurban
20.01.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Beklemek

Yüreğimiz coşkun, aşkımız sonsuz...
Ne zaman gelecek aydınlık yıllar?
Doğacak mı o hayat dolu nevrüz?
Her yanda fırtına, her yönde kar buz,
Yüreğimiz coşkun, aşkımız sonsuz...
Senelerdir ümitle bekliyoruz,
Aydınlık günlerin nev baharını,
Sonsuzluğa adım adım yürüyoruz,
Rabbimizden de medet diliyoruz,
Senelerdir ümitle bekliyoruz...
Sonsuzluk, sonsuzluk âh sonsuzluk...
Sığınacak kale, gidilecek yer.
Ruhta pörsüme, kalpte huzursuzluk,
Ona ram olmakla biter mutsuzluk,
Sonsuzluk, sonsuzluk âh sonsuzluk...
Beklemek, beklemek şevkle, sabırla...
O'ndadır inayet, O'ndadır kudret.
İnanmak, çalışmak bir olmakla,
Rabbimin sunduğu o sonsuz aşkla,
Beklemek, beklemek şevkle, sabırla...
Teselli kapısı, O'nun kapısı,
O kapı her çaresize açılır.
Cümle varlık onun eşsiz yapısı,
O isterse diner gönül sancısı.
Teselli kapısı, O'nun kapısı...
16.10.2011

Ercan Kurban

Bekliyoruz

Kahramanlar bekliyoruz,
Beklentisiz.
Kara sevdalı,
Dili dualı,
Kalbi yaralı,
Ümit dolu,
Güneş gibi
Gönüllere doğacak,
Yorulmayacak,
Küheylan misali
Çatlayana dek koşacak...

Alperenler bekliyoruz,
Yunus gibi
Sevgiyle akacak,
İnsanca bakacak.
Sevgiden ışığıyla,
Dünyayı aydınlatacak.
Mevlanalar bekliyoruz,
Hoşgörüde zirve,
Herkesine sinisini açıp
"Ne olursan ol yine de gel." diyecek,
Kini, nefreti silecek...

Fatihler bekliyoruz,
Çağ açıp çağ kapatacak,
İnsanlığın ufkunda tüten
Siyah dumanları dağıtacak.
Yeis bataklığında kıvrananların,
Üstündeki ataleti atacak.
Yavuzlar bekliyoruz,
Tefrikayı durduracak.
"Birlik" diyecek,
"Dirlik" diyecek,
Haddini aşanlara, Haddini bildirecek...

Sinanlar bekliyoruz,
Yurdu bir baştan bir başa
Nakış nakış, dokuyacak.
Kalpten kalbe, gönülden gönle yürüyen
Sevgiden köprüler kuracak.

Şairler bekliyoruz,
Akif gibi, üstat Necip Fazıl gibi
Her şeyi "ALLAH" diyecek,
Zalimin karşısında;
Çelikten bir kala gibi durup
Eğilmeyecek.
Kula kul olmadan,
"Hak" deyip gürleyecek...

Yeni bir nesil bekliyoruz,

Milleti derin uykudan uyandıracak.
Çoraklaşan ümitlere, ab-ı hayat sunacak.
Åkan gözyaşlarını silip
Barışa koşacak, huzura koşacak...
Çift kanadıyla pervaz edip
Kalp ve kafası izdivaç halinde,
Hazreti Mevlana'ca: "Hamdım, piştım, yandım." diyerek
"Kul oldum, kul oldum, ben kul oldum,
Rabbimin kapısında bir vasıfsız kul oldum."
Hizmet etmekle ben insan oldum diyecek,
Sahibi evvelin, Mevla olduğunu bilecek...
Maddede boğulmayacak,
Tuzaklara düşüp savrulmayacak.
"Halka hizmet Hakka hizmettir." diyecek,
Asla gevşemeyecek,
Yeni bir nesil bekliyoruz...□
Ercan Kurban
14.09.2013 İstanbul□

Ercan Kurban

Belki

Yalnızlığın koynunda, yaşarım hicranımı.
Kimse görsün istemem, üzüntümü acımı.
Derdime merhem olan, o amansız sancımı,
Kimse duysun istemem, kimse görsün istemem...

Acılar bir ok olur, parçalarlar kalbimi.
Hüzünler kıvrandırır ve lâl ederler dilmi.
Beni dualar korur, açar Rabbe elimi,
Hâlimi arz ederim, derdimi arz ederim...

Yüreğim pır pır eder, âhım semaya yürür.
Her an hüzün ve keder, tüm bedenimi bürür.
Kederim böyle sürer, bu dert beni öldürür.
Sabrı ilaç bilirim, sabrı sirac bilirim...

Derdimle dertleşirim, ceyhun olur gözlerim.
Sevgimle sesleşirim, hiç duyulmaz sözlerim.
Nefsimle tersleşirim, tutmaz olur dizlerim.
Aşkı miftah bilirim, hep o aşka yürürüm...

Kimsesizler Kimsesi, sesimi duyar belki.
Kalbimdeki hevesi, bir yere koyar belki.
Nefsimdeki nefesi, sevgiye boyar belki.
"Belki" deyip beklerim, sabra sabır eklerim...

Ercan Kurban
24.01.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Ben Bir Garip Öğretmen

Ben bir garip öğretmen,
Anadolu'dan,
Yiğitler diyarından.
Buram buram türkü,
Buram buram hasret,
Buram buram muhabbet kokan yerden,
Gönlümde vatan sevgisi,
Kalbimde millet coşkusu,
Yürüyorum cehaletin üstüne.
Öğrencilerimle, canlarımla
Öbek öbek olmuş papatyalarımla,
İssız dağlarda açan kır çiçeklerimle.
İstikbalde parlayacak yıldızlarımla yürüyorum...
Ben bir garip öğretmen,
Sevda dolu gönlüm,
Sevgi dolu kalbim.
Ne zaman bir çocuk sesi duysam,
Çılğınca atar nabzım.
Ne zaman tatlı tebessümlerini görsem,
Güler yüzüm ışıldar gözüm.
Hedefim, engin ufuklara kement atmak.
Karanlık dünyayı aydınlığa çevirip
Şanlı milletime Şerife bacılar, Yahya Çavuşlar gibi
Er oğlu erler, Türk kızı Türkler yetiştirmek.
Dünyanın bağrına muhabbet tohumları saçarak,
Geleceğe barış, dostluk, sevgi buğularını
Dalga dalga yaymak,
Özgürlüğe susamışları özgürce yaşatmak...
Ben bir garip öğretmen,
Özüm sözüm tertemiz,
Anadolu'mun sevgi imbiğinden süzülüp geldim.
Yunus'tan muhabbet, Mevlana'dan hoşgörü aldım.
İlmin kapısını, Farabilerle, İbni Sinalarla araladım.
Fatih'ten yiğitlik, ecdadımdan cömertlik aldım.
Hiç bitmeyen bir ümitle,
Kötü düşüncelerden habersiz,
Yürüyorum korkusuzca cehaletin üstüne,
Yüreği kalkan, gönlü sevgi dolu öğrencilerimle...

Ercan Kurban

Ben Bir Öğretmenim

Ben Bir Öğretmenim

Ben bir öğretmenim.
Sevgi bahçesinden geldim.
Sizlere demet demet çiçeklerle,
Şefkat pınarından şefkat getirdim.
Mutlu olup coşasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Gönlümdə tomurcuklanır güller,
Rayihalarla dağılır sevgim.
Günbegün devam eder, gider.
Bilgiyle donanıp sevgiye bezenesiniz diye.

Ben bir öğretmenim.
Anadolu'mu, Anadolu insanını düşünen,
Vatan sevgisine hasret yüreklere,
Yalın ayaklı katıksız ekmekle yetinen,
Ayşe'ye, Ali'ye, Fatma'ya hepinize...
İlim getirdim tül lenip boy atasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Fatih'in, Yavuz'un torunu,
Yıllar geçse değişse de zaman,
Asla unutmam soyumu.
Size ecdattan haber getirdim.
Unutmayasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Türkiye' me ve insanına hizmet etmek için,
Geceyi gündüz yaptım kendime.
Çalışıp didindim siz yavrular için.
Tarihten ders alıp nam alasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Zamana dur diyecek kahramanlar yetiştirmeye geldim.
Yağız delikanlılara hasret kalmış milletime,
Şeyh Şamil'ler, Sütçü İmam'lar, Şahin Bey'ler ve Nene Hatun'lar...
Hediye etmeye and içtim.
Gözünüz arkada kalmasın diye...

Ercan KURBAN
23.10.2000

Ercan Kurban

Ben ve Sen

Ben gecelerle yoldaş, sen rüyalarla sırdaş,
Benimiz birer binek, inatlar murat olur...
Ben geceye arkadaş, sen uykuya arkadaş,
Sevgimiz,ilmek ilmek çözüür, berbat olur...

Ben hicranla kıvranır, sen uykuya aldanır,
Yalnızlar otağına,atarız kendimizi...
Ben bende sıralanır, sen düşte oyalanır,
Çıkmazlar sapağına, salarız kendimizi...

Nedensiz bahaneler, yer bitirir bizi.
Nefsimizin pençesi, aldatır ikimizi.
Sebepsiz bahaneler, kafada dizi dizi...
Bu ayrılık çilesi, karartır kalbimizi.

Ercan Kurban
01.02.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Beyaz

(08.02.2008)

İnsana doğduğu gün beyaz bir elbise giydirirler.
Tebessüm dolu bir bakışla merhaba derler.
İlk gıdası annesinin ak sütüdür.
Elbisesiyse beyazdan bir örtüdür.
İçer ana sütünü kana kana,
Bu ilahi bir lütuftur ona.
Yatağı beyazdır, yemeği beyaz...
Emdikçe alır o beyazdan tarifsiz bir haz.
Kulaklarına ezan, kamet okunur,
Ardından da ismi konulur.
"Bahtın ak olsun." duasını bir kulağına,
"Kara gün görmeyesin." duasını da diğer kulağına
Büyük bir itinayla fısıldarlar.
Bir bilseniz onun için ne hayaller kurarlar.
Havada uçuşur güzel sözler, dualar...
Bahtiyardır anneler, babalar ve dostlar...
Büyük bir sancının sonunda yüzlerde bir tebessüm vardır.
Her doğan bebek anne ve babasına eşsiz bir yârdır.
Her şey beyazdır insan için: Süt beyaz, yatak beyaz...
O an için karanlıklar asla semtine uğramaz.
Açılır önüne beyaz bir sayfa;
Çizmeye başlar kaderinde yazılanı o sayfaya.
Sonra beyaz bir diş çıkarır,
Zamanla siyahın da olduğunu farkına varır.
Büyür okula başlar önüne bir defter koyarlar sayfalar beyaz.
Kış gelir kar yağar beyaz, çiğ düşer beyaz.
Bahar gelir ağaçlar çiçek açar beyaz,
Gökte bulut beyaz, kuş beyaz, gül beyaz.
Umutlar beyaz, çağlayıp akan köpüklü sular beyaz,
Hayalindeki prens beyaz, prenses beyaz...
Dilinde: "Beyaz giyme toz olur, siyah giyme söz olur" türküsü vardır.
Kalbini yakan, beyaz üzerine kurduğu hayaller harmanıdır.
Evlenir giydiği gömlek beyaz, gelinlik beyaz
Süt içer beyaz, ekmek beyaz, şeker beyaz, tuz beyaz
İhtiyarlar, ağarır saçları olur bembeyaz.
İlkbahar geçiverir, sonlanıverir yaz.
Ömrün son baharı yaşanır,
Beyaz kış bir anda tükenir,
Saat son vuruşlarını vurur, tik tak, tik tak...
Bir anı seyyaledir hayat siyah ya da ak,
Beyazlar çoktur hayatın her faslında,
Ölürken sarındığımız yine beyazdır aslında...

Ercan Kurban

Bir Yavru Ağlıyordu

29.11.2004

Soğuktu hava, gece ayazdı.
Ben hayal dünyamla arkadaş
Duygularımla yoldaş olmuş yürüyordum.
Yalnızdım, biraz da gergin...
Kalbimde acı, ruhumda bitmeyen sancı vardı.
Gecenin koynuna salıverdim kendimi.
Dolaştım sokaklarda saatlerce....
Müzik sesi geliyordu İstanbul'un sahil gazinolarından.
Çamları sisli puslu, buharlı meyhanelerinden.
İçeride bilmem neler oluyordu?
Kimi hicranlanıyor, kimi dokunmayın bana diyordu.
Kimi: "Yıkılmadım ayaktayım, dertlerimle baş başayım." diyor,
Kimi de: "Batsın bu dünya, bitsin bu rüya
Ağlatıp da gülene yazıklar olsun." şarkısını mırıldanıyordu.
Kimi teselliyi bir kadeh rakıda buluyor.
Kimi de şişede balık oluyordu.
Benşe karanlık geceye,
Soğuk ayaza inat yürüyordum.
Felluce'de bir çocuk ağlıyordu.
Neler oluyordu kim bilir dünyanın dört bir yanında neler!
Yürek sızlatıyordu haberler!
Hemen başucumuzda, yanı başımızda,
Kusuyordu zehrini kendini medeni sanan,
İnsan kanını içip vampirler gibi kananlar.
Günahsız çocukların, yetim kalmış balaların üstüne.
Kurşun, bomba, gülle yağdırarak...
Tüm insanların gözünün içine baka baka,
Bir de insanlık, barış, demokrasi sloganlarıyla,
Etraflarına caka sata sata...
Zahirde insan, gerçekte ise vampir suratlarıyla...
Sırtlanlar gibi gösteriyorlardı keskin dişlerini.
Bütün bu vahşetten habersiz gibiydi insanlar,
Kıllarını bile kıpırdatmadan, duyarsızdılar
Yemek yiyebiliyor, su içebiliyorlardı.
Vicdanlar sızlamıyordu artık.
Ceyhun olmuyordu gözler.
Felluce'de bir ana ağlıyordu.
Ben yürüyordum, loş ışıklı, yorgun sokaklarda.
Boştu sokaklar, tek tük arabalar geçiyordu hızlıca.
İnsanlar küçük dünyalarına çekilmiş,
Yaşıyorlardı tekdüze hayatlarını.
Dünyanın dört bir yerinde zulüm kol geziyordu,
Musul'da, Kerkük'te yüreklere kan damlıyordu! ..
Filistin'de bir baba ağlıyordu! ..
Türkistan'da bir ana ağlıyordu.
Ben yürüyordum kimsesiz sokaklarda.
Çöpçüler gece vardiyasındaydılar,
Süpürüyorlardı kirletilmiş sokakları.
O an: "Şu kana susamışları da bir süpüren olsa." diye geçti içimden.

Benimkisi bir avuntu muydu bilmem ama
Yüreğimde böyle bir kıpırtının olması bile yeterdi.
Çünkü kaplamamıştı kalbimi bencillik,
Alamamışlardı vicdan sızımı.
Hala taşıyordum insan olmanın sırrını.
Yüreğime kan damlıyordu! ..
Dünyanın birçok yerinde:
Filistin'de, Felluce'de, Afrika'da, Türkistan'da
Musul'da, Kerkük ve Erbil'de daha nice yerde...
Bir yavru ağlıyordu! ..
Yürüyordum başıboş kaldırımlarda.
"Şak, şak" sesi geliyordu azgın dalgaların.
Yıldızlar denize damlıyordu.
Hava yosun kokuyordu.
Bilmem saat kaç vuruyordu.
Uzaktan, çok uzaktan bir yavrunun sesi geliyordu...
Bir annenin: "Yavrum! " diyen feryadı yükseliyordu göğe.
Ufukta şafak sökerken ben:
Ellerim semada dua dua ağlıyordum.
Bilmem nerde bir ana, bir bebe, bir de baba ağlıyordu! ..
Bu manzaraya tüm kâinat ağlıyordu.

Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Birsin De

Hak aşkına, Hakka koş,
Rabbim demek ne de hoş,
Birliktedir güzellik;
"Birsin" de hep "Bir"le coş...

Rabbe niyazla dolmak,
"Hakk" diyen insan olmak,
İnsanın tek gayesi;
Allah'ın kulu olmak...

Birlikten kuvvet doğar,
Zulümden, şiddet doğar,
En güzeli kardeşlik;
Zilletten illet doğar...

Hak Mevla deyişimiz,
Kul olmaktır işimiz,
İmtihandan ibaret;
Dünyaya gelişimiz...

Birlik yakışır bize,
Dirlik yakışır bize,
Hak aşkına seversek;
Kulluk yakışır bize...
Ercan Kurban
13. 10. 2012 İstanbul

Ercan Kurban

Bizde

Dünyanın en kahraman milletiyiz.
Şöhret bizde,şeref bizde,şan bizde
Bu vatanın ebedi bekçisiyiz.
Kuvvet bizde,azim bizde,fer bizde.

Nene Hatun, devleşti Erzurum'da,
Sütçü İmam bayraklaştı Maraş'ta,
Kalpler aynı anda çarptı bu yurttan,
Bayrak bizde,devlet bizde,can bizde.

Yekvücut olmuştu bütün Türkeli,
Düşmanı kovmuştu gerisin geri,
En kahraman asker Türk'ün askeri,
Yiğit bizde,namus bizde,ar bizde.

Sırt sırta verip düşmanla savaştık,
Sırtlan sürüsünü bu yurttan attık.
Şanlı sayfamıza zaferler kattık,
Alpler bizde erler bizde,şan bizde.

Bir dev gibi şahlandı Türk askeri,
Sakarya'da tattık büyük zaferi.
Aniden değişti Türk'ün kaderi,
Şehit bizde,gazi bizde,ser bizde.

Yılmadan dövüştük yedi cephede,
Bir tarih yazdık bu şirin ülkede,
Yenmiştik düşmanı Kocatepe'de,
Asker bizde,zafer bizde,güç bizde.

Dumlupınar'da taarruz yaptık,
Üzerimizden ağır yükü attık,
Düşmanı İzmir'de denize döktük,
Zafer bizde,şöhret bizde,taç bizde.

Dadaşı,gakkoşu hep birlik oldu,
Suladı kanıyla bu güzel yurdu.
Büyük önder Cumhuriyeti kurdu,
Ede bizde,efe bizde,er bizde...

28.10.1997

Ercan Kurban

Bu Gün Anneler Günü

Bu Gün Anneler Günü
Bu gün anneler günü, günlerin en güzeli,
Okuyor baımı annemin yumuacak eli.

Herkesin elinde gl, yüzünde tebessüm var,
Benimse, yüreğimde kor, dilimde dualar.

Firkatinden perian oldu, bütün benliğim,
Hicranından pr ate oldu cism-i bedenim.

Hasretin ok gibi saplanıp kaldı kalbimde,
imdi bütün dualar, senin için dilimde.

Ne kadar da çok isterdim yanımda olmanı,
Elini ptrp baımı dizine koymanı.

Haret kaldım glne, yavrum deyiine.
Bağrına basarak beni, candan pne.

Bilirim, cennet senin ayaklarının altında.
Sevginin en a'lası yüreğinde, ruhunda.

Bilirim, gönlünde ydi buram buram muhabbet
Bizlere zarar gelse, ağlardın elbet.

imdi sen ebedi âlemde hep bahtiyarsın.
Benimin sonsuza dek kaybolmayan yarsın.

Kalbimde, gönlümde, ruhumdasın anne.
Gece rüyamda, gndzse hlyamdasın anne.

Bir gün ben de omuzlarda sana geleceğim.
zlme anneciğim sana dua edeceğim.

Ercan Kurban

Ercan Kurban

Bu Gün Babalar Günü

Bu gün babalar günü,
İnsan bu günlerde bir kez daha
Ta yürekten yaşar hüznünü.
Baba, kayyumuyetin timsali,
Baba, asker misali...
Ocakların bekçisi, yılların emekçisi...
Vakur duruşu, şahin bakışı...
Güven verir insana.
Huzur salar her yana...

O varsa fırtınalar meltem olur.
İnsan karanlıktan aydınlığa yürür.
Kalpleri sevgi bürür, güven bürür...
Bir sera, bir kala, bir liman baba!
Çağlayan bir ırmak, ocakları tüttüren bir duman baba!

İnsan ancak baba olunca anlar
Onun derdini, çilesini, Kalbinde taşıdığı sevgisini...
Baba, dağ gibi, deniz gibi...
Adam gibi adam!
Sesini duyunca rahatlar insan.
Ne tasa kalır ne keder,
Babasız hayat geçer derbeder...

Heyhat ki insan böyle günlerde yaşıyor dünü,
Hazin hazin söylüyor türküsünü...
Mazi defterine dalıp okuyor yeniden geçmişi, bu günü...

Sanki çelikten bir kala duruyor karşısında.
Bir kala ki koruyor bütün bir aileyi.
Sığınak limanı oluyor,
O kalada insan huzur buluyor.
Baba, evin direği
Sanırsın sıyanet meleği!
Sanki hiç yanmaz yüreği.
Oysa onun kalbinde volkanlar patlar.
Bakışlarında derin mana,
Gönlünde kim bilir ne hüznler saklar.

Candır baba, canandır,
Hanelerde birazcık heyecandır.
Bir elmanın yarsı baba, yarı ana...
İnsan onlarla yaşar sevgiyi kana kana...
Babasız, anasız hayat zindan
Sevgilerini tatmayan anlamaz bundan.
Allah, eksikliklerini yaşatmasın.
Istirap çektirip kalpleri boşaltmasın.
Haneler anayla babayla huzur solusun.
Rabbim anaları, babaları korusun.
Ercan Kurban
15.06.2014/İstanbul

Ercan Kurban

Bu Vatan İçin

Dünyanın en kahraman milletiyiz,
Bu vatanın eben cet bekçisiyiz.
Türkiye'nin aşığı, dertlisiyiz.
Bu âlemin en seçkin ülkesiyiz.

Baş koymuşuz vatan, millet uğruna
Gideriz ulu ecdadın yoluna,
Vatan ve millet için can veririz.
Tarihte hep kahraman biliniriz.

Bayrağımız şehitlerin kanından
Biz korkmayız düşmanın akınından
Rehberimiz Fatih Yavuz ve Atatürk
Hiçbir savaşta asla yılmadı Türk

Alnı açık, başı dik Mehmetçimiz.
Çelikten kale gibi dirençliyiz.
Yurtta Sulh, Cihanda Sulhtan yanayız
Sevgi, saygı barıştır parolamız

Ülkümüz hep özgürlük ülküsüdür.
Türk eri, erlerin en güçlüsüdür.
Ata'nın ilkesine bağlıyız.
Her an her zaman onun yanındayız.

Bir güvercin oluruz biz barışta
Kartal kesiliriz, her an savaşta
Şan, şöhretimiz tarihte saklıdır.
Askerimiz hem cesur, hem haklıdır.

Düşman tanır bizi Çanakkale'den
Sakarya, Dumlupınar, İnönü'den
Tarihimiz şan ve şeref doludur.
Yolumuz ulu ecdadımızın yoludur.

Anlıyız, şanlıyız delikanlıyız.
Gaziler, kahramanlar, ahfadıyız
Vanlısı, Maraşlısı, Batmanlısı
Bu vatanın kahraman en şanslısı

Her an her zaman göreve hazırız.
Bu vatan için can vermeye razıyız.

23.02.1999
Bargama

Ercan Kurban

Bunca İftiralar Atılır Mı Be Hey Müslüman

İnsanlığı aydınlatmak için çekilen çile,
Acımasız sözlerle hiç getirilir mi dile?
Utandırır, bu hakaretler, şeytanları bile.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Yapılan haksız saldırı, doğrudan müfterilik.
Hak diyenlere, bu iftiralar, ne son, ne de ilk...
Şu yaptığınız, ifsat, gıybet; adavet hasetlik...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

İnsaf, Kaf Dağı'nda; merhametse, dipsiz kuyuda,
Zulüm, sırça köşkte; adaletse, derin uykuda.
Çamur atmak, yaftalamak, şeytanların huyu da...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Hizmeti, sevdası bilen, yiğit oğlu yiğide,
Moğolistan'da ve Afrika'da yatan şehide,
Türkiye'yi taçlandıran beklentisiz zahide,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Hizmete, arkasına bile bakmadan gidene,
Kıtaları aşarak okyanusları geçene,
İnsana hizmet etmeyi, Hakka hizmet bilene,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Altın, yere düşse bile, yine değer kaybetmez.
Unutmayın ki; iftira, itham silinip gitmez.
Sen ne kadar çarpıtırsan çarpıt, Mevla affetmez.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman

Arsız, hırsız, yeni yetme onca bahtsız,
Hizmet nedir hiç tatmayan zavallıyı ahtsız,
Yanına alıp çulsuzu, çapulcuyu tahtsız,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Kutu, kasa, üzerinde çalıştığınız yasa,
İnsafınız kurumuş, asla duymazsınız tasa.
Hiç acımadan da mazlumu boğarsınız yasa.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Bulmuşsunuz, dövene elsiz, sövene dilsizi.
Hakka hizmet etmede hiç yılmayan gönülsüzü,
Sizde gıybet, iftira sayısız, hem dizi dizi...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Korkmayın, tacınız da sizin, tahtınız da sizin...
Dökülüyor dilinizden, "haşhaşiler", bir de "in".
Devir sizin, güç sizin; devran sizin, ferman sizin...
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Laf ebeliğinde, hiç kimse yoktur üstünüze.

Hak diyen; inanmaz, iftira dolu sözünüze.
Kusurlarınız, nedense görünmez gözünüze.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Ma'serî vicdan, bir bir tartıyor yaptığınızı.
Kumpas, komplo, virüs yaftaları taktığınızı,
Yalanı, allayıp pullayarak sattığınızı,
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Karıştır, kurcala, ekranlardan yolla ha yolla...
Adavette zirveleş, şeytanları bile solla.
Vur suçsuzla, hırsızı, arsız, yolsuzu kolla.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Milletten aldığınız gücü, gücünüz bildiniz.
Halkı, ötekileştirerek kamplara böldünüz.
Binlerce garibi diyardan diyara sürdürdünüz.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Tarihte, zulmile âbâd olan görülmüş müdür?
Sayısız âh alıp baki kalan duyulmuş mudur?
Güç, şiddet, hiddetle gönüllere girilmiş midir?
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Yazık ki ne yazık, zulüm; zülf-i yâre dokundu.
Melanetiniz, günlerce sayfa sayfa okundu.
Üftade, mukâbele-i bi'l-misilden sakındı.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Bir kez daha hak hukuk der, yolumuzda koşarız.
Yeise düşmeden nice badireler aşarız.
"Bu da geçer Ya Hu" deriz, Hak aşkıyla coşarız.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Davası hizmet olanlar; "sarsılsa da devrilmez."
Muradı millet olanlar, dövülse de evrilmez.
Sözü bühtan olanlar, hiçbir zaman sevilmez.
Bunca iftiralar, atılır mı be hey Müslüman?

Ercan Kurban
20.01.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Bülbül ve Gül

Bülbül ve Gül

Bülbül güle âşık imiş,
Gül bu aşka hiç kanar mı?
Bülbül daim şakır imiş,
Gül o aşkı hiç duyar mı?

Gül bülbülün aşkın bilse,
Vefasızlık yapar mı hiç?
Bülbüldeki aşkı görse,
Sessiz sessiz bakar mı hiç?

Bülbül güle derdin döker,
Gül bülbülü duyar mı hiç?
Hicranından acı çeker,
Aşka saygı duyar mı hiç?

Bülbül öter dertli dertli,
Gül o sese yanar mı hiç?
Bülbülde ses pek âhenkli,
Gül âhenge kanar mı hiç?

Bülbül durmaz ve şakır hep,
Gül o aşkı sezer mi hiç?
Şakıyışı buna sebep,
Gül bu aşkı çeker mi hiç?

Bülbül aşktan yanıp kalsa,
Gül bülbüle acır mı hiç?
Aşk uğruna alevlense,
Ateşe su taşır mı hiç?

Mahzun mahzun bakar bülbül,
Gül bakışı anlar mı hiç?
Aşk odunda yanar bülbül,
Gül sararıp solar mı hiç?

Gül naz yapar bülbül öter,
Bu cilve naz sürer mi hiç?
Bülbül güle derdin döker,
Gülde inat biter mi hiç?

Gül bülbülün halin bilse,
Nazda ısrar eder mi hiç?
Bülbül aşktan hep ezilse,
Naza veda eder mi hiç?

Geçer zaman, biter hayat
Bülbül güle aşktan yanar.
Her aşk olur, hayat mayat,
Ve gül solar; bülbül susar...

Ercan Kurban

06 Mayıs 2013

Ercan Kurban

Çanakkale bir destan, Mehmedime gülistan

Çanakkale, var oluşun, yok oluşun adı...
Yiğitçe kırıldı haçlının kolu, kanadı.

Çelikten kala gibi dimdik durdu Mehmetçik,
Kahramanca düşmanı, bir bir vurdu Mehmetçik...

"Vatan" dedi; "bayrak" dedi, yürüdü cepheye,
Şehitlik ona Rabbinden en güzel hediye.

Cepheden cepheye hep koştu, koştu Mehmetçik,
Sabırla direndi, imanla koştu Mehmetçik...

Top, gülle, bomba yağsa da sağanak, sağanak...
Onunun kalbinde iman, dilindeyse; " Ya Hak..."

Sırtlan sürüsüne, dersini, verdi, Mehmetçik,
Şahadet şerbetini içip kandı, Mehmetçik...

Gittiği yol nurlu, Hak hakikat şevk doluydu,
Gül bahçesine girercesine aşk yoluydu.

Bir oldu ve hep birliğe sarıldı Mehmetçik,
Vatan aşkıyla bir daha karıldı Mehmetçik...

Bir düğüne gider gibi düşmana saldırdı,
Yürüdü Hakka, ruhunu manaya daldırdı...

Tekbirlerle, dualarla atıldı Mehmetçik,
Şahadetle şehitlere katıldı Mehmetçik...

Son karakol düşmesin diye imanla koştu,
Yılmadı asla, cepheden cephelere koştu.

Manevi iklimine daldı ve yundu Mehmetçik,
Cennetlere girdi, Firdevs'e kondu Mehmetçik...

Vatanın her karışını, suladı kanıyla,
Zaferler kazandı hep sarsılmaz imanıyla.

Ehli salibi vatanından sildi Mehmetçik,
Yurdunu korumayı kutsal bildi Mehmetçik.

Yedi düvel birden gösterdi azgın dişini,
Mehmedim Çanakkale'de bitirdi işini...

Kurşun, bomba, şarapnel, süngü yedi Mehmetçik,
Dualarla hep "Allah Allah!" dedi Mehmetçik...

Yahya Çavuş, Seyit Onbaşı, Kınalı Hasan
Kalpleri atıyor biteviye "vatan, vatan..."

Takım, bölük, alay; ölüme koştu Mehmetçik,

Hilal uğruna siperleri aştı Mehmetçik...

"Ya Allah", "Bismillah" ve "Allahuekber"lerle,
Yürüdüler Hakka omuz omza tekbirlerle...

Vatanına ölümsüzlüğü saçtı Mehmetçik,
Çanakkale'mizde gül olup açtı Mehmetçik...

Dağ, deniz, ova top ve güllerle inledi,
Düşman Mehmedimizin nidasını dinledi.

"Bir ölsek de binler oluruz" dedi Mehmetçik,
"Canımızla yurdu koruruz" dedi Mehmetçik...

Ah! Çanakkale, asla geçemez düşman seni,
Set olur Mehmedimin o çelikten bedeni...

Çanakkale'yi kanıyla suladı Mehmetçik,
Çanakkale'yi dillere doladı Mehmetçik...

Çanakkale bir destan, Mehmedime gülistan,
Böylesine bir zulmü asla yapmazdı insan.

Zalim düşmana, haddini bildirdi Mehmetçik,
Milletimizin yüzünü, güldürdü Mehmetçik...

Ercan Kurban
18.03.2012 Bolu

Ercan Kurban

Çanakkale Geçilmez

18.03.2008

Tepeler ve dağlar söyleyin bana,
Üzerinizde kaç şehit yatıyor?
Kana ve kine susayan düşmana,
Kim aşkla yılmadan kurşun sıkıyor?

Her köşesinde derin bir sessizlik,
Derelerden hâlâ hüznün çağlıyor.
Ormanlar koynunda artan yalnızlık,
Çanakkale: "vatan vatan" diye ağlıyor.

Yanan yüreklerden damlayan sızı,
Bir kalbe değil, kalplere akıyor.
İmanla koşuşun durmayan hızı,
Coşkun sinelere huzur takıyor.

Her yerde yazılı "geçilmez" diye,
Mehmedin gözü düşmana bakıyor.
Bu vatan, ecdattan eşsiz hediye...
Çanakkale'den artık sevgi akıyor.

Geziyorum ormanları, koyları...
Sessiz ve derin, bir seda yükseliyor.
Unutmayın biz şehit ataları...
Birden gözlerim maziye bakıyor.

Başında kınası Yozgatlı Ali,
Şehidimin türküsünü söylüyor.
Elinde silahıyla Aydınli Veli;
Düşmanların gemisini gözlüyor.

Garip anam, türkü yakıp oğluna:
"Git oğul, vatana kurbansın." diyor.
Her giden fidanın sarılıp boynuna,
Hasretini gözyaşıyla süslüyor.

Düşman, her yanda kusarken kinini...
Mehmetçik zalime geçit vermiyor.
Sırtlanlar kurmak isterken inini,
Türk askeri, aslan olup kükrüyor.

Boğazın suları derin mi derin,
Üzerinde hep gemiler kaynıyor.
Vatanına kurban olan neferin,
Dili:"Çanakkale geçilmez" diyor.

Her yanda top tüfek bomba sesleri...
Binlerce can ötelere uçuyor.
Destanlar yazıyor Türk'ün askeri,
Şehit olanlarsa Hakka koşuyor.

Anadolu hicran gömüp kalbine,

İsmaillerini kurban ediyor.
"Namahrem basmasın İslam iline,
Kirlenmesin canım vatanım" diyor.

Yedi düvel gelmiş Çanakkale'ye,
Zulmünü hunharca kusup duruyor.
Asker, yurda düşman girmesin diye,
Bir siperden diğerine koşuyor.

Açlık, yorgunluk, sefalet diz boyu...
Deniz ejderha, ateş püskürtüyor.
İnsanların en acımasız soyu,
Kinini kusup vahşet körüklüyor.

Cepheden cepheye koşan Mehmetçik:
"Sen vatanıma giremezsin" diyor.
Yığınla mermi, bomba, süngü dipçik...
Siperlere düşüp talan ediyor.

Ehli salibin zalim, asi yüzü,
Çanakkale Denizi'ne yansıyor.
Talan ediyorlar yokuşu düzü...
Düşen bombalar dağları sarsıyor.

Her yanda feryatlar her yanda acı...
Sömürgecilerse kana doymuyor.
Ağlıyor sılada yar, ana, bacı...
Her yerde top, gülle, mermi kaynıyor.

Yağıyor kurşunlar hep siperlere,
Mehmetçik düşmandan asla yılmıyor.
Uzaktan kan kasmaya gelenlere:
"Çek pis elini, giremezsin" diyor.

Maziden dönüyorum ben bu güne,
Hey şehidim rahat uyu diyorum.
Biz torunlarınız sahibiz düne,
Ruhunuza dua gönderiyorum.

Ercan Kurban

Çiçek

05.07.2000

Bir çiçek dik, şu güzel gülşenimize,
Boy atsın, yeşersin, güzel kokular saçsın.
Açılsın demet demet.
Sevgiyle yoğrulsun, bilgiyle donansın.
Engin ufuklara yelken açsın.
Sonra dalga dalga özgürce yayılsın.
Türkiye'ne, tüm evrene...
Bir meltem olsun sıcak ve ılık,
Aydınlansın baştan başa tüm karanlık.
İnsanlığa umut olsun, bilgi saçsın.
Gönüllere Yunus ve Mevlana gibi sevgi saçsın.
Ve büyüsün halka halka...
Yüreklerde bitmeyen aşk,
Dudaklardan içli içli dökülen şarkı olsun.
Bir çiçek dik şu güzel bahçemize,
Su ver, toprak ver, aşk ve sevgi ver,
Aydınlık yarınlarda,
Yemyeşil filizlensin.
Benim nadide vatanımın,
Sevimli, körpecik, temiz, tertemiz,
Bilgi dolu, sevgi dolu, mis gibi kokulu,
Bir çiçeği olsun.

Ercan Kurban

Çilekeş

Yaşatma zevkini duyar çilekeş,
Dervişin ruhuna damlayan sudan,
Yudum yudum içip kanar çilekeş.
Hakkı söyler bıkmadan, usanmadan,
Sahabe ruhuyla koşar çilekeş...

Fikir çilesiyle yanar çilekeş,
Çeker düşüncenin ızdırabını.
Alır, yaşatmanın derin hazzını.
Çözer varlığın bilinmez sırrını.
Fikir çilesiyle yanar çilekeş...

Yangınlar içinde yanar çilekeş,
Şeytanın okuyla avlananları,
Nefsi emmareyle aldananları,
Fani dünyayı baki sananları,
Sahil selamete atar çilekeş.

Izdırap nehrine dalar çilekeş...
Davası uğruna yakar kendini,
Çile bahçesine atar kendini,
Binlerce eleme salar kendini.
Izdırap nehrine dalar çilekeş...

Panzehir bulmaya koşar, çilekeş,
Aşk odunda yanıp taşar da taşar,
Işık olur her yana nurlar saçar,
Yılmadan nice badireler aşar,
"Berd ü selâm"deyip yaşar çilekeş,

Magmalar misali kaynar çilekeş,
Ölür ölür, tekrar tekrar dirilir.
İnsan içinde bir insan bilinir,
Şevk şükürle dolup aşkla gerilir,
Magmalar misali kaynar çilekeş...
Ercan Kurban
28.09.2012

Ercan Kurban

Çocukluğum Gençliğim Ve Memleketim

Ne zaman gelsem doğduğum şehre, şirin obaya;
Çocuk sevinci ve coşkusu tüllenir kalbimde.
Bakarım dünlerimin geçtiği bu manzaraya,
Hüzün şarkısı, mazi türküsü sürer dilimde...

Geçmişin o ânları sanki bir daha canlanır.
Zihin defterimin sayfasına bakar ağlarım.
Belleğimde mutluluğumun resmi donup kalır.
Bilseniz o günlerden ne de tatlı haz alırım.

Bir çocuk heyecanıyla canlanıverir ruhum.
Sanki yeniden dağda, ovada koşar oynarım.
O günlerin cümbüşünü, yaşarım yudum yudum...
Bir anda, çocukluğumu, gençliğimi boylarım.

Şurası başak veren arpa buğday tarlası.
Bereket fişkırان ter ve emek kokan topraklar...
İşte şurda, yaşadım sevinci, acıyı, yası.
Gönlüm o günden bu güne ne kadar anı saklar...

Yıldız saydığım yaz geceleri, hilal, dolunay...
Film şeridi gibi uygun adımda bir bir geçer.
Toylarda, bayramda döne dene çektiğim halay,
Beni şen şakrak yaşadığım o günlere çeker.

Uzun kış gecelerinde dinlediğim masallar,
Kaf Dağı'nın ardında öten meşhur Anka Kuşu,
Sel olup akan, yel olup esen o tatlı yıllar,
Geçmişte kaldı, artık başlıyor hayat yokuşu...

Toplaşıp oyun oynadığımız o harman yeri,
Soğuk sularında çimdığımız o coşkun ırmak,
Boncuk boncuk köylümün döktüğü o alın teri,
Kolay olmuyor anıları yaşayıp savrulmak...

Geçmişin tatlı hatırasıyla avunup kalmak,
Ruha bir dinginlik, neşe, huzur soluklatıyor.
Ve bu günden tekrar maziye hayran hayran dalmak,
Bu koşuda nerde olduğumu hatırlatıyor.

Ercan Kurban
12.08.2014/ Kahramanmaraş

Ercan Kurban

Dağlar

Başı dumanlı bağı taşı dağlar,
Yol verin de gideyim bre hey dağlar.
Boynu bükülmüş garip anam ağlar,
Yol verin de gideyim bre hey dağlar.

Köpük köpük sularından içeyim,
Mecnun olup da kendimden geçeyim,
Ben baharda yeni açmış çiçeğim,
Yol verin de gideyim bre hey dağlar.

Gül kokan çiçeklerinden dereyim,
Uçan kuşlardan anamı sorayım,
Soğuk bir pınar başında durayım,
Yol verin de gideyim bre hey dağlar.

Gariplere yol vermez misiniz hiç?
Ağlayana acımaz mısınız hiç?
Ana nedir siz bilir misiniz hiç?
Yol verin de gideyim bre hey dağlar.

Ah ah bu dağları aşabilseydim,
Anamın yanına varabilseydim,
Garip gönlünü de alabilseydim,
Yol verin de gideyim bre hey dağlar.

Ercan KURBAN 1995 VAN

Ercan Kurban

Davetsiz Misafirler

22.10.2005/ İSTANBUL

Başımdaki davetsiz misafirler,
Sizler bana çok şeyler anlattınız.
Ak ak süzülüp duran ince teller,
Nerde olduğumu hatırlattınız.

Ne de çabuk geçmiş güzelim yıllar,
Bütün yaşananlar pür heva imiş.
Hiç bitmez dediğim o güzel anlar,
Meğerse bir an-ı seyyale imiş.

Gençlik gitti, menzile az zaman var
Her gün çoğalmanız bunu söylüyor
Ne kadar hüzünlensem de ben zar zar
Bitmez dediğim zamanlar bitiyor.

Bembeyaz saracaksınız başımı,
Ne kadar nefsim kabul etmese de...
Kaybedeceğim ben gençlik aşkıma,
Kalbim ve gönlüm buna yok dese de...

Ercan Kurban

Döner

18.03.2004

Zaman geçer, gündüz geceye döner.
Günler haftaya, haftalar aya döner.
Su olup akar zaman, göz açıp kapar gibi,
Aylar mevsime, mevsimler yıla döner.

Ziftlenmiş kalpler, bir gün nura döner.
Kirlenmiş ruhlar O isterse hakka döner.
Sevgisiz gönüller şehbal açar yeşerir,
Batıl biter, yüzler güler, her şey Mevla'ya döner.

Pervaneler pır pır edip ateşte raks eder,
Cananına kavuşmak için döner, döner...
Vuslata erip sevgiliye ulaştığında,
Hayat söner, ömür biter, vücut ölüye döner.

Hazanla sararır yapraklar birer birer,
Yorgun zemin dalar uykuya, yaz kışa döner.
Örter üstüne bembeyaz kefeni sımsıcak.
Gün geçer, dinginleşir zemin, kış bahara döner.

Vakit gelir, her şey aslına rücu eder,
Yaşlanan dünya bir gün tersine döner.
Kıyamet kopup dünyanın çivisi çıkınca
Fani dünya kaynar, karışır bekaya döner.

Tüm canlı mahlûkat toprağın bağına girer
Sur üflenir tekrar ölümler hayata döner.
Yürür herkes mahşer meydanına
Hesap vermek için yüzler rahmana döner.

Ercan Kurban

Dua

10.04.2000

Dua bir el açma yakarma bir ibadet
Dua etme de sen tüm hayatını mahvet,
Dua Allah'a yaklaşip onu hissetmedir.
Dua ötelere pervaz edip gitmedir.
Dua ruhun ışığı, hayatın nurudur.
İnsanın rabbini duyarak koşusudur.
Gönüller duayla tadar manevi tadı
Dua ile açılır insanın manevi kanadı.
Şineler bir yay misali duayla gerilir.
Ötelerden haz almaya duayla gidilir.
Gönüller Allah'ı duayla duyarlar,
Kalplerdeki kasveti hep duayla kovarlar.
Dua, insanın hem şevkidir hem aşkıdır.
Dua, insanın tüm derdinin ilacıdır.

Ercan Kurban

Dua Sabır Sükût

Sükûtun çığılı, arşa dayandı.
Dua deryasında, huzuru bulduk.
Vatanın her yanı, zulme boyandı...
Sabır ilacıyla Hakka dayandık.

Efgan-ı derdimiz, arşa yürüdü..!
Sineler pür ateş, yandıkça yandık..!
Bütün yürekleri, hüznün bürüdü..!
Zalime, facire aldanıp kandık.

Ümit ikliminde, aşkla yürürüz.
Hoyrat fırtınalar, eserse essin.
Haklı davamızda, mertçe ölürüz.
İsterse zalimler, başları kessin.

Sevgiyi severiz, nefreti yerer,
Elif gibi bükülmez, dimdik kalırız.
Bütün adaveti, yerlere serer,
Dua denizinden sabır alırız...

Zulme boyun eğmek, yakışmaz bize.
Şerirler şerrinde, şahlanıp kalsın.
Şimdi şenaetler, hep dize dize...
Rabbim zalimleri gayyaya salsın.

Süfyanlar korosu, çalsa da kaval,
Hak yolunda bizler, aşkla koşarız.
Karunların olsun; masa, kasa, mal...
Dünyaya meyletmez, şevkle coşarız..!

Her gecenin neharı, olacak elbet.
Fırtınadan sonra, bahar bekleriz.
Bir gün yok olacak, bu meşum şiddet.
Her an duamıza, dua ekleriz..!

Ercan Kurban
28.10.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Dünler De Yarındı

Sensiz geçen günler geri gelmez ki,
İnsan sevdiğini böyle üzmez ki,
Ben mażiyi tekrar yaşarım sanma;
O güzelim anlar geri dönmez ki.

Yarına varmaya garantin var mı?
Dünler de yarındı haberin var mı?
Zamanı amaçsız boşa harcama;
Ötelere gidip dönenin var mı?

Yıllarca ardından koşan ben oldum,
Aşkınlı kalbine gömen ben oldum.
Bahtsız sözleri unutturum sanma;
Her derdi sineye çeken ben oldum.

Yıllar sonra beni anar mısın hiç?
Yalanlara hemen kanar mısın hiç?
Her söylenene doğru deyip kanma;
Hicranla ağlayıp yanar mısın hiç?

Ercan Kurban

Edep Ya Hu

Hırsız sırça köşkte, mazlum perişan.
Ne şöhret kaldı âlemde, ne de şan.
Arsız sultan oldu, ağlar gariban.
Hal bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Soyuldu millet malı, hanımız harap.
Vatandaşım yaşar, binler ıstırap.
Şimdi ar payimâl, şerefse türap.
Yol bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Hak rızası diyen, şaki bilinir.
Millet malı yiyen, taki bilinir.
Sanki safa süren, baki bilinir.
Söz bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Soydular devleti, viran ettiler.
Beytül malı yiyip, talan ettiler.
Bülbülü susturup, nalan ettiler.
Hak bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Âh edip inleyen, kaldı çaresiz.
Derdini Allah'a, saldı çaresiz.
Komplocu mührünü, aldı çaresiz.
Ar bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Şimdi güç sizdedir, devran sizdedir.
Hamaset sizdedir, seyran sizdedir.
Mal ve mülk sizdedir, kervan sizdedir.
Ser bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Sanmayın ki bu hâl, böyle olacak.
Çarkınız dönecek, sesli kalacak.
Unutmayın garip, hakkın alacak.
Fer bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Allah bestir bize, gerisiyse boş.
Para sestir size, koş ha babam koş...
Âh getirir dize, ahiriye loş...
Tarz bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Haksıza haddini, bildirir Mevla.
Nice ateşleri, söndürür Mevla.
Mazlumun yüzünü, güldürür Mevla.
Yer bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Feryatlar yükseldi, arşı âlâya.
Dualar edildi yüce Mevla'ya.
Hâller arz edildi, Hak Teâlâ'ya.
Naz bilmezlere deriz, edep ya Hu!

Ercan Kurban
23.12.2013/İstanbul

Ercan Kurban

Elveda

Zaman akar sonsuza doğru tik tak...
Hayatımız, düz yol veya zikzak.
Bu akışla tükenir hayat bir bir...
Süsler ömrü; bazen siyah, bazen ak.

Yaratılan her şeyde bir son vardır,
Aslında bu âlem ruha hep dardır.
Meydana; biri gelir, biri gider...
Bu dünya, insana bir imtihandır.

Zaman bir avanstır bizlere kat kat,
Bir var oluş, bir yok oluştur hayat.
Ömür denen sermaye bir gün biter,
Gaye, Hakka koşuş, gerisi bayat.

Sonsuz olan, sonsuzluğun sahibi,
Yaşananlar sanki daha dün gibi.
Ümitler hiç tükenmez sürer gider...
Ömrün, sonu gelir, görünür dibi.

Ceyhun olur ve buğulanır gözler,
Dudaklardan bir bir dökülür sözler.
Son bakışta derinden âh çekilir...
Hicranla tebessümsüz olur yüzler.

Bu hayat, insan için bir yarışır,
Masivadan kopup Hakka varıştır.
Zaman bir çırpıda tükenir, biter,
Yaşam, uzun yol değil, bir karıştır.

Ve insan terk eder sevdiklerini,
Hep maziye gömer bildiklerini.
Hicret aşkı ile savrulur gider,
Mutlak bir gün çeker ettiklerini.

Nedense ayrılıkta olur veda,
Başta merhaba, sonunda elveda.
Anlar film gibi perde perde geçer,
Çınlar hep kulaklarda hoş bir seda...

Ercan Kurban
15.06.2012 / Bolu

Ercan Kurban

Elveda Ayların Şahı

03.10.2007

Rahmetin, bereketin sağnak sağnak,
Dünyanın her bir yanına yağıyor.
Seninle ruhlar duru, gönül apak
Seninle kalplere huzur damlıyor.

Şeytanlar prangalı, nefisler sefil,
Dostluk köprüleri kuruldu her yana.
Senle şad oldu gönül, şad oldu dil,
Senle sevgi saçıldı her bir yana.

Çürüdü Firavun, eridi Nemrut.
Hep kardeşlik rüzgârları esiyor.
Devrildi tüm ruhlardan binlerce put,
Gönülleri Hak sevgisi süslüyor.

Zengin fakir, yan yana, sarmaş dolaş,
Bereket pınarlarıysa coşkulu...
Ona eğiliyor hep sayısız baş,
Vicdanlar rahat, kalplerse huzurlu...

Sofralarda şenlik, lezzet yan yana,
Rahmet bulutlarıysa öbek öbek
Varlık, tattı huzuru kana kana...
Geçen her ansa cennettekine denk.

Kalpler merhamet, sineler aşk dolu,
Hüşyar gönüller ötelere dönük,
Nasıpliler sende tattı hak yolu
Küfrün eli bağlı, gözleri sönük.

Bereketinle geldin, huzur verdin,
Her gecen kadir, her gününse bayram,
Ruhlardaki kasveti alıp sildin,
Senle hayat güzel, senle neşe tam.

Elveda Şehri Ramazan elveda,
Bereket ayısın huzur ayısın.
Elveda ayların şahı elveda,
Gönüller sultanısın, baş tacısın.

Huzur ve bereketinle yine gel,
Neşelensin ve coşsun ruhlarımız
Sendeki Mesih soluklu munis el,
Okşasın bizi, ışısın dünyamız.

Ercan Kurban

Ey Kara Geceler

Ey kara geceler, basın beni bağrınıza.
Bir kuş misali çırpınıp düştüm ağınıza.
Yalnızlık türküsü söylerken gariğ ve mutsuz,
Hüzün dolu şarkılarla girdim bağınıza.

Kıvranıp durur, yatakta sabahı beklerim.
Beni zâr eden âhlarıma, âhlar eklerim.
Bir gül gibi solarken aşksız, tatsız, umutsuz...
Beni var eden Rabbimden, hidayet beklerim.

Her gece, yaşarım bu kâbus dolu acıyı.
Kalbime vuran, ruhumu sızlatan sancıyı,
Zaman akarken atiye, bende hayat tatsız,
Ararım, varlığımın sebebi duacıyı.

Ey bütün sözü duyan, bütün hâli bilen Yâr!
Ne olur bu garibi böyle ağlatma zar zar!
Ceyhun olan gözlerimle bırakma ümitsiz,
Bilirim ettiğim dualar bu acize kâr...
Dualar dağıtır efkâr, ey Yâr, ey Yâr, ey Yâr...
Çok şükür Mevla'ma dilimde dualarım var.

Ercan Kurban
12.02.2013/İstanbul

Ercan Kurban

Ey Nefsim

Ey nefsim, hele bir anlat, bu dünyaya niçin geldin?
Varlığını et bir ispat, nesen sen ve nedir derdin?

Şeytana arkadaş olur ve oturursun tahtına,
Kendine bir yoldaş bulur, zulüm edersin bahtına.

Beğenmezsin hiç kimseyi, benliğinin esirisin.
Çok seversin kin gütmeyi, adavette bir zirvesin.

Gurur, sinende taht kurmuş, esiri olmuşsun onun,
Ucub, tâ kalbine vurmuş, feceât olacak sonun!

Dalga dalga adavetin, dağıtırsın her bir yana.
Hiç eksilmez sendeki kin, huzur vermez asla sana...

Hasedinden kahrolmuşsun, kıskançlık kaplamış seni,
Benliğine bendolmuşsun ve benlik almış o teni.

Hasenattan bihabersin, kötülüğe dönük yüzün!
Levsiyyâтта pek mahirsin, nurları görmez gözün!

Kıskançlıkta pek zirvesin, uhuvveti hiç bilmezsin.
Tefaniyi, hiç sevmezsin, kardeşliğe hiç girmezsin.

Kibir, gurur damarında, dolaşır durur her zaman,
Şeytan sürekli yanında, masumlara vermez amân.

Öfkenden zehir kusarsın, yok sayarsın garibanı
Haktan hep uzak yaşarsın, nolur bir kez Hakkı tanı...

Ey nefsim, bırak bunları, insafa gel, Rabbe râm ol.
Terk et o süfli anları, sarsın seni en munis kol.

"Hak" de, "Hakka" dön yüzünü, varlığının sırrını bil.
Bir gün toprak örter gözünü, kalbindeki kirleri sil.
Ercan Kurban

Ercan Kurban

Fitne Zulüm Şehit Koçyiğit

Yine hüzün, yine azap,
Yaşyoruz binbir gazap.
Millet çeker hep ıstırap,
Zalim olmuş sanki kasap...

Genç yiğide kıydı hain.
Kalleşliğe doydu hain.
Bizi hüzne boğdu hain.
Kardeşliği soydu hain...

Ağlar ana, yanar yürek...
Koç yiğide, kıydı felek.
Ateşi kim söndürecek,
Fitne tekrar yeşerecek...

İnsana hiç kıyılır mı?
Katil, insan sayılır mı?
Zalim bir gün ayılır mı?
Suçsuz insan vurulur mu?

Öldürmekle dava olmaz.
Zulmedenler asla gülmez.
Haydutluğun sonu gelmez.
Sanmayın ki katil ölmez...

Habil olmak, büyük şeref,
Kabil olmak, büyük esef.
Örtün olsun, yeşil refref,
Şehid olmak güzel hedef...

(Rahmetli Fırat Yılmaz Çakıroğlu'nun ardından)
Ercan Kurban
22.02.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Gece Ayazı

Soğuk gece ayazında
Bir ürperti sarar içimi
Tüylerim adeta bir diken olur,
Titrerim.

Keskin soğğun acı tesiri
Ta iliklerime kadar vurur
Bir üşüme tutar bedenimi
Ürperirim

Sonra avuntu olsun diye
Dilime bir yalnızlık türküsü dolar
Söylerim yanık yanık saatlerce
Avunurum

Salarım kendimi yalnızlığın koynuna
Onlarla kurarım bir sohbet halkası
Ah çeker elem duyar
Kavrulurum

Soğuk gece ayazı bir karabasan gibi
Çöker bedenime
İliklerime kadar üşür, titrerim.

Ardından maziye doğru gider,
Yaşadığım mutlu anlar hatırlar,
Bir sıcaklık sarar bedenimi,
Kendime gelir,
Uyanırım...

10.02.1999
Bergama

Ercan Kurban

Geceden Kalma Hüzün

□Yorgan, bir yitik sevdanın son örtüsü,
Gözde yaşanmamış günlerin örtüsü.
Sabah, acı bir nefes gibi içeri dolar,
Dün gece biten her şey yeniden başlar.

Yataktan kalkmak, bir veadır sanki,
Rüyaların o sahte, ılık dostluğuna.
Ayna, geçmişin yorgun izini gösterir,
Yeni bir gün, eski bir hüzün getirir.

Zihin, karanlıkta kalmaya meyilli,
Işık, dışarıdan gelir, keskin ve hileli.
Pencere, ömrün kısa bir filmi gibi,
Her şey aceleci, oysa ruh durgun nehir gibi.

Bir ağıt sesi var, kahvenin buharında,
Terk edilmiş bir umut var, yorgun damarımda.
Mahmurluk, bir kayıp zamanın gölgesi,
Güneş doğar ama sönmez kalbin öfkesi.

Ercan Kurban

Geçmişe Elveda

O koşturmacalar, o panik, o telaş, o hızlı nefes, mazide kaldı.
Şimdi sabahlar sessiz, huzur dolu; ışık daha parlak, günler daha dingin.
Eskiden durmaksızın koşar, boz bulanık ırmak gibi akardım.
Yüzümde artık o huzursuz, o bezgin hâl yok.
Gülüyorum gün boyu, ruhum neşeyle kıpır kıpır.
Bir kenara attım, beni inciten her duyguyu.
Gece kâbuslarına, gün boyu huzursuzluklarına elveda,
Gereksiz gece yarısı düşüncelerine paydos dedim.
Kaldırdım beni huzursuz eden o eski, kırık aynayı.
Her bakışında ızdırap suyuna dalar, boğulurdum.
Çektiğim ruh yangınında kavrulur dağılırdım.
Zira her yansımada yalan söylerdi ayna bana.
Uzakta bir gölge, işte o gölge bendim.
Hafifledim, tazelandım, gökte beyaz bir bulut, yerde billur bir su oldum
Bundan böyle bırakılan her neyse bir yara değil benim için,
Yeni günler, coşkun, dingin bir başlangıcın bileti oldu.

Ercan Kurban

Geçti Ömür

Sayfalar yırtıldı bir bir geçti ömür yel gibi
Zamanı durdurmak ne mümkün akıyor sel gibi
12.12.2012
İstanbul

Ercan Kurban

Gİdiyorsunuz

Gidiyorsunuz
(Bu yıl mezun olacak öğrencilerime bir sesleniş)
Sizler, birer birer gidiyorsunuz.
Bizler, mahzun ve kederli...
Sizler, yeni bir okula merhaba derken,
Bizler hem coşkulu hem elemli...
Sizler, eskiye, elveda diyorsunuz.
Bir başka hayata başlıyorsunuz.
Bizlerse, hicran dolu kalbimizle
Yüreğimizde sevgi, dilimizde dua,
Hüznü ve mutluluğu yaşıyoruz.

Bilmem hatırlar mısınız?
Nasıl da heyecanlıydınız o ilk gün.
Kalbiniz pır pır, ufkunuzda umut...
İlmin ilk kapısından girmiştiniz.
Uçup gitti zaman bulut bulut...
Bütün yaşadıklarınız oldu dün.
Ah o mutlu anlar! Ne de çabuk geçti...
Sel oldu, coştı, yel olup esti.
Neylersin, zaman akıyor günbegün...

Daha dün gibi değil mi o demler,
İlk defa; "öğretmenim" deyişiniz,
Bir elinizde defter, bir elinizde kalemler...
Okul koridorunda gezişiniz,
Ürkek ürkek sağa sola bakışınız,
O ilk ders, ilk kalem tutuş, ilk yazı...
Daha dün gibi değil mi?

Duyabiliyor musunuz?
Okumaya geçişte tattığınız hazi,
Öğretmeninizin gözlerindeki ışıltıyı,
Görebiliyor musunuz?
Sevgiyle bamtelinize dokunuşunu,
İlmek ilmek bilgiyle dokuyuşunu,
Çektiği onlarca sıkıntıyı, onlarca nazı...
Hissedebiliyor musunuz?

Eriyip gitti zaman, yıllar aktı delicesine...
Sizler, ilmin ilk kapsında tam ercesine,
Aldınız bilgileri bilgi heybenize.
Çoğalmak, çoğaltmak uğruna,
Muhtaç gönüllere bir demet çiçek sunar gibi,
Kara sevdalı aşık misali, akıtıp dağıtmak için,
Işımak, ışıtmak, karanlık dehlizleri, aydınlatmak
Susuz gönülleri yeşertmek için,
Işık oldunuz, su oldunuz, hayat oldunuz.

Şimdi gidiyorsunuz, sevgiyle, bilgiyle, coşkuyla...
Yanan yürekleri serinletmeye,
Üzgün gönülleri yeşertmeye,

Zulme dur demeye...
Barışa, mutluluğa, huzura, gidiyorsunuz

Gidin, gençler gidin,
Başınız dik, kalbiniz huzurlu, alnınız açık gidin...
İnsanlık, sizin gibi ilmi irfanı yüce,
Binlerce, binlerce gence muhtaç...
Dünya, kalp kafa izdivacına ermiş,
şuurlu, irfan sahibi gençlerle dolsun,
İnsanımız, huzur bulsun,
Yolunuz açık olsun...
27.05.2011
Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Gurup Vaktinde İstanbul

29. 09. 2000

Gurup vaktinde, İstanbul'u bir ateş sarar.
Kaybolup giden günün ardından,
Gönülleri bir hüzün kaplar.
Boğazın gümüş suları alev alev yanar.
Ayasofya'nın, Sultanahmet'in minareleri,
Kıpkızıl olur.
Güneş, ufukta gitgide kaybolur.
Topkapı, turuncuya bürünür.
Haliç, ateşte kıvrılan bir yılan gibi görünür.
Çamlıca'nın coşku dolu tepesinden,
Şeyretmek bu cümbüşü, ne harika.
Bir ömrün hüzünlü sonunu andırıyor bu manzara.
Sonra Marmara, maviliğinden sıyrılır.
Üsküdar'ın evleri yanan ateşle ısınır.
Martılar dans eder dalgalarla.
Mahşer gibi kaynar caddeler insanlarla.
Ve insanlar, ekmek kavgasından kopardıklarını,
Akşama kadar çalışıp kazandıklarını,
Evlerine götürmenin sevinciyle,
Günün yorgunluğundan sıyrılarak
Adeta koşarcasına evlerine giderler.
Ömür sayfasından birini daha maziye gömerler.
Yedi tepe üzerindeki gururlu şehir,
Aydınlıktan kızılığa gömülür.
Kim bilir nice acılar, nice sevinçler yaşanmıştır.
Kim bilir gün boyu, kimi aç, kimi tok kalmıştır.
Öyle veya böyle bir gün daha
Geceye atmıştır kemendini.
Bir kavganın görmemek için derdini,
Şehir artık hazırdır renk cümbüşünden sıyrılmaya,
Güneş ufukta kaybolur gider,
İstanbul'da bir gün daha böyle biter.

Ercan Kurban

Güzel Yurdum

Karlı dağlarında çiçekler açar yurdumun.
Geniş ovalarında yemyeşil buğdaylar yetişir.
Elleri nasırlı, yüzleri yanık insanımın,
Temiz yüreğinde kocaman sevgi vardır.
Gözlerinde ışıltı, yüzlerinde tebessüm,
Dağtırlar cömertçe bütün Anadolu'ya...
Ağrı dağı doğuda.
Uludağ batıda,
Toroslar güneyde,
Ilgaz, Küre kuzeyde,
Dimdik durur hep ayakta
Beklerler, bıkmadan
Çelikten kale gibi
Bekçilik yaparlar Anadolu'ya
Eski bir tarih yatar her köşesinde,
Medeniyetler beşiğidir her yanı
Tertemizdir insanı saf ve yiğit...
Cesur delikanlıları vardır kalplerinde bitmeyen ümit,
Yürürler yılmadan cehaletin üstüne
Bilgiyle süslemek için yurdun her yanını,
Anneler vardır, kalpleri şefkat yumağı,
Çocuklar vardır, sevimli körpecik
Kalplerinde bin bir ümit cıvı cıvı...
Süslerler evleri, ocakları...
Neşe doludur o minicik kucakları...
Akdeniz, Karadeniz, Ege Marmara...
Serinletir yurdumu ara sıra
Kızılırmak, Yeşilirmak, Ceyhan, Aras, Sakarya...
Hani gönüllere sevgi serin serin akar ya!
Onlar da akar çorak toprakların üstüne.
Fırat, Dicle daha binlerce ırmak, çay dere...
Hayat sunup geçer her yere.
Benim güzel yurdumda sevgi vardır, coşku vardır.

Dört yanında bin bir çeşit güzellik,
Türlü türlü çiçekler, yeşil yeşil ormanlar...
Geleceğe güvenle bakan, her yanı Türk kokan
Er oğlu er, yiğit oğlu yiğit insanları vardır.

Ercan Kurban

Hazan Mevsimi

Hazan Mevsimi
Hazan oldu, sarardı yapraklar
Ruhum garip hüznü içinde saklar
Rüzgâr bir başka eser bu mevsimde
Sarı bir renkle tanışır topraklar

Sular gümüşü bir renge bürünür
Dağlar, taşlar ateş gibi görünür.
Bulutlar kuş gibi süzülür gökte
Toprak sarı yapraklarla örtülür.

Bu mevsimde, güneş bir başka doğar
Sislidir aylardan ekimde dağlar
Gönüller biraz buruk ve yaşlıdır.
Hüzün anını yaşamakta bağlar

Kara bulutlar sarar gökyüzünü
İnsan, en hazine, en garip hüznünü
Hazan mevsiminde yaşar kıyasıya
Başka bir cümbüş sarar yeryüzünü

Güller son tomurcuklarını açar,
Belki de son kokularını saçar
Bülbül bu ayrılığa hep kızıdır.
Kalır yerinde sessiz hem de naçar

Ormanlar sükutun kalbini dinler
Bu hicranla içlenir hem de inler
Hep veda türküsünü söyler yaza
Ve hazan rüzgârlarıyla serinler.

Ercan Kurban

Ercan Kurban

Her Hâlim Ayandır Sana

Ya Rab, her hâlim ayandır Sana, bir ferec mahrec ver bana...
Şu perişan hâlim bir isyândır, Allah'ım beni uyandır.
Ya Rab, her hâlim ayandır Sana, muhtacım lûtfâ ihsana...
Hayâtım sisli puslu dumandır, dertliyim nice zamandır...

Ya Rab, isyanlardan kurtar beni, açılar sardı bedeni...
Hicrânım bir sel oldu çağladı, ta ciğerimi dağladı.
Ya Rab, hakkıyla anamadım Seni, ne olur bağışla beni...
Nefsim tüm yollarımı bağladı, güzlerim, yandı ağladı...

Ya Rab, et bu fakire merhamet, ne olur göster hidayet...
Hüznüm her ân tende duman duman, âh bu çile ne de yaman...
Ya Rab, çektiğim acı ve zahmet, merhamet Mevla'm merhamet...
Sen kulunu hiç darda koyman, tek dileğim beni duyman...

Ercan Kurban
10.02.2014/İstanbul

Ercan Kurban

Hercai Bir Nefer

Hercai bir nefer

Biricik Eşime

Zaman akar gider hercai bir nefer gibi,
Bazen rüzgâr olur, bazense coşan bir sel.
Damlar sevgiler kalpten gönüle;
İmbikten akar gibi tel tel...

Sen başımı sevgiyle okşayan bir el,
Gönlüme damlayan bir sevgi,
Ruhumu aydınlatan bir ışık,
Ve benliğimi saran bir hayatsın.

Zaman sürükleyip götürse de her şeyi,
Kalbimin sevgi kokan sahiline demirleyensin.
Yüreğimi bazen hoplatan, bazense dinginleştiren,
Beni yaşama sevgi bağıyla sımsıkı bağlayansın.

Hayatın anlamını hakkıyla anlatan,
Susayan gönlüme serin serin çağlayan,
Sen benim gonca gülüm, şakıyan bülbülüm.
Dert ortağım, gönüldaşım,
Hayatıma hayat olup
Yaşamıma renk katansın.

20.082005

Ercan Kurban

Hesap Zamanı

Âh alan hayatta âbâd olur mu?
Ol mazlumun âhı yerde kalır mı?
İhlâssız amelde hiç zevk olur mu?
Zalimler zulmüyle huzur bulur mu?

Gönül şivesini viran edenler,
Garibin kalbini pürvan edenler,
Mevla dostlarını nalan edenler...
Toprağın bağrında rahat uyur mu?

Bu fani dünyanın cazibesi çok.
Hazin ki dünyada sonsuz kalan yok.
Kör olmuş gözüne, hakikati sok.
Bu dünyada insan baki kalır mı?

Ey cân, incinsen de incitme cânı.
Bu âlem mümine, imtihan hanı.
Vardır her amelin, hesap zamanı...
Mizan olmaz ise hesap olur mu?

Ercan Kurban
16.06.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Hızırın Çeşmesinden Testisini Dolduranlar

Her eylülde bir rüzgâr eser,
Kulakları okşayan bir şarkı misali
Sevgi nağmeli, bilgi nağmeli...
Yaz sıcağını sonbaharın serini alır.
Serinler çehreler, baharın esenliğiyle...

Gökyüzünde bulutlar öbek öbek...
Süzülürler dağlardan ovaya, denize.
Bereket yağar toprağa,
Mis gibi toprak kokar hava...
Hızır çeşmesinden testisini doldurup
Yaşatma idealiyle yaşatmaya koşan,
Kara sevdalı âşıklar kavuşur maşuklarına...

Cıvıltı kaplar her yanı, boylu boyunca...
Kuşlar, çocuk sesleriyle uyanır uykudan.
Onlar da katılır bu senfoniye,
"Zihnin açık olsun evladım." duasıyla,
Nineler, dedeler el sallar balkonlardan...

An gelir kavuşur öğretmenlerine öğrenciler,
Bir bayram yaşanır; bahçede, koridorda, sınıfta...
Kucaklaşır, konuşur, buluşur, eğitim sevdalıları.
Hasret kokan zamanın yerini vuslat alır.
Muhabbet damgalı sayfalar açılır.
Öğretmen, öğrenci, anne, babadan oluşan sevgi çemberi,
Büyür de büyür...
Adı "biz bir aileyiz." olur.
Sevgidir bu ailenin parolası.
Koro halinde bir şarkı söylerler:
"Sevgiyle öğretilenlerin kalıcı olduğuna inanıyoruz." diye,
İstikbali aydınlatmaya yürürler.

Dalga dalga yayılır şarkı.
Gönle konar, kalbe konar.
Hayranlıkla dinler herkes bu şarkıyı,
Zihinlerde silinmeyen bir fotoğraf kalır,
O da her eylülde yaşanan bu bayramın,
Destansı buluşması...
Öğrencilerin öğretmenine: "Öğretmeniim! "deyip koşuşması.

17. 09. 2012
Ercan Kurban

Ercan Kurban

Hicreti Can

Bencileyin bir iz idim,
Kendi içimde giz idim.
Derya içinde az idim,
Şimdi derya benimledir.

Yürüdüm yol benden öte,
Dert geldi, dermanı ite.
İçteki aşk ömre yete,
Cümle dünya benimledir.

Sır idim, sırları duydum,
Aldanıp nefsimde uydum.
Gölgeleri gerçek saydım,
Artık hülya benimledir.

Sormam neresi son durak,
Gidilecek yer çok ırak.
Sanki her yer oldu kurak,
Sırlı rüya benimledir.

Kapı kapı sorman beni,
Eskittim bendeki beni.
Bu tenimde her şey yeni,
Gerçek ziya benimledir.

Dövüldüm aşkın örsünde,
Piştim zamanın dersinde.
Bakışım nefsin tersinde,
Gayrı hayâ benimledir.

Ercan Kurban

Horultu Senfonisi

Horultular arasında uyumaya çalıştım.
Uyku kaçtı, ben yakalamaya uğraştım.
Sağıma döndüm nafile, soluma döndüm nafile
Horultu kervanı yola revan oldu ha bire...

Yılmadan kıvranıp durdum yatakta saatlerce.
Horultu senfonisiyle geçip gitti gece...
Gel dedim kaçan uykuya, çal kapımı ne olur!
Zalim olma bu kadar, bak sonra eden bulur.

Koştum ardından ver uykumu geri ver diye,
O, bana dedi; ` bu sana horultu korosundan eşsiz hediye...'
`Ben almadım uykunu horultular götürdü.'
`Uykunu asla dinmeyen horultular süpürdü.'

Bir saniye olsun gözüme uyku girmedi.
Bu gözler, yandı sabaha kadar, uyku yüzü görmedi...
Uyku hasretiyle kıvranıp durdum ama faydasız.
Kaçıp gitti uyku kedersiz ve tasasız.

Ercan KURBAN
06.04.2008 KIRGIZİSTAN

Ercan Kurban

Hoş Geldin

Ayların sultanı, ayların şahı hoş geldin,
Gelişinle kalbimize, gönlümüze huzur verdin.
Kul olduğumuzun farkına vardık yeniden,
Kuran ayı, rahman ve gufran ayı hoş geldin.

Şükür ayı hoş geldin, sabır ayı hoş geldin,
Gelişinle ruhlarımıza inşirah verdin.
Gönlümüz zengin, ruhumuz pak oldu yeniden,
Tövbe ayı, evbe, inabe ayı hoş geldin.

Bereket ayı, dirlik, birlik ayı hoş geldin.
Gelişinle bütün âleme barış getirdin.
Dünyanın rengi silmle dolup taşıtı yeniden,
Aşk ayı hoş geldin, kardeşlik ayı hoş geldin.

Rahmet mağfiret ve kurtuluş ayı hoş geldin.
Şeytan prangalı, ellerini kelepçeledin,
Kalp yumuşadı, gözler ışıldadı yeniden
Reyyan kapısını açan şevk ayı hoş geldin

Ercan Kurban

Hoş Geldin Ayların Şahı

Aziz misafir, hoş geldin.
Huzurunla, bereketinle geldin.
Kalplere huzur verdin.
Hoş geldin, hoş geldin,
Safalar getirdin...
Bak bu gün gönüllerimiz coşkulu,
Adeta sevinç deryasındayız,
Karanlığa elveda dedik
Aydınlıklardayız.
Teşrifinle sermest olduk,
Gülistan oldu dünyamız.
Her yanda senin kokun burcu burcu...
Saba rüzgârında serinlemekteyiz.
Hasretle bekledik yolunu,
Aşkınla yunup yıkanmak için,
Günleri saydık, ayları saydık.
Şimdi sen bizimlesin,
Sevginle gönüldesin.
Gufran ayısın, rahman ayısın...
Hamdolsun bizi kavuşturana,
Sonsuz rahmetlerle buluşturana...
Cennet kapıları açık şimdi,
Cehennem kapıları kapalı.
Meydanlarda melekler,
Şeytanlar, prangalı...
Gelişinle ruhlardaki sancılar dindi,
İnsanlığın yüzü güldü.
Azgın sıcaklar kavururken her yanı,
Esenliğinle geldin, hoş geldin...
Bizlere yeniden ümit verdin
Mazlumların ahu efganı arşı alada,
Zulüm kusuyor zalimler etraflarına...
Her gün yüreklere kan damlıyor.
Binlerce, on binlerce göz hazin hazin ağlıyor.
İnim inim inleyen mazlumlar medet der, medet bekler.
Her taraf yangın yeri Kerbela bütün yürekler,
Gelişinle her yan yeniden
Yüce Nebi'nin atmosferine,
Kuranın altın iklimine büründü.
Batılın kandilleri söndü,
Hak hakikat her yanda üfül üfül...
Bin aydan daha hayırlı günü saklarsın içinde,
Sağanaklar halinde çağlar, sevap çeşmesi...
Hanelerde Ramazan neşesi,
Kullara bir avans Lütf-i İlahi'den,
Seksen yıllık hayrın saklandığı Furkan ayısın.
Müminlerin solukladığı rahman ayısın...
Reyyan kapısından geçmeye koşanlar,
Senin vadilerinde gezmeli,
Kul oldum diyenler,
Senin ocağında pişmeli...
Şükür demeli hem de binlerce şükür...

Nimetlerine Şükür, ihsanına Şükür, lutfuna Şükür...
Hoş geldin, ayların Şahı, hoş geldin.
Ne olur unutma bu kemter kulları,
O dirilten, yaŐadıkça yücelten; munis rüzgârınla yine gel...

Ercan Kurban
20.07.2012 İstanbul

Ercan Kurban

Işık Olmak İçin Öğretmen Oldum

25.10.2005

Cehaletten çok çeken insanlığa,
Işık olmak için öğretmen oldum.
Dünyanın hâkimi, eşsiz varlığa,
İlim saçmak için öğretmen oldum.

Atamdan aldım büyük emaneti,
Sileceğim bütün bu cehaleti
Eşsiz bir sevdam olan memleketi
İlerletmek için öğretmen oldum.

Peygamberler mesleğidir mesleğim,
Boşa gitmeyecek hiçbir emeğim,
Aşkla, azimle doludur yüreğim,
Sevgi saçmak için öğretmen oldum.

Mevlana'nın hoşgörüsü var bende,
Yunus'un sevgisi tüter gönlümde,
Kalpleri sızlatan her türlü derde,
Derman olmak için öğretmen oldum.

İlim irfan öğretmektir tek gayem,
Bu da benim en kıymetli sermayem.
Varsa şayet bu dünyada bir payem,
Gönle girmek için öğretmen oldum.

Körpe beyinlerdir benim hamurum,
Onları sevgi ile her an yoğururum.
Bütün tehlikeden daim korurum
İşte bunun için öğretmen oldum.

Amacım yaşatmak için yaşamak
Durmadan çalışmak, ileriye koşmak
Türkiye'mi en zirveye taşımak
Ben bu sevda için öğretmen oldum.

Tüm kalplere sevgi olur akarım
Nerde bir mazlum varsa koşarım
Çağlayan bir nehir olur taşarım.
Zoru aşmak için öğretmen oldum.

Aliler, Ayşeler bitmeyen ümidim.
En nadide çiçeğim, göz bebeğim.
Yarınlara hazırlamak dileğim.
Ben bu ülkü için öğretmen oldum.

Mazim şan dolu, atimse aydınlık,
İlimle yücelir bütün insanlık.
Bu coşkuyla silinecek karanlık.
Işık olmak için öğretmen oldum.

Ercan Kurban

İftira Yalan Ve İstismar

Müslümanım dersin, atarsın yalan,
Müfteriliktir, yanına kâr kalan.
Her söylediğin, yalanla dolan,
"Allah" adını, edersin istismar...

Şenaatinle, bas bas bağırırısın,
Tezviratınla önde görünürsün.
Etrafına da hırsız çağırırısın,
"Allah" adını, edersin istismar...

İnsanlar, senin yalanına kanar.
Oysa halkımın ta ciğeri yanar.
Kasanda dolar, euro ve dinar,
"Allah" adını, edersin istismar...

Ne hak bilirsin ne hukuk tanırısın.
Meydanlardan da nasihat verirsin.
Mevla dostunu, terörist görürsün,
"Allah" adını, edersin istismar...

Adavetinle çıkıp meydanlara,
Bühtanlarınla masum insanlara,
Yalan söyledin hep inananlara.
"Allah" adını, edersin istismar...

Bizler de seni, hiç hak yemez sandık,
Sana kanarak masumca aldandık,
Nice insansın, sununda uyandık.
"Allah" adını, edersin istismar...

Sana inanan, komplocular oldu.
Sana güvenen, sarardı ve soldu.
Oysa dilinde hamasetin boldu.
"Allah" adını, edersin istismar...

Bunca düşmanlık, bu kadar adavet,
Maharet midir, iftira, hakaret?
Ahlaki midir, bu kadar ihanet?
"Allah" adını, edersin istismar...

Dost kimmiş, düşman kim, öğrenmiş olduk.
O insafsız yalanlarla savrulduk.
Gerçekleri bir bir görüp doğrulduk.
"Allah" adını, edersin istismar...

En sonunda seni tanıdı millet,
Yapıp ettiğin şüphesiz bir illet.
Yaşayacaksın bin bir türlü zillet...
"Allah" adını, edersin istismar...

Ercan Kurban
19.03.2014

Ercan Kurban

İkinci Bir Göz

İkinci Bir Göz

18.02.2010

İnsan çok bilse de bir bilene sormalı,
İkinci gözün gördüğüne kulak vermeli.
Hiçbir zaman ben bilirim demeden,
Bilmediği çok şey olduğunu bilmeli.
"Bilgi paylaşıldıkça artar,
Cehalet çalışıkça kalkar."
Sözünü kendisine düstur kabul etmeli,
Mütevazı, çalışkan ve üretken olup
Gönüllere sevgi esenlik serpmeli.
Danışmalı, danışıp konuşmalı,
"Danışan dağı aşmış, danışmayan yoldan şaşmış."
"Sorun yanılmamış." sözlerini rehber bilmeli.
Kendini dev aynasında görenleri değil
Dolgun başaklar gibi başı yerde olanları rehber görmeli
"Bin ölçüp bir biçmeli."
Etrafına muhabbet ekmeli,
Yanlışta ısrar etmeden
Doğru yolda gitmeli.
Zira hatada ısrar, cahillik emaresi,
Bilgi, sevgidir insanın en büyük sermayesi...
"Birlikten kuvvet doğar."
Birler çoğalınca binler olur,
Danışan hayatında hep huzur bulur.
Bir gözden iki göz daha iyi görür.
İyi gören kendini güvende bulur.
Önemli olan iyi görmeli,
İyi görenlerden fikir dermeli,
Problemleri ortak akılla çözmeli,
İnce elemeli, ince elenmeli...

Ercan Kurban

Ercan Kurban

İlkbahar

İlkbahar

Geldi ilkbahar, renklendi tabiat,
Her yanda serili sayısız sanat...
Uyandı canlılar kış uykusundan,
Zeminde, renkler, desenler kat kat...

Başını kaldırmış laleler güller,
Çiçek açmış her tonda, mor sümbüller.
Kâinat tıpkı bir sanat meşheri,
Yaratanını sayıklıyor diller...

Dört bir yanda cıvıl cıvıl kuş sesi...
Duyuluyor tabiatın nefesi.
Cümle varlık Hakkı solukluyor,
Bu resim, hayran ediyor herkesi...

Kuşlar, dilinde şarkı bin bir hazda,
Çiçekler, allı morlu hep niyazda
Dağlarsa el açıp duaya durmuş,
Ormanlar, coşkulu, neşede, sazda...

Karlar eridi, düz ovaya indi.
Bağ ve bahçe çiçeklerle renklendi.
Bütün varlık var edeni tespihte,
Dünyamız güzelliklerle şenlendi.

Akıp çağlıyor sular derelerde,
Yaratanın sikkesi her yerde...
Bin bir sanatını sermiş Sanatkâr,
Sunuyor nimetini perde perde...

Hüşyar gönüller bu cümbüşe hayran.
Her varlık âlemi ediyor seyran.
İlkbahar, dirilişin emaresi,
Allah, hiçbir şeyi etmiyor ziyan...

17. 03.2009

Ercan Kurban

İnsan Şeytan ve Mazlum

İnsanım der ve insanlığı bilmez,
Yer, yutar; siler, süpürür, götürür.
Ağzından yalan yanlış laflar dökülür,
İnadından bir türlü yola gelmez.

"Hak" diyene, türlü iftira atar,
Ve sinsi sinsi çalar kavalını.
Allayıp pullar salar yalanını,
İçine kini ve nefreti katar.

Hilede o, şeytandan daha dehşet,
Firavuna kardeş; Nemrut'a, yoldaş,
Leheble beraber, Cehille sırdaş,
Ektiği zulüm, biçtiğiye vahşet! ..

Yalan, İftira onda bir marifet,
Aldatmaksı onun için bir sanat.
Hainlik, en zevk aldığı bir murat;
Ve Kaf Dağın'da ondaki adalet.

Dinsizlikte azgın, hırçın ve sinsi,
Lügatinde hiç bulunmaz merhamet.
Tek bildiği, kin, nefret ve adavet...
Acıma yok, kalkmış adalet hissi...

"Hak" aşkına koşanı, düşman bilir.
Bazen sofi, bazen derviş görünür.
Halk içinde masum mümin bilinir.
"Allah" diyenin önüne dikilir.

Derdi, tefrika yaymak ve kan içmek,
İnce ince plânla gerer ağını.
Kırar insanın kol ve kanadını,
İşi, rüzgâr ekip fırtına biçmek...

Mevla diyen kullar ağlara düşmez.
Onlar hep kusarlar zehirlerini.
Savururlar kin dolu küllerini,
Mümin; "Rabbim" der, yeise düşmez...

Ercan Kurban

Ercan Kurban

İnsan Zaman ve Ömür

Ömür denen ırmak durmadan akar,
Anlamaz insan nasıl geçtiğini.
Âh eder, döner bir maziye bakar,
Kuşatır ruhunu derin bir efkâr.

Zaman aynasında bakar kendine,
Bir ney gibi inler, hüznle ağlar.
Gitmek ister, o parlak gençliğine.
İnanamaz ömrü tükettiğine.

Bir gül gibiymiş ömür denen esrar,
An gelir açar, an gelir solarmış.
İnsanda hem arzu hem de bir aşk var,
Götürür onu ta menzile kadar.

Bitmez denilen hayat bir rüyaymış,
Tik tak,tik taklarla eriyip giden,
Baki kalırım demek bir hülyaymış,
Bu dünya, cazibedar bir saraymış.

Ve hayat, şimdi gurubun koynunda,
Açılır mazinin sırlı perdesi.
Artık insan yeni hayat yolunda,
Veda zamanı gelir en sonunda...

Ercan Kurban
24 Şubat 2013 / İstanbul

Ercan Kurban

İsyan Edip Ağlama

(15.10.2008 Bolu)
Yıllar gelip geçiyor,
Zaman hep erimekte...
Bu günler dün oluyor,
Yarın güne dönmekte...

Dün çocuk, bu gün büyük,
Zaman her an akışta...
Biner hep sırtına yük,
Hayat denen yokuşta...

Bu gün varsın yarın yok,
Dünyaya bel bağlama...
İster aç gez, ister tok,
İsyan edip ağlama...

Mutlu ol, sevin ve coş.
Bak insana sevgiyle...
İyiden ötesi boş,
Süsle ömrü bilgiyle...

Erime hiç zamanda,
Baki olana yürü.
Dünya denilen handa.
Hak söyle, Hakka yürü...

Ercan Kurban

Ercan Kurban

İsyan Etme Dön Rabbine

(Nefsime sesleniş)

Ne kadar çok dert çeksen de isyan etme, dön Rabbine...
Izdıraptan âh etsen de isyan etme, dön Rabbine...

Hazin hazin ağlasan da isyan etme, dön Rabbine...
Karaları bağlasan da isyan etme, dön Rabbine...

Sızım sızım sızlasan da isyan etme, dön Rabbine...
Yoldan çıkıp fırlasan da isyan etme, dön Rabbine...

Koşup koşup yorulsan da isyan etme, dön Rabbine...
Gayyalarda boğulsan da isyan etme, dön Rabbine...

Kapı kapı kovulsan da isyan etme, dön Rabbine...
Ta ciğerden vurulsan da isyan etme, dön Rabbine...

Yanıp yanıp kavrulsan da isyan etme, dön Rabbine...
Saman olup savrulsan da isyan etme, dön Rabbine...

Derde düşüp inlesen de isyan etme, dön Rabbine...
Defalarca gümlersen de isyan etme, dön Rabbine...

Kol kanadın kırılrsa da isyan etme, dön Rabbine...
Evin barkın yıkılrsa da isyan etme, dön Rabbine...

Betin benzin sararsa da isyan etme, dön Rabbine...
Gönlün gözün kararsa da isyan etme, dön Rabbine...

Yurdun yuvan dağılsa da isyan etme, dön Rabbine...
Tüm zincirler kırılrsa da isyan etme, dön Rabbine...

Ümitli ol, ümitle dol, ben geldim de dön Rabbine
Budur ancak en doğru yol, ben geldim de dön Rabbine...

Ercan Kurban

Kadın

Hayatın anlamı,
Neşesi kadın.
Çilesi, sevinci, coşkusu kadın,
Kalplerin küt küt vuruşu kadın...
Nabzın heyecanlı atışı kadın.

Kalbe yazılmalı adı,
Gönle kazınmalı adı...
Ayrı bir lezzet,
Tatlı bir haz,onla hâlvetin tadı.
Ondaki cilve
Ondaki naz,
Onla kışlar olur yaz...
Bakışı ilaç, konuşması merhem...
Sohbeti huzur...
Bakışıyla fırtınalar durur..

Bir gün değil, her gün anılmalı kadın.
Kalbe nakış nakış kazınmalı kadın.
Gönül sultanı,
Dert dermanı,
Hâl fermanı kadın...
Baş tacı kadın...
Onsuz hayat ne acı...

Üzülmesin kadın...
Kırılmasın.
Çiçek misal
Renk renk açsın.
Solmasın...
Huzur yudumlasın kadın,
Atiyi ümitle omuzlasın kadın.
Yüreğinde sevgi harlansın.
Yudum yudum muhabbete kansın,
Kendini Firdevslerde sansın kadın...
Engin ufuklarda muhabbete yaslansın.
Yıkılmayan dağ, bulanmayan derya olsun kadın.
Aksın, aksın...
Ve her şeye ümitle baksın...
Kadın âh kadın!
Bir bilsen, bir bilsen...

Ercan Kurban
08.03.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Kahramanlar Diyarısın Maraş'ım

KAHRAMANLAR DİYARISIN MARAŞ'IM

Bu sabah, gönlümde garip bir his var,
Yine parelendi, yandı şu gönlüm.
Kalbim mahzun, ruhumu acı sarar.
Yine hüznünlendi, kaldı şu gönlüm.

Doğduğum şehir, gitmez gözümde,
Bir an hayalimden, düşümden gitmez.
Yâd ederim onu, düşürmem dilden,
Yaşar şiirimde, türkümde gitmez.

Canlanır her bir köşesi gözümde,
Yaşarım hep masum çocukluğumu.
Şarkısı, şiiri her an dilimde,
Atarım kalbimden burukluğumu.

Dost dost derim, dostları sayıklarım.
Dalarım, gençliğin çağlayanına.
Kaybolan mutluluğumu ararım,
Giderim, derdimin ağlayanına.

Dünler bir film gibi geçer önümden,
Bir hüznün soluklarım, bir coşarım.
Dostlarım; kalbimde, düşmez dilimden,
Ben, mazi yamaçlarına koşarım.

Hüznün, sarıp sarmalar bedenimi,
Doğduğum şehir, canlanır gözümde.
Bir ürperti kaplar bütün tenimi,
Memleketim şarkısı hep dilimde.

Hey! Doğduğum şehir Kahramanmaraş,
Bilirim, soylu, boylu bir şehirsin.
Senin için gözlerden döküldü yaş,
Sen, her zaman kahraman bilinirsin.

Kahramanlar diyarısın Maraş'ım,
Senle gururlu ve senle mutluyum.
Artıyor her gün sana olan aşkım,
Bahtiyarım, kahramanım, kutluyum.

24. 01. 2011
Bolu

Ercan Kurban

Kâlle Değil Hâlle Konuş

Bildiğini yapmıyorsan, ona bir renk katmıyorsan,
"Yapın, edin" demen boşa; gönüllere akımıyorsan.

Hâl dilini görür herkes; "ses ver" dersin, gelir bir ses.
İlim, amel arkadaşsa, hangi yönden esersen es...

Hem aydınlan, hem aydınlat, ilmine bir güzellik kat.
Hâl dilinle kalplere gir, "Hak" demenin zevkini tat.

En doğru yol, Hak yoludur, kul olmanın şartı budur.
Önce bir yap sonra söyle, amel ilmin sağ koludur...

Hep güzel gör, güzel düşün, kalp onarmak olsun işin,
Sevgi senin tek sermayen, bahar olsun yazın kışın.

Amelinde müflis olma; gör yanlışı, asla dalma,
Sözlerini tartıp söyle, "Hak" demekten geri kalma...

Kul olmakta olma tembel, ol her zaman munis bir el.
Sev her şeyi etme nefret, yapıp demek ne de güzel...

Salih amel yaklaştırır, seni Rabbe kavuşturur.
İşlerini âsân eder, Firdevslerde buluşturur...

Sözsüz konuş, Hak'la buluş, budur esas, esas duruş.
Girtlağından insin sözün, hâl dilidir gerçek sunuş...

Dilinde hep aşk şivesi, gönlünde hep aşk neşesi,
Sarsın bütün benliğini, susmasın hiç Hakkın sesi...

Sükût edip söyle sözü, ekşitmesin hiçbir yüzü,
Gönüllere fısıldasın ve söndürsün yanan közü...

Duruşun hep nara atsın, hayatına bir renk katsın,
Kâlle değil, hâlle konuş; gönlün, kalbin aşkı tatsın...

Ercan Kurban
17.11.2012 İstanbul

Ercan Kurban

Kar Beyaz Gül Beyaz

Kar beyaz, gül beyaz
Varlık, yokluk iç içe...
Nakiş nakiş sanat
Renk renk kaneviçe...
Kim diyor varlığın sonu gider hiçe?
Bir meşher ki ölüm ve doğum
Bu tabloda gösteriyor kendini
Her dakika nabızlarda İsrafil'in üfleme sesi
Kainat kitabının sayfaları
Hayretle büyülüyor herkesi
Kar beyaz, gül beyaz...
Bu beyaza ne kadar edilse niyaz
Bir zerresini dahi karşılayamaz...

Ercan Kurban
02.01.2016/İstanbul

Ercan Kurban

Kar, Hüzün ve Neşe

Beyaz beyaz, lapa lapa düşer yere; her biri bir meleğin elinden.
Bürünür yeryüzü bir çarşafa, rengi kundağın ve kefenin renginden.

Perdeler aralanır ve seyre dalar insanlar, kiminde binbir neşe...
Kimindeyse acı ve hüzün, harmanlanır ve sıralanırlar peş peşe...

Dillerde dua, şükürlerle, zikirlerle Hakka yönelir aciz kullar.
Her tane kar, bir sanat âbidesi, Sanatkâr gökten sanatını yollar...

Çatılara konan kuşlar üşür, pervaz eder, bir oraya bir buraya...
Çocuklar, bakar camlardan sevinçle nara atar, koşarlar manzaraya...

Kara kara düşünür evsiz, yurtsuz, parasız pulsuz, aciz garibanlar.
Yetişirler imdatlarına yüzü Hakka dönük hayırda yarışanlar...

Arştan bereket yağdırıyor, bembeyaz, tertemiz, Rezzak-ı Kerim'imiz.
Yeryüzü, bir cennet meşheri, bize lütfuyla ihsanda Yüce Rabbi'miz...

Ercan Kurban
26 Ocak 2013 İstanbul

Ercan Kurban

Karun Mal Mülk ve Saray

"Yaş kesen, baş keser" der, ecdadımız.
Tahriplerle viran, can vatanımız.
Zulmile perişan, vatandaşımız.
Mazlumların âhı, çıkar arkadaş.

Cana can olmaktır, gerçek insanlık.
Can ile canlanır dünyada varlık.
Zulmile olmaz hakiki yârlık.
Zalim ektiğini, biçer arkadaş.

Karuna kalmadı bu yalan dünya.
Kimi yalan oldu, kimisi parya.
Çok şükür, kalplerde o iman var ya,
Kalpler iman ile atar arkadaş.

Mukallitlik ile mamur olunmaz.
Âh alan zalimler, felâhı bulmaz.
Şimdi gülse yüzü, devamı gelmez.
Gerçekler ne yazık çıkar arkadaş.

Piramitler var da firavun nerde?
O şimdi yatıyor karanlık yerde.
Her şey anlaşılır, ömrü âhirde.
Bu debdebe elbet biter arkadaş.

İnsanın gözünü, toprak doyurur.
Yer, yer ama doymaz, en son kudurur...
Bilmez ki hak gelir, zulüm son bulur.
Her şey, gün yüzüne çıkar arkadaş.

Sarayda kalmakla sultan olunmaz.
Kasırlar yapmakla huzur bulunmaz.
Böyle anlayışla vatan korunmaz.
Zorla yanan lamba söner arkadaş.

Görmez, duymaz, bilmez olan zavallı,
Sözleri sihirli, işleri kıllı..
Kanmaz şatafata hiç bir akıllı.
Bir gün bu kaynaklar, kurur arkadaş.

Vicdanı olanlar, canlara kıymaz.
Ağaca çiçeğe, asla dokunmaz.
Bal şerbeti deyip zakkumu sunmaz.
Kese kese orman biter arkadaş.

Güneş balçık ile sıvanır mı hiç?
Bu zulme vatandaş dayanır mı hiç?
Müslüman iki kez aldanır mı hiç?
Müfsitlik islâma zarar arkadaş.

Edeoğlu Dadaş zulme karşıdır.
Yıkılmaz kalenin sağlam taşıdır.

Ceyhun olup akan gözler yaşıdır.
Elif olan; susmaz, gürler arkadaş.

Ercan Kurban
14.11.2014/İstanbul

Ercan Kurban

Kırılısın

(Sıkılısın ve Utansın şiirlerine naziredir)
Bırak tembelliği koş hedefine
Hedefe koşmayan ayak kırılısın

Allah'a kul olmayı koy kalbine
Alla için atmayan kalp kırılısın

Pervaz etmek için aç kanadını
O'na götürmeyen kanat kırılısın

Sevgi yolunda kesme ümidini
Hakka yönelmeyen ümit kırılısın.

Işık ol aydınlat bütün dünyayı
Ruhu ısıtmayan ışık kırılısın.

Hoşgörü iksirini koy gönlüne
Sevgi solumayan gönül kırılısın

İlim yolunda kullan kalemmini
Mevla'yı yazmayan kalem kırılısın.

Azimli ol yelken aç ufuklara
Hakkı yansıtmayan ufuk kırılısın.

01.12.2005

Ercan Kurban

Kim Anlar Beni

KİM ANLAR BENİ

Can içre canân bildiğim, anlamazsa; kim anlar beni?
Sevgisiyle cân bulduğum, anlamazsa; kim anlar beni?
Cânım ân ân zayoluyor, âciz olan ten kafesimde.
Yokluğunda yok olduğum, anamazsa; kim anlar beni?

Şevgisiyle mestoldüğüm, hiç duymazsa; kim anlar beni?
Üzülünce kahrolduğum, hiç duymazsa; kim anlar beni?
Hüzünler hicrân oluyor, hüzzamla tüten nefesimde.
Şefkatine bendoldüğüm, hiç duymazsa; kim anlar beni?

O benim nazlı sultanım, aşk vermezse; kim anlar beni?
Dertlerime tek dermanım, şevk vermezse; kim anlar beni?
Kalb acısı görülüyor, titriyen esvap kefesimde.
Yüreğime aşk fermanım, fer vermezse; kim anlar beni?

Ercan Kurban
07.02.2014/İstanbul

Ercan Kurban

Konuş ve Sunuş

Konuş, konuş ve sunuş,
Yaz, çiz, cümleleri diz.
Meydanda herkes, siz, biz...
Konuş, konuş ve sunuş...

Laf ebeliğinde mahirsin
İcraatta ise fakir,
Konuşma deyince takır takır
Kirden beri, pak tahirsin.

Söz, sendedir her daim, vermezsin hiç kimseye,
Saksağanları aratmazsın.
Kusuruna benim deyip çekmezsin sineye,
Nefsini kral sanır şeytana pabuç bırakmazsın.

İş deyince, sıyrılıp çekilirsin köşeye,
Çok konuşur az susarsın.
Taltif, alkış, alayıste atlarsın en öne,
Ücrete koşar, zahmetten kaçarsın.

Lafın çok, işin yok,
Sözde tak tak hatta vak vak...
Sırtın pek, karnın tok,
Sana dünya cennet, sen lakırtına bak...

22.12.2010
Ercan Kurban

Ercan Kurban

Kula Kulluk Etmeyen Oldum

Yalnızlar ağına düştüm düşeli,
Kâbus dolu ânı, yaşayan oldum!
Ne acı ki hayat, binbir köşeli.
Ben şimdi sevgiyi boşayan oldum!

Tutunmak istedim boş heveslere,
Kalbime acıyı, döşeyen oldum!
Gafilce bağlandım kör nefeslere,
Hüzün ikliminde üşüyen oldum!

Kalbim alev alev, ceyhun gözlerim...
Acı yağmurunda, bir giryân oldum!
Hiç bir şeye, tesir etmez sözlerim.
Ateşlerde yanıp bir püryan oldum!

Yalnızlık ne acı, tadıp anladım.
Ne hazin, sonunda gariban oldum!
Aldatan hislere, gönül bağladım.
Gaflet deryasında, bir talan oldum!

Yüreğimde yangın, ruhumda acı...
Günbegün süzülüp eriyen oldum!
Aman vermez oldu, çektiğim sancı.
Ben şimdi sevgiyi, özleyen oldum!

Her zaman dost sandım canı cananı,
Muhabbet bağına, girmeyen oldum!
Hoyratça harcadım, nice zamanı,
Dostlarla halveti sürmeyen oldum!

Âhlarımınla ağyar, hep âbâd oldu.
Âh edip ağladım, bir nalân oldum!
Aşk bahçemde açan güllerim soldu.
Zamanda kaybolup bir yalan oldum!

Istırabı gömdüm, buruk kalbime.
Rabbim'den inayet, dileyen oldum!
Ol Mevlam acısın, garip hâlime.
Çareyi, Rahman'dan isteyen oldum!

Hayrı da şerri de veren Allah'tır.
O'ndan gayrısına gitmeyen oldum!
Derdime dermanı, verecek Hak'tır.
Hiç bir kula kulluk etmeyen oldum!

Ercan Kurban
19.04.4014/İstanbul

Ercan Kurban

Laf-ı Güzâf

24.03.2005

Çok konuşmak maharet değil dostum,
Ne olur boş yere yapma laf- güzâf.
Senin celâli konuşmanı görünce sustum,
Dolu konuş, boş konuşma, sonra çekersin derin bir âh.

Yüksek sesle konuşma, bu hâlden uzak dur,
Alçak sesle konuşmak bir yükseklik sayılır.
Konuştuğun kelimeleri iyi seç, zihninde önceden kur,
Seçilmiş sözler muhatapta derin izler bırakır.

Zaman çok önemlidir, ne olur etme israf,
Her anı hayra kullan, şerre yaklaşma sakın.
Sözlerin tesirli olsun, konuşurken yapma gaf,
Mecliste başkaları da var, senin onlardan yok farkın.

Her bakışın bir anı, her sözün bir zamanı var,
Zamansız konuşup da kendini etme rezil.
Söylediğin sözlerden görmesin kimse zarar.
Unutma, yerinde konuşan her zaman olur vezir.

Ercan Kurban

Manas Bir Şahin Gibi Gökten Bakıyor

Dağlar duaya durmuş eller semada,
Altay'ın karlı yüzü damlamış suya.
Issık Göl pek sedasız sanki niyazda,
Tüllenir derin sularda eski rüya.
Kar bir kefen gibi sarmış Alato'yu,
Yukarıdan bakışı sert ve de vakur.
Esen rüzgâr okşar yaylayı, platoyu...
Dünden bu güne akan bir şiir okur.
Yaylalardan geliyor at kişnemesi,
Nehirler, köpük köpük coşkun akıyor.
Yeşil bir örtü sarıvermiş her yeri,
Manas bir şahin gibi gökten bakıyor.
Kırgız mutlu ve gelecekte umutlu,
Gözleri pırıl pırıl sevgi yumağı...
Eskiden beri coşkun, her zaman kutlu,
Özgürlük ateşinin tüten ocağı.

Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Merhaba

1995 VAN

Abı kevserden içmeye gelenler,
Erenler bağından güller derenler,
Ebedî davaya gönül verenler,
Merhaba hey yiğitlerim merhaba.

Zalimin zulmüne hayır diyenler,
Hakkı hak bilip hakça söyleyenler,
Siyahlar üstüne nurlar çizenler,
Merhaba hey nurlu yüzler merhaba.

Susamış gönüllere su sunanlar,
Sonsuzluk ufkunda kanat çırpanlar,
Masivadan da hep uzak duranlar
Merhaba hey çilekeşler merhaba.

Kararmış ruhlara ışık tutanlar,
Uhuvvet bağında harman olanlar,
Kurtuluş yolunda halka kuranlar,
Merhaba hey gönüldaşlar merhaba.

Yaşatma sevdasıyla yaşayanlar,
Okyanuslar ötesine taşanlar,
Vatan, bayrak sevdasıyla coşanlar
Merhaba hey akıncılar merhaba.

Kırılmış kalplere sevgi sunanlar,
Kararan ruhlara ışık saçanlar,
Kine ve nefrete düşman olanlar
Merhaba hey ışık yüzler merhaba.

Ercan Kurban

Merhaba Merhabalar

Merhaba

Merhaba sonbahar, merhaba eylül,

Okulum merhaba, anneler, babalar, çocuklar merhaba...

Delikanlılar, hanımefendiler, sevgili öğrenciler, öğretmenim, merhaba

Eğitime gönül verenim, halka hizmeti hakka hizmet bilenim merhaba... Merhaba

Anadolu'm, Trakya'm, canım Türkiye'm vatanım merhaba ...

Sevgiyle yaşayanım, bilgiye susayanım, gönüllere muhabbet taşıyanım merhaba...

Şular gibi çağlayanım, hizmet aşkıyla ağlayanım merhaba...

İlimle ışılanım, yaşatmak için yaşayanım merhaba...

Geçmişim, bu günüm, yarınım,

İstikbalimin kutlu şafağı merhaba...

Karanlık düşüncelere güneş gibi doğanım,

Öğrenenim, öğretenim, cehaleti kovanım merhaba...

Sizin için dua dua yalvarmakta dilim.

Dünlerimi atiye taşıyacak yığdım!

Hayalimdeki yağız atlı Ali'm Ayşe'm, Fatih'im merhaba...

Yol bulanım, yol açanım, etrafa sevgi saçanım,

Kinden, nefretten, adavetten kaçanım merhaba...

Gönül sultanları, ruh mimarları, Hak âşıkları,

Davasını sevdası bilen kara sevdalı âşıklar merhaba...

Ercan Kurban

Nasıl Unuturum Seni Nasıl?

08.11.2004

Bir sonbahar günüydü,
Tuttu elimden canım annem.
Hava birazcık bulutlu ve nemliydi.
İçimde garip bir his,
Kalbimde küt küt atan bir ses,
Girdik okul bahçesinden içeriye,
Cıvı cıvıldı bahçe.
Heyecanla koşuşan çocuklar,
Anneler, babalar, ablalar...
Biliyordum onlar da benim kadar
Sevinçli, coşkulu ve mutluydular.
Yüzünde gülücükler.
Dilinde şeker şerbet sözler
Bakışlarında buram buram şefkat olan
Gözlerinde sevgi bulunan biri daha vardı.
İşte o, benim öğretmenim,
Hayatıma yön veren yol gösterenimdi.
Tuttu elimden, aldı sınıfa.
Sonra saldı beni bilim deryasına.
Hayırlı olayım diye insanlığa.
Gülüm, menekşem, karanfilim,
Bozkırda açan papatyam,
Dağlarda yetişen sümbülüm dedi.
Titredi üzerime titredi...
Hep güldü, gülmeyi öğretti.
Yılmadı, çalıştı mücadeleyi öğretti.
Sevmeyi sevmeyi, sevdirmeyi öğretti.
Kısaca bana hayatı öğretti.
Nasıl unuturum seni nasıl?
Bir gün değil senin günün asıl
Her gün senin, her gün senin.
Öğretmenim, Öğretmenler Günün Kutlu olsun!

Ercan Kurban

Ne Güzel

06.09.2001

Kayan bir yıldız olmaktansa,
Işık saçan bir yıldız olmak ne güzel.

Durgun bir su olmaktansa,
Çağlayıp akan sel olmak ne güzel.

Çorak toprak olmaktansa,
Ürün veren toprak olmak ne güzel.

Dağ başında koca bir kaya olmaktansa,
Kaldırımında küçük bir taş olmak ne güzel.

Gülizarda buram buram açan gül olmaktansa,
Çölde garip açan bir çiçek olmak ne güzel.

Deryada dev gibi bir dalga olmaktansa,
Susuz dudakta damla olmak ne güzel.

Dillerde aşk nağmesi olmaktansa,
Kalplerde muhabbet kurmak ne güzel.

Gökte simsiyah bulut olmaktansa,
Yağmur olup yağmak ne güzel.

Sevgisiz kalıp her şeyden azade olmaktansa,
Gönüllere sevgi olup akmak ne güzel.

Yaratana unutup gafil kalmaktansa,
Hakkı hak bilip Ona koşmak ne güzel.

Ercan Kurban

Ne Olur

Ne Olur
Ne olur kulak verin sesime,
Duyun beni ne olur,
Muhtacım duanıza,
Durgunum, kırgınım...
Ne içindeyim zamanın,
Ne büsbütün dışında,
Yaşıyorum şaşkın...
Buna yaşamak denirse,
Zaman aldı cenderesine sıkıyor ruhumu!
Kan damlıyor kafatasımdan kan! ..
Kâbus dolu rüyalar bölüyor uykumu,
Kalbimden sevgi yerine nefret sızıyor.
Ansızın karanlığa dönüyor ortalık,
İfrit kanatlı bulutlar sarıyor her yanı
Ruhum, sarsıntılı, bedenimi hafakanlar basıyor anlık,
Gelgitler kol geziyor gönül dünyamda,
Etrafta binlerce zulüm binlerce nefret...
Allah'ım çaresizim, ne olur beni affet...
Bir yardım, bir yardım bekliyorum,
Rabbimden af diliyorum,
Rahmetini sığınak yaptım kendime...
Gözlerim ceyhun, hıçkırıklarım ayyukta,
Günahlarım, dürtüyor vicdanımı biteviye...
Yüreğim paramparça şaşkınım! ..
Dua bekliyorum dostlarımdan, sadece samimi bir dua,
İsme söylenen, ihlâs mayalı, arı duru bir dua...
Dua, bir sera, bir zırhtır mümin için aynı zamanda bir kalkan
İnsanı karanlıktan ışığa salan,
Duayla dağılır sisler kara bulutlar,
İnşirah bulur kalpler gönüller...
Çözülür ansızın bağlanmış diller...
Çaresizlerin çaresidir dua,
Karanlık deryalarda yüzenlerin sığınak limanı...
Aziz dostlar, dualarınızda bu aciz kardeşinize de yer verin ne olur.

2010

Kurban

Ercan Kurban

30. 06.

Ercan

Nurcuğum

Kızım, canım bir tanem
Has bahçemin tomurcuk gülü,
Rayihalı sümbülü,
Menekşem, karanfilim, bebeğim
Sana dünyalar kadar hasretim
Sevgi bağımın nadide çiçeği
Gönlümün en eşsiz meleği
Sana kucak kucak sevgiler,
Seni anlatmaya yetmiyor diller
Kar çiçeğim, biricik bebeğim
Her geçen saniye sana artıyor sevgim.
Özlem dolu gönlümle
En eşsiz sevgimle
Seni yâd ediyorum.
Şimdilik sevgimi mısralara gömüyorum.
Ta uzaklardan sesleniyorum.
Sana kucak kucak selam
Buram buram muhabbet
Yıldızlar dolusu hasret
Gönderiyorum.
Nurcuğum
Nur tanem, gül tanem
Bir tanem
Gözbebeğim...
Özlemini gömdüm yüreğime
Gurbetten şiirlerle
Seni anıyorum.
Seni kalbime, seni gönlüme, seni ruhuma
Bir nakkaş inceliğiyle nakşediyorum.
Gurbette hasret çekmek istemem
Bir an önce vuslatı dilerim.
Ama nafile,
Vatan borcu, can borcu, kan borcu
Bilirsin yavrum, daha kutsal, daha değerli, daha ulvi
Dilerim Tanrıdan
Bu borç da bir gün bitecek
Zaman bir su misali akıp gidecek
O zaman bir tanem!
Hasretle kucağımı açıp sana geleceğim.
Seni bağrıma, sevgiyle basacağım
Kar çiçeğimi,
Bir tanemi,
Yani seni.
Doyasıya koklayıp seveceğim.
Güzelim;
Gül yüzlüm,
Nur yüzlüm,
Kömür gözlüm...
Tüm sevgini kalbime gömdüm.
Seni her zaman seveceğim.
Bekle yavrum bekle
Vatan borcu biter bitmez döneceğim.

09.09.1998

“Biricik sevgili kızıma”

Ercan Kurban

Okudum, Okuyorum, Okurum

Geçen yıl küçücüktüm, ufacıktım,
Kiloda hafif, boyda kısacıktım.

Büyüdüm, serpildim, okullu oldum.
Okudum, öğrendim, bilgiyle doldum.

Neşeliyim, coşkuluyum, mutluyum,
Yarınlar bana ait, umutluyum.

Atiye sevgi kuşumu gönderdim,
Barıştan bir demet çiçekler derdim.

Hep ilim dedim, bilim dedim durdum,
Faydalı olmak içinse okudum.

Biliyorum, yarın bizim olacak,
Dünya, sevgiyle, huzurla dolacak.

Okudum, okuyorum ve okurum,
Hayatı okurum, Hay'ı okurum.

Yunusça ve Mevlana'ca okurum,
Kalplerden kalplere sevgi dokurum.

İlimle, bilimle dolup taşacağım,
Dünyaya, sevgi saçacağım.

Filizlenip yeşerecek sevgim,
Hakkı bilip Hakkı anlatmak derdim.
(04.01.2008) 1. sınıf öğrencilerimiz anısına

Ercan Kurban

Okulumuz Açıldı

Tatil bitti açıldı okulumuz.
Bugün çok sevinçli ve de mutluyuz.

Sevgisini bizden esirgemeyen,
Bizlere bilgi ve mutluluk veren,
Dünyamızın en tatlı insanına,
Muhabbet dolu sevgi yumağına,
Öğretmenimize kavuşacağız.
Yeni bilgilerle tanışacağız.

Bir bayram yaşayacağız yeniden,
Şarkılar söyleyeceğiz gönülden.
El ele kol kola koşuşacağız,
Tüm arkadaşlarla buluşacağız.

Bilgi bizim yağmurumuz olacak,
Her yanımız sevgi ile dolacak,
Sağnak sağnak yağacağız ülkeye.
Herkes doycak en güzel sevgiye,
Atalarımızın emanetini,
Dedelerimizin azametini,
Koruyup kollayacağız her zaman,
Bu kutsi davadan hiç ayrılmadan.
Silkinip bir dağ gibi doğrulacağız,
Aleme yeniden ün salacağız.

Ay yıldızlı şanlı bayrağımızı,
O güzel, o büyük sancağımızı,
Yükselteceğiz ta en yükseklerle,
Taşımayağız onu gönüllere.

Şirin, güzel, tatlı okulumuzda,
Cennetlerin cenneti yurdumuzda,
Dostluk ile muhabbet kuracağız,
Kardeşçe hep mutlu yaşayacağız.

Ercan Kurban

Okyanuslar Ötesine Sevgi Saçanlar

(02.01.2007)

Yıl geçti, bütün yapraklar koptu ömürden,
Kim bilir, ne düşünceler geçti zihinden.
Günler bir su oldu, akıp gitti maziye,
Bazen ah! Bazen de sevgi geçti kalplerden.

Dünyanın her bir yanında zulüm kol gezdi,
Zalimler masumları acımadan ezdi.
Anneler, balalar ve çocuklar ağladı.
Kadre uğrayan herkes hayatından bezdi.

Her tarafta Ebu Cehiller dolaşırken
Zalimin zulmü ile mazlumlar inerken
Muhammedi ruhlu erler çıktı meydana.
Dünya kardeşlik türküsünü sayıklarken.

Dertlendiler dünyanın bitmeyen derdiyle.
Yaklaştılar kırık gönüllere sevgiyle.
Akıncı ruhuyla kıtaları dolaşıp
Donattılar muhtaç sineleri bilgiyle.

Koşular bıkmadılar, asla yılmadılar,
Gönüllere girip sevgiden taht kurdular.
Hoşgörü diyip barış deyip yürüdüler,
Dizlere derman, gözlereyse fer oldular.

Yerküreyi kara bulutlar kaplasa da,
Habis ruhlular kin kasmaya çalışsa da
Işığa sevdalı yiğitler yılmadılar.
Önlerine dev gibi engeller çıksa da.

Dağları aştılar, denizleri geçtiler,
Her yana sevgi saçtılar, sevgi biçtiler,
İnsanların ümit soluması uğruna,
Anneden, babadan ve evlattan geçtiler.

Zorlar kolay oldu, mesafeler kısaldı.
Karanlıkların yerini aydınlık aldı.
Gönüllerden gönüllere köprüler kurulup
Öfkenin yerini sevgi, muhabbet aldı.

Sevgi adacıkları kurdular her yana.
Dostluk şerbetini içtiler kana kana.
Fedakârca tüm sıkıntılara katlanıp
Hor görmeden kardeşçe baktılar insana.

Yılmadı hiç yaşatmak için yaşayanlar,
Okyanuslar ötesine sevgi saçanlar.
Yunus'un sevgisi parolamız diyerek,
Bu sevdıyla gönüllere önden koşanlar.

Anadolu kapısından bir bir çıktılar
Anneler gibi etrafa şefkat saçtılar.
Yanık yüreklerin feryadını dinleyip
Dünyaya sevgi dolu bir çığır açtılar.

Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Öğretmen

Öğretmen
Öğretmen, sevgi kahramanı,
Öğretmen, bilgi kahramanı,
Öğretmen, ilgi kahramanı,
Çalışmakla geçer her anı...
Aşkla, heyecanla, ümitle yürür karanlığın üstüne.
Yeis, tefrika, fakirlik en büyük düşmanı,
Hakikat buutlu, ötelere ufuklu,
Dilinde dua, yüreğinde aşk,
İlmek ilmek dokur zamanı...

Öğretmen, sıcacık, içten, samimi, sabırlı,
Öğretmen, öğrencilerine aşk derecesinde tutkun.
Büyük deryalarda dalgalı, mesleğine sevdalı...
Öğretmen, her daim coşkun,
Gönülden gönle koşan, aşılmazları aşan,
En ulaşılmaza ulaşan,
Masum kalplerde ümit, gönüllerde seveda,
Irmaklar gibi çağıl çağıl ...
Zamana, zaman üstünden bakan,
Anne gibi, baba gibi... Şefkat ve merhamet yumağı...
Kalp ve gönüller otağı...

Öğretmen, yitiğinin peşinde,
Durmamak nedir bilmeden koşan,
Yılmadan, yorulmadan engelleri aşan,
Koşan, koşan... Aralıksız, sekmeden biteviye...
Gönlü şen, ruhu yüce, işine bağlı delice...
Elinde yeşerir fidanlar,
Çiçek açar, güller, sümbüller...
Bir değil, on değil, yüz değil, binlerce....
Çiçekler rengârenk tomurcuğa durur.
Zambak olur, reyhan olur, gül olur....
Kalbi öğrencim öğrencilerim diye vurur...

Öğretmen, çevresinde nur halesi,
Her yerde o, her yerde onun sesi...
Maziden istikbale yürür adım adım.
Etrafına alev alev ışık saçar,
Sevdası uğruna, deryaları denizleri aşar.
Korkmadan çelikten bir kala gibi dimdik...
Her güzelde o, her yenide ilk,
Kara sevdalı âşıklar misali mesleğine vurgun,
Yükseklere pervaz etmek için kanatlı,
Gayesi yüce, aşkı yüce derdi büyük...
Almış omzuna tonlarca yük.
Yürüyor cehaletin üstüne korkusuzca....

Ercan Kurban

Öğretmenim

24.11.2002 İstanbul

Karanlığı aydınlığa,
Çevirensin öğretmenim.
Hüzünleri mutluluğa,
Döndürensiz öğretmenim.

Işıltı var gözlerinde,
Derin mana sözlerinde,
Sevgi dolu hep kalbinde,
Yürüyorsun öğretmenim.

Çalışırsın hiç bıkmadan,
Anlatırsın hiç sıkmadan,
Darılmadan hiç kızmadan,
Kalplerdesin öğretmenim.

Bizler bir gül sen bahçıvan,
Durmuyorsun hiç bir zaman,
Nakış nakış elvan elvan
Dokuyorsun öğretmenim.

Ercan Kurban

Öğretmenler Günün Kutlu Olsun Öğretmenim

Bir sevda, bir gönül, bir arzu ve bir tutkun var,
Mekânlara sığmayan sınırsız bir ufkun var,
Hayallerin, ümitlerin, aşkın ve coşkun var.
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Geceyi gündüz yapma aşkıyla çalışırsın,
Çalışırken nice duygulara karışırsın,
Öğretme aşkıyla, mutlulukla buluşursun.
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Yaşatma aşkıyla yaşamaktır bütün gayen,
Mal mülk değil, öğrencilerindir tek sermayen,
İlim, irfan, hayat sanatta sonsuzdur payen.
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Coşkun bir nehir olur yüreklere akarsın,
Her öğrencine şefkat ve sevgiyle bakarsın,
Kalplerine buket buket çiçekler takarsın.
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Hayat boyu hep hayatı öğreten üstatsın,
Kalpten kalbe, gönülden gönle akan bir tatsın,
Karanlıktan aydınlığa uzanan sıratsın.
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Davan için dağ aşar okyanuslar geçersin,
Güzel olanları, öğrencin için seçersin,
Tohum ekersin, bin bir çeşit başak biçersin...
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Kutuplar ısınır, çöllere serinler sevginle
Karanlıklar aydınlanır o eşsiz bilginle
Gönüllerin tacısın, sevgin merhametinle
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

İnsanları amacına erdiren bir dilsin,
Ruhları yüceltip okşayan munis bir elsin,
Renk renk açan, burcu burcu koka, solmayan gülsün.
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

Nebilerin hikmetli nağmeleri dilinde,
Hikmet dolu, esrarlı güzellikleri elinde,
En güzel hediye senindir vuslat gününde
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

İman, sinende hep magmalar gibi köpürür,
Aşkın, tüm gönülleri sarıp sarmalar, bürür,
Şeninle insanlık Hakka, hakikate yürür,
Öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim.

24.11.2011 - Bolu

Ercan Kurban

Özledim

Mazi sayfasında dolaştım durdum.
Yaşadığım günlerle bir bağ kurdum.
Acıda, coşkuda esip savruldu.
Yeniden yaşadım hüznü sevinci!

Beni mesrur eden aşkı özledim.
Gönlü tenvir eden şevki özledim.

Ne güzel günlermiş meğer o günler,
Bitmez sanarak yaşadığım dünler,
Çile çekip kavrulduğum hüzünler,
Heyhat ki o demler geride kaldı!

Yüreğime giden bezmi özledim.
Heyacana iten azmi özledim.

Esti geçti, sevdam ve hayallerim.
Bir bir göçtü gönülden sevdiklerim.
Kayboldu canıma can bildiklerim.
Ümidim, hayalim dünlerde kaldı!

Ruhumu okşayan sözü özledim.
Gönlüme ışık veren gözü özledim.

Derde derman olan dostlarım vardı.
Yaşanan anlar ne güzel anlardı.
Dostluğumuz kurumayan pınardı.
Ne yazık o dostluk artık tütmüyor!

Gözüme şavkıyan ferî özledim.
Anlıma damlayan terî özledim.

Dili dualı anneme ne oldu?
Kalbim, gönlüm, ruhum hicranla soldu...
Sevdiğim, her şeyim, şimdi yok oldu.
Gönül sarayında güller açmıyor.

Hâlîme hâl olan özü özledim.
Dilime kâl olan sözü özledim.

Hazin ki o günler geri gelmiyor!
İnsan o anların kadrini bilmiyor.
Mazi defterini asla silmiyor.
İstiraplar sevinçler tarih oldu.

Benimi ben eden yâri özledim.
Âhıma âh eden zârî özledim.

Ercan Kurban
01.06.2014/İstanbul

Ercan Kurban

Özlemek

22.10.2008 Bolu

Özlemek,
Hasret demek.
Sevmek demek.
Dosta muhabbet demek.
Bazen âh çekmek,
Bazen iç çekmek demek.
Yârence düşünmek,
Ağlamak demek.
Gülmek demek.
Hıçkırıklara gömülmek,
Kahkahalarla şenlenmek,
Maziye dalıp gitmek demek.
Mutluluğa yolculuk,
Sevgiye göz kırpmak demek.
Elleri yüze dayayıp düşünmek,
Kalbin özlemle atan küt kütünü dinlemek,
Kanın coşkunca akışını hissetmek demek.
Kırlarda çocuklar gibi koşmak,
Çelik çomak oynamak demek.
Dere, tepe, dağ, bayır gezmek,
Akan bir subaşında durmak,
Bir çınar gölgesinde serinlemek,
Dik yamaçlara "hey hey" diye haykırmak,
Kuşlar gibi pervaz edercesine koşmak,
Bahçelerde bülbül sesiyle coşmak demek.
Açan gülü koklamak demek.
Dosta gitmek, maziye kement atmak demek.
Özlemek, anne demek, baba demek.
Özlemek, yâr demek, sıla demek,
Özlemek, can demek, arkadaş, kardeş demek.
Özlemek, sevgiye açılan bir kapı, muhabbete yol demek...

Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Perde Perde Hayat

Hayat bir değişim tik takında.
Var, yok, iyi, kötü, beyaz ve siyah...
Her şey zıttıyla varlık aleminde kaim,
Zıtların çatışması sürmekte daim.
Sevap günaha, aydınlık karanlığa, barış savaşa;
Mutluluk hüznü, varlık yokluğa eviriliyor.
Zaman zembereğinde zayi oluyor bir bir varlık.
Ve insan, dünya değirmeninde döne döne öğütülüyor.
Kimi küçültülürken kimi büyültülüyor.
Zerreden kürreye dönüşüm her yerde.
Her şey değişiyor perde perde.

I

Birinci perde:
Hani maviydi gökyüzü rahatlatıcı.
Siyah, kurşuni, beyaz, gri, kül rengi bulutlar vardı.
Rahmet yağardı.
Mavi sonsuzluğa dalan gözler,
Huzura yelken açardı.
Haz deryasında yıkanır.
Sevgi ırmağından kana kana muhabbet yudumlardı.
Boş umutlarla öylesine bakmazdı maviliklere.
Kalbe demir atan gam, keder,
Mavinin huzur denizinde yıkanır.
Bu mavilikte arınırdı, ruha sinmiş kirler.
Kapanırdı kalp kapıları ümitsizliğe.
Her rengi güzellik bilirdi gönüller.
Renklerin diliyle seslenirdi diller.
Ve eller, el olmak için değil;
El vermek için birleşirdi.
Birlikten dirlik, dirlikten birlik doğardı.
Aydınlık, karanlığı boğardı.
Zifiri karanlıklara mutluluğun şavkı yağardı.
Dağlardan huzur rüzgârları eser,
Sevgi vadilerinden ümit çağlayanları akardı.
Solmuş ruhları hayata bağlardı.
İnsanlar muhabbet yelkenleriyle gönül rıhtımına yanaşıp
Dostluk taşırdı huzura teşne ruhlara.
Yağmur yağmur yağarlardı çölün kavurucu bağrına.
Ümit ekip dostluk yeşertirlerdi çatlamış topraklarda.

Kan, kemik değildir; varlıkta insan.
Maddeden de öte manası vardır.
Yaşamak uğruna, daim yaşatan,
Almak değil, vermek, hep ona kârdır.

II

İkinci perde:
Neylersin şimdi değiştirdi zaman.
Akın yerini siyah,
Güzelin yerini çirkin,
Barışın yerini savaş aldı.

İnsan aldandı.
İnsan aldattı.
Nefis şeytanın ağına takılıp kaldı.
Girdaba düştü, girdaplaştı.
Fırtına oldu, fırtınalar kopardı.
Yaktı, yıktı behimiyetin vahametiyle.
Şimdi gök kara, yer kapkara.
Dünya karanlığın cenderesinde Kıvrım kıvrım...
İnim inim inleyen insanlık,
Zalimlerin zulmüyle
Sızım sızım...
Işık söndü, insanlık can çekişmekte.
Kaf Dağı'na kaçtı huzur.
Kayboldu karanlıkta nur.
Mavi gökler siyaha büründü.
Rahmet, zahmete döndü.
Işık söndü.
Işıklar söndürüldü.
Ülke ülke, deniz deniz, kıta kıta ürküp kaçtı rahmet bulutları.
Zaman iyi kötü tik takında kötülerden yana.
Her damlaya dokunan melek eller yok artık.
İfritten eller ve o ellerde can verenler çok artık.
Her yanda zulüm, her yanda ölüm...
Hayat sahnesinde zalimlerin zulmü bölüm bölüm.
Eller kanlı, sözler zehir ve kibir...
Kibrin magmasından fıskıran zehir,
Yakıp yıktı insanlık evrenini.
Güzelliğin tahtına haramiler oturdu.
Kötülüğün resmi boy boy görüldü.
Her yanda zulüm, her yanda şiddet, dehşet, vahşet ve karanlık...
Habillere yaşamak haram, Habillerin kaderi kara.
Kâbiller zülüm tahtında, Kâbillere bayram...
Ve insanlık hançerlendi.
Hem de ta yüreğinden.
Nemrut'un ateşi İbrahimplere,
Eyüp'ün yarası, yürüdü dillere, gönüllere.

Acı kalbe dokundu.
Şimdi artık dil sessiz, kalp sessiz.
Vicdanlar prangalı, insanlar umarsız.
Diller lal kesilmiş, vicdanlar sızısız.
Yaşamak, hak olmaktan çıkmış sanki
Yaşatmak istemeyenlerin yaşam defterinden.

Uyumak için yatardı çocuklar.
Şimdi ölüme yatar oldular.
Kara gecelerden medet umdular.
Ruhlarındaki saklı olan karanlıklar gözlerine inenler,
Düşman oldular güneşe aya.
Bomba bomba, kurşun kurşun yağdılar.
İnsanları matemlere boğdular.
Kararttılar ümitleri, aşkları sevinçleri.

Gecelerde görülen aydınlık düşleri.
Leylim leylim geceler kâbusa döndü.
Ümitler söndü.

Yaratıldı hayat, zıtlarla dolu.
Hayat; iyi, kötü üzerine kurulu.
Bir kolaydır, bir zor; yol güzergâhı.
Işık ve karanlık hep sağlı sollu.

Perde perde hayat, hep bölüm bölüm...
Kimine mutluluk, kimine zulüm.
Yollar dikenlidir, imtihan boy boy.
Bazen sevinç taşır, bazense ölüm.

III

Üçüncü perde:
İyilik, boy gösterip çıkar meydana.
Son perdede oyun iyiliğindir.
Kötülük içleri karartan karanlığıyla
çekilirken sahneden,
Kötülüğün ruhu kara aktörleri,
Bir daha çıkmamasına
Gömülürler hâviye tabakasına.

Hayat böyledir, iyi ve kötü ekseninde devam eder, gider.
Uygun adımda yürürken iyilik, hayatın temposunu bozan kötülük,
Ayrık otu olup biter her yerden.
Bu yürüyüşte, zıtların dövüşü başlar.
İyi ve kötü döngüsünde nöbet iyiliktedir.
Can suyu olup canlandırır canları.
Çiçek çiçek açtırır sararmış ruhları.
Ölüme yürümekte olan canlara can olur,
Solmuş kalplere kan olur.
Nefes alır dünya,
Hayat bulur.
Ve son gülen iyi güler,
Kötüler karanlığın körlüğünde boğulurken
İyiler, iyilik iksiriyle yeniden dirilir.
Tuğrul kuşu misali küllerinden doğar ansızın.
Dikilir karşısına haksızın.
Ve perde perde hayat yürür menziline.
Sevgi çiçeğini alır eline,
Miski amber olur.
Boram boram kokan sevgi nakışını,
Dostça işler ruh gergefine.

Zaman ibresini kimse durduramaz.
Güneş asla balçıkla sıvanamaz.
Hakikat tektir, hakkı hak bilene,
Hak yolunda hakça yürüyene.
Hiçbir şey ebedi değildir malum.
Hani Nemrut, hani Firavun ve binlerce zalim?

Yok olup gittiler gayya çukuruna.
Ne malları kaldı ne makamları ne de yurtları.
Sadece zihinlerde kaldı kötülüğün timsali olan adları.
Her zulümde lanetlenip anıldılar.
Kara deliklerde boğuldular.

Kötüler kazanmış görünse de
Zaferleri sadece bir anlık,
Ve akıbetleri...
Akıttıkları zulüm deryasında akan, katran renkli perişanlık...
İyilerin kazanması, anlık değil; ebedi...
Güzellikleri sarıp sarmalar her yeri.
İyilikle temizlenecek dünyanın kiri.
Kötülüğü kökünden kurutacak iyiler.
Sevgi iksirini içen her gönül,
Sevgi terennüm eden her dil,
Yunusça söyleyecek:
"Ben gelmedim dava için, benim işim sevi için.
Dostun evi gönüllerdir, gönüller yapmaya geldim." diye gürleyecek.
Sevgi ırmağına dalanlar,
İyilik mayası katacak bütün hayallere.
Kötülüğün kara kirli savaşlarına
Prangalar vurulacak.
Kötülük kovulacak.
Dur denilecek kine kasavete.
İnsanlık, sonu olmayan huzura kavuşacak.

Son fasılda yanar, huzur ışığı.
Simalara sinmiş kir kırıışığı,
Silip temizler iyi insanlar.
Sökülür yeniden barış şafağı.

İyilik doğarken kötülük söner.
Kâbuslar sonlanır, acılar diner.
Kötülük terk eder, kara tahtını.
Karalar silinir aklara döner.

Zamanın kalp atışı, hayatın akışı,
Gün gün hep değişir yazı ve kışı.
Zaman tokmağına, ak kara vurur.
Vuruşla değişir dünya nakışı.

Ercan Kurban
06.10.2023/İstanbul

Ercan Kurban

Sabır

Sabır, sabır, ya sabır...
Of deyip etme kahr.
Nushla uslan, gel yola,
"Af"ı diline dola.

İstiğfar et, af dile,
Hep birlikte el ele...
Birliğe ve dirliğe,
Binlerce güzelliğe...

Ulaşmak için yürü,
Gönlünü aşkla bürü.
Sabır ki acıdır bil,
Meyvesi tatlıdır bil.

Musibet nasihattir,
Mevla'dan kudrettir.
Ya Rab pişmanız, medet,
Biz acizlere himmet...

Medet, Allah'ım medet,
Bizi kendine kul et.
Yalvar yakar Rabbine,
"Ben" demek, ne haddine.

Güç Senindir Allah'ım,
Mülk Senindir Allah'ım,
Aciz kullarınız biz,
Senden af dileniriz.

Mağfiret eyle bizi,
Bağışla hepimizi.
Aminler dilimizde,
Sevgin hep kalbimizde.

Sabri öğret bizlere,
Şükrü öğret bizlere,
Sen acı bu millete,
Zeval verme devlete.

Payidar eyle bizi,
Affeyle hepimizi.
Kul olduk biz, kul olduk,
Aşkla, şevkle, bir olduk.

01.11.2011

Ercan Kurban

Sekizinci Tepeden

Bir sonbahar akşamı, sekizinci tepeden,
Esrarlı şehri seyri temaşa etmekteyim.

Efsunlu, gizem kokan yerden
Suya damlayan ışığı görmekteyim.

Mağfiret yüklü rahman ayında,
İslam'ın remzi şaheserlere dalmaktayım.

Ruhların apak olduğu bu kutsi ayda,
Semayı yaran minareleri saymaktayım.

Karanlık düşüncelerden uzak arı bir ruhla
Tarihe ışık tutan mekanlara bakmaktayım.

Zihnimi kemiren kirli düşünceleri tutup belinden
Şehrin bitmeyen gürültüsüne salmaktayım.

Yürüyüp mazinin aydınlığına
Ecdada selam verip rahmet okumaktayım.

Ahfatları olarak kendimi bahtiyar sayıp
Ruhlarına fatihalar, yasinler yollamaktayım.

04.11.2004

Ercan Kurban

Sen Çocuksun

(11.01.2009)

Masum ve de mahzun bir çocuksun sen,
Kalbinde bitmeyen sevgi ve şefkat,
Gönlünde tülленir ümidin kat kat...
Çıkarsın hayat merdivenlerinden.

Savaş, kin, nefret nedir hiç bilmezsin.
Yürürsün hayat yolunda kendince,
Korktuğun hadiseleri görünce,
Sevincini kaybeder hiç gülmezsin.

Çocuksun sen Allah'ın emaneti,
Oyun oynamak, koşmak senin hakkın.
Seni sevenler olur Rabbe yakın
Vermesinler sana bunca zahmeti.

Gözlerinin içi güler gülünce,
Çiçek olur demet demet açarsın.
Haşin bakışlardan ürküp kaçarsın,
Solarsın bir gül gibi üzülünce.

Cennetten gelen biricik meleksin,
Kanat çırparsın hep sonsuzluğa,
Her bakışın mesajdır insanlığa,
Sen kalplerde bir tanesin ve teksin...

Habersizsin zalimlerden zulümden,
Bulur bir hain kurşun vurur seni..!
Erken sarar kara toprak o teni..!
Bir körpe daha geçer bu alemde.

Bir anda, cennete uçar gidersin,
Hainler kusup pis zehirlerini,
Şonsuzluk sararken tüm bedenini,
Ötelere koşup merhaba dersin..!

Kimi zaman edemezsin pervaz,
Yaralı bir ceylan gibi kalırsın...!
Boynu bükük; öksüz, yetim olursun.
Alamazsın hayattan lezzet ve haz.

Uzanan tüm eller kırılısın sana,
Sen yaşa keyfince çocukluğunu,
Kırmasınlar ümidini coşkunu,
Ders olsun bu, insan olan insana.

Yaşasın çocuklar çocukluğunu,
Gülsünler hep, büyüyüp serpinsinler...
Geleceğe özgürce yürüsünler.
Almayın onların mutluluğunu.

Ercan Kurban

Sevgi Dili Türkçem Benim

Muhabbetten bir yol olmuş, sevgi dili Türkçem benim,
Kalplerden de gönle dolmuş, sevgi dili Türkçem benim...
Vatan, renk renk, desen desen, sevda şarkısı dillerde,
Sevgi rüzgârıdır esen, dua yükselir ellerde...

Bu yazılan bir dstandır, Hak erleri tarafından
Cennette bir gülistandır, Hak Teâlâ sofrasından...
Türkçemin o nurlu şavkı, kalplere huzur takıyor,
Türkü türkü, şarkı şarkı, dillerden gönle akıyor...

Dünya çiçekleri gelmiş, renkli renkli, buram buram...
Rengarenk bir kilim sermiş, o ne sanat o ne kıvam! ..
Tomurcuklar, güle durmuş, açmak için Türkiye'mde,
Kalpler, muhabbetle dolmuş, atmak için Türkiye'mde,

Sarmış dünyayı sıcağı, onla ısınmış kutuplar,
Sanki bir anne kucağı, huzurla buluşmuş ruhlar...
Serinletmiş hep çölleri, damla damla yağmur olmuş,
Aydınlatmış gönülleri, bütün dünya huzur bulmuş...

Yedi bölgem bin bir renkle, dokunuyor nakış nakış,
Türkçem sevgiden âhenkle, yayılıyor karış karış...
Gözler yaşlı, gözler ceyhun, bu manzara karşısında,
Diller tatlı, diller coşkun, bu meşherin arkasında...

Yaşatma sevdası ile hep kıtalara koşanlar,
Hak bildikleri sevgiyle okyanusları aşanlar...
Anlatmışlar hâl diliyle o eşsiz davalarını,
Yaşamışlar, yaşatmışlar, benzersiz sevdalarını...

Her yerde sevgi harmanı, Türkiye tatlı rüyada,
Dinlenen barış fermanı, bir benzeri yok dünyada.
Sevgi yazılı bu ferman, kalbi sevgiyle açıyor,
Hem bütün dertlere derman, evrene sevgi saçıyor...

Yunuslar "tanış" olmuşlar, Âşık Veysellerse bir "dost"
Sevgiden sofrâ kurmuşlar, söylüyorlar; "hey dost, hey dost..."
Mevlana'ca; "gel, gel" demiş, gönüllere yürümüşler,
Sevgi" demiş, gönle girmiş, muhabbete bürümüşler...

Göçmen kuşlar gibi her yaz süzülürler Türkiye'me,
Dilde nağme gönülde haz, dizilirler Türkiye'me...
"Davam, sevdamdır." diyenler, kahramanlar, kahramanlar...
Hakkı hep Hakta görenler, kahramanlar, kahramanlar...

Şimdi, sevgi muhabbeti, Türkiye'mde duman duman...
Ve kaldırıyor hasreti, cennetten bir köşe her yan...
Anayurtta Alperenler, kahramanlar, kahramanlar...
Türkçemi sevda bilenler, kahramanlar, kahramanlar...

Ercan Kurban

03.06.2012 / Bolu

Ercan Kurban

Sevgi Söyler Sevgi Soluklarım

04.04.2004

Öğretmenim, şairim, yazarım, seyyahım.
Sevgi coğrafyasında tebessümle gezerim.
Öğrencilerim, hayat kaynağım benim.
Derslerime sevgi der başlar,
Gönüllere ilmik ilmik sevgi dokur,
Kalplere sevgi olur akarım.

Şiirlerim, gönlümde açan sevgi çiçekleri...
Yazılarım, ruhumdan yansıyan fikirler,
Ne zaman bir sıcak nağme duysam,
Kulak kesilir, can kulağıyla dinlerim.
Ne zaman bir dost sesi duysam,
Sesine ses vermeye çalışırım.
Yürürüm haksızların üstüne,
Yürürüm yüzsüzlerin üstüne...
Mevlana'nın sevgisi, Yunus'un hoşgörüsüyle...
Sevmeye, seilmeye, sevdirmeye,
Tebessüme hasret çehreleri güldürmeye yeminliyim.

Öğretmenim dedim.
Ben öğretmenliğin sevgiyle olacağına;
Bilgilerin sevgiyle kalacağına,
Gözlerin sevgiyle ışıldayıp
Yanlışların sevgiyle yok olacağına, inanır;
Sevgi söyler, sevgi soluklarım.

Ercan Kurban

Sipil Dağı Sisliydi

Ocak 2005

Saçlarına ak düşmüş, başı dumanlı,
Bilmem ki kaç yıldan beri böyle hüznü, gamlı,
Sis kaplamış baştanbaşa her yanını...
Bakıyor yukardan şehzadeler şehri Manisa'ya.

Bu bakışta hüznün var, acıma var,
Gözyaşı var, sızı var, inleme var, hicran var.

Sipil'in etekleri tutuşmuş yanıyor.
Kurban Bayramı'nda yüreklere kan damlıyor.
Dağdan esen rüzgâr,
Yalayıp geçiyor çehreleri
Beyaza dönmüş geridekilerin tenleri...
Gözlerde manalı bakışlar var,
Kadere teslim olmuş insanlar,
Dillerinde dua, kalplerinde hüznle
Gönderiyorlar en sadık dostlarını,
Ebedî âlemin sırlarla dolu kapısına
Bakıyorlar son kez onun tahtadan arabasına...

Kurban verilmiş bir serviyi
Eteğindeki mezara gömecekler diye...
Ateş sarmış her yanını Sipil'in.
İçin için yanıyor, âh edip kavruluyor.

Ne kadar hüznülense, ne kadar âh etse de nafi
Her canlı elbet bir gün görecektir o görevli meleği
Tadacak ölüm acısını, giyecek yakasız gömleği
En sonunda girecek kara toprağın bağına
Hesap verecek, her şeyi yoktan var eden Allah'ına..

Herkesin gözleri buğulu, nemli
İçimizde birileri var ki
Onlar herkesten daha elemli,
O da ebediyete yürüyen şehidinin anası
Bir köşede içli içli ağlayan yaşlı babası
Nutku tutulup sessizliğe gömülmüş dertli kocası
Boynu bükük kalmış masum yavrusu,
Yakıyor yürekleri bu hüznü manzara
Açmış sevenlerinin kalbinde derin bir yara
Herkesin gözleri Ceyhun,
Boyunları bükük kalpleri mahzun.

Biz ne kadar yansak yıkılsak da boşuna,
İsyan edip ağlamak gitmez yaratanın hoşuna.
Bize düşen mü'mince: "Amenna ve saddaknâ" demek,
Ölenin arkasından her zaman dua göndermek.
Her şeyin O'nun tasarrufunda olduğunu bilip:
"Ya Râb Sen her şeyi en iyi bilensin,
Ve her şeyi görüp gözetensin.

Bu mü'mîne kardeşimizi salihâ kullarından eyle,
Buluştur onu cennette sevenleriyle.
Kabrini cennet bahçelerinden bir bahçe yap,
Mağfiret göster ne olur, etme kardeşimize azap.
Dostlarına sabır ver, günahlarını affet,
Onlara da her iki cihanda çektirme eziyet."
Duasını düşürmemeliyiz dilden,
Bekâya giden kardeşimize dua dua yakarmalıyız
Taa gönülden...

Ercan Kurban

Sözlerini Süz Söyle

Söz söyle ta gönülden, sözün daim Hak olsun.
Kalbin ve ruhun yüce, dilin gönlün pak olsun.

Hakikat odunda yun, ayrılma doğruluktan,
Çevrene güzellik sun, hayır dile hep Hak'tan.

Yalan olmasın sözün, hikmet dolu söz söyle,
Tertemiz olsun özün, sözlerini süz söyle...

Vicdanda tart sözünü, eriyip gönle girsin,
Mevla'ya dön yüzünü, nurlanıp güven versin.

Diyeceğini pişir, imbikten geçir söyle,
Sözünü Hak'tan devşir, tatsız olmasın öyle.

Söyleyip pişman olma, söylemeden bir düşün,
"Hak! " de, batıla dalma, hakikat olsun işin...

Hem kalp hem de lisanın, aynı şeyi söylesin,
Tesis etsin beyanın, herkes seni dinlesin.

İyiliğe dön yüzünü, kötülükten uzak dur,
Acı deme sözünü, dilene hep kilit vur.

Besmeleyle gir söze, sözde bereket olsun,
Tatlılıkla in öze, kalpler huzurla dolsun.

Dilin tatlı, gönlün hoş, samimi olsun sözün,
Hak ve hakikatle coş, haram görmesin gözün...

Ercan Kurban
03.03.2012-Bolu

Ercan Kurban

Sultanım Efendim

Ya Resulallah, kapına geldim, ne olur, kabul buyur.
Gül kokunla, gönlüm, kalbim, ruhum; mest olsun, bulsun huzur.

Biçareyim, muhtacım, acı bana, yetiş imdadıma,
Sevgini, derdime çare bildim; bir ses ver feryadıma...

Günahkârım, kapkaradır kalbim, medet Efendim medet...
Sus pus olmuş, konuşmaz dilim; ne olur, et bana himmet!

Damlıyor, gönlümden kalbime, hicran yüklü gözyaşlarım,
Diniyor, köyünün rüzgârında, korku ve telaşlarım.

Ya Resulallah, bastığın toprağa, yüz sürmeye geldim.
Gezdiğin yerleri ve kutlu beldeleri, görmeye geldim.

İşte, işte, şu Kâbe, şu Hira, şu da Sevr Mağarası!
Sanki yeni önümde, "inşikâk-ı kamer" manzarası!

Taif'in, Bedir'in, Uhud'un, Hendek'in siyah taşları,
Görenlere, bir bir anlatıyor, yaptığın savaşları.

Sultanım, yaşanan feryadı figanı duydun da geldin,
Gelişinle bütün insanlığa, sonsuz bir ümit verdin.

Arabistan'ın çöllerinde, artık anneler ağlamıyor,
Kız çocuklarının feryadı, ciğerleri dağlamıyor,

Efendim, teşrifinle huzur soluklattın insanlığa,
Yeniden Hakkı anlatıp "Hak" dedirttin bütün varlığa...

Hudeybiye'de; "sulh hayırdır, hayır sulhtadır." buyurdun.
Barışı, dostluğu, kardeşliği, kâinata duyurdun.

O gün, Arafat'ta yaptığın dualar, koruyor bizi,
O dualarla Rabbim rızıklandırıyor, hepimizi.

Ya Resulallah, Mekke'nin, Medine'nin bütün dağları,
Hala gül kokuyor; ovaları, obaları, bağları...

Taş ve toprak, yaptığın dualara "âmin, âmin" diyor!
O dualar, o âminlerle Rabbim bizi esirgiyor.

Ey kimsesizlerin Kimsesi, iki cihanın serveri!
Ey şefkat abidesi, on sekiz bin âlem peygamberi!

Kabul et, ne olur Efendim, bu garibi bu mücrimi!
Artır kalbimdeki, gönlümdeki alevlenen sevgimi!

Ya Resulallah, insanlık şefkatine muhtaçtır Senin!
Şimdi dolaştığın diyarlarda, adı okunmaz kinin.

Susuz çölleri, gül cemalin, gül bahçesine çevirdi.

Zulmü sildi, binlerce putu, yüzüstü bir bir devirdi...

Kapkara ruhlu insanlar, Senle oldu halim ve selim...
Yeryüzü meleği demişti Sana, Muhammedül Kerim,

Gül kokun, sarmış bütün kâinatı, bir baştan bir başa...
Seni seven, Seni rehber bilen, asla düşmez telaşa...

Ey şefkat ve rahmet Peygamberi, ey Muhammedül Emin!
Senin nurunla aydınlandı, asuman ve bütün zemin.

Nice gaddar, nice zalim, Sana biat edip kurtuldu.
İnanmayan asi nadanlar, cehennemlere savruldu

Doğarken "ümmeti, ümmeti" diyerek ağlayan Sendin.
Ümmetin için, el açıp dua dua yalvaran Sendin.

Medine'nin gülü, Rabbimizin habibisin, Efendim!
İnsanlığın rehberi, kalplerin tabibisin, Efendim!

Dertlerin dermanı, gönüllerin fermanısın, Efendim!
Yüce Mevla'mızın ol habibi Zîşan'ısın, Efendim!

Şu minik kalpler, yanık yürekler, şefkatin bekler, medet!
Allah'ım nolur bizleri Habibi Ekrem'inle haşret!

Ercan Kurban
15.01.2014

Ercan Kurban

Susturamaz ki

Zalime, gaddara kim teslim olur?
Yüzü hakka dönen, felâhı bulur,
Tiranlar, süfyanlar zırvalar durur,
Milleti zalimler susturamaz ki...

Doğru davrananlar, elifçe olur,
Eğilmez, bükülmez hep doğru kalır.
Hakikat yolunda dosdoğru yürür,
Milleti hainler susturamaz ki...

Ne korku, ne keder yoktur onlarda.
Fikir, zikir, şükür çoktur onlarda.
Haksıza "he" deme yoktur onlarda.
Milleti lainler susturamaz ki...

Şiddeti, korkuyu takmazlar asla,
Harama, hamana bakmazlar asla,
Garibi, yetimi kakmazlar asla,
Milleti müfsitler susturamaz ki...

Haksız karşısında dimdik dururlar,
Sırat-ı Müstakîm üzre yürürler,
Hakkın hatırını âli bilirler.
Milleti haksızlar susturamaz ki...

Muhabbet bağına bağban olurlar,
Gönül şivesini Haktan alırlar,
Hak hukuk bilirler, hakta kalırlar.
Milleti hırsızlar susturamaz ki...

Ağyâra âh edip boyun eğmezler.
Beytül maldan yeyip sefa sürmezler.
İftira gıybete asla girmezler.
Milleti bahtsızlar susturamaz ki...

Malda, mülkte, yatta yoktur gözleri,
Zalime haine çoktur sözleri,
Rıza kapısına dönük yüzleri.
Milleti haksızlar susturamaz ki...

Ercan Kurban
25.04.2015/ İstanbul

Ercan Kurban

Şehit ve Hicrân

Yiğitler can verir, bu vatan için.
Hainler pusuda sinsice bekler.
Elbet bir gün çıkar, meşum gerçekler.
"Kim yiğit, kim kalleş" gelin siz seçin.

Garibin âhları semaya yürür.
Sızlayan yürekler, arzı titretir.
Nice koç yiğidi, birden kükretir.
Şüheda ağıdı, kalpleri bürür.

Zalim hep sinsice fırsatı kollar.
Hicrânla ağlayan analar olur.
Nedense kurşunlar garibi bulur.
Kalleş tuzaklarla cehennem yollar...

Bir hain kurşunla vurulur yiğit.
Kandan medet umar, zalim hoyratlar.
Sırtır sinsice hınzır suratlar.
Sular toprağını, kanıyla şehit!

Yezitçe tavıyla ölüm kusturur.
Şeytanca plânıyla saltanat süren,
Hükümran olmayı ölümden gören.
Dikta rejimiyle halkı susturur.

Bir bir devriliyor, nice fidanlar.
"Çözüm" diyenlerin dilinde ölüm.
Niçin kapatıldı o meçhul bölüm?
Şimdi nerdesiniz, süfli nadânlar?

İnandı saf millet yalanınıza...
"Söz milletin" deyip oylar üttünüz.
Dost gibi görünüp kinler güttünüz.
Halk, hayretle bakar talanınıza...

Saraylar kurdunuz, birçok odalı.
Kadim bir milleti ettiniz köle.
Nasıl bir hırs imiş sizdeki öyle?
Adavet eksenli, haset edalı.

Sırtından hançeri yedi milletim!
Vatan evlatları bir bir düşüyor.
Zalimin zulmüyle vatan üşüyor
Yapılan, "hainlik" dedi milletim.

Nedir bu rezalet, nedir bu hiddet?
Şehit namazını, şölen bilen var.
Matem mekânında, kıs kıs gülen var,
Dönen dümenleri, görüyor millet.

Sizden kurtulacak bir gün milletim...
Sanmayın bu devran hep böyle sürer.

Hak defterinizi nihayet dürer.
Yanan canlarına, üzgün milletim...
Ercan Kurban
25.08.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Şehitlere Ağıt

Şehitlere Ağıt
08.12.2009. Bolu
Bayrağına âşık yiğitlerimiz
Vatanına kurban yiğitlerimiz
Büyüdüler, sonra asker oldular
Vatanı korumaya baş koydular
Anneleri kınalayıp gönderdi
Yiğidim! "Vatana kurbandsın." dedi.
Halaylarla türkülerle el ele
Dua, tekbirle gittiler askere
Gözleri gibi korurlarken yurdu
Hainler amansız bir pusu kurdu
Kallesçe sıktılar mermilerini
Adice kustular zehirlerini
Gittikleri yer çetin bir dağdı
Üzerlerine hep kurşunlar yağdı
Yedi genç fidanımız Hakka yürüdü.
Türkiye'mi acı hüzün bürüdü.
Bir daha kustu zehrini hainler,
Anneler yavrum yavrum diye inler.
Aydınlığa kurşun sıktı zalimler
Kara haberle yıkıldı gönüller
Feryat kapladı yurdu baştanbaşa
Yazık ettiler yedi genç gardaşa
Uçtu ruhları şehitler tahtına
Ağladık koç yiğitlerin bahtına
Şehitlere ağıt yaktı analar
Bu acılarla kanadı yaralar.
Gözlerden yaşlar sel olup boşaldı
Arkalarında hatıralar kaldı.
Ahlar yükseldi yurdun her yanından
Ne istedin Mehmedimin kanından?
Oyunlar oynanıyor bahtımıza,
Birlik çok görülüyor halkımıza
Zalimin her zaman ektiği zulümdür
Biçtiği ise her daim ölümdür.
Vampirler gibi kanla beslenirler
Vahşetini sinsice gösterirler
Yiğitlerimiz pervaz edip uçtu
Ebedi âleme şen şakrak göçtü
Arkalarından bir millet ağladı.
Anneler başına kara bağladı
Tekbirlerle hep bire yürüdüler
Semada şehit diye göründüler.
Dualar gönderdi bu aziz millet
Allah'ım Sen şu zalimleri kahret.

Ercan Kurban

Şehla Gözlerin

Keskin bir bıçak gibi kesti uykumu,
Senin katran kadar siyah sözlerin.
Haçer olup yardı dertli kalbimi,
Senin şahinvari şehla gözlerin.

Gönlünden gönlüme açtı bir nehir
İçtiğim su, oldu bende zehir
İçimde sabırlar günbegün perdelenir
Yalnızlığı ruhuma salan gözlerin

Bakışların ok oldu deldi sinemi
Yalnızlar dünyasında buldum kendimi
Böyle zindan edilmez hayatın her demi
Yürekler hoplatıyor ceylan gözlerin.

Sinem oldu delik deşik, gözlerimde yaş
Günler çekiliyor Çamlıca'dan yavaş yavaş
İki bakışla canlandır kuruyan gönlü arkadaş
Şu ölgün ve solgun gülşeni sulayan gözlerin

Bu dünya fanidir baki sanıp yanılma
Ne kadar güzel olsan da mütevazılıktan geri kalma
Fani dünyanın cazibesine aldanma
Bakmaktan yılmayan gafil gözlerin

Günler geçip aylar bitiyor, sona ermede ömür
Çıksa da sesin bu kumkumalı demde kısık ya da gür
Şahibine kul olmakla olur insan elbette gerçek hür
Beni, dünyayı, kâinatı dosdoğru okuyan gözlerin

Bu gözlerin üstüne daha çok söz
söylenir
Mağrurun hakkından ancak kara toprak gelir
İnsan gerçek kul olduğu sürece sevilir
Kâinata Hak nazarıyla bakan gözlerin.

Ercan Kurban

Teselli Kapısı

Ben dualarda hep teselli buldum.
Hakikat odunda yandım kavruldum
Rabbime birazcık yaklaşmak için,
Pervaneler gibi yanıp kül oldum.

09.11.1998
Bergama

Ercan Kurban

Tezatl r İklimi

Tezatl r, devridaim ediyor...
Om rden sayfalar gidiyor...
Akşam ve gece:
Kucaklıyor insanı.
Neşe ve h z n,
İstirap ve coşku...
Hayat ve  l m...
S r p gidiyor g nbeɡ n...
Yaşananlar maziye g m l p d n oluyor.
İnsan, t kettiɡi zamanda boɡuluyor.
Sevinç ve de h z n, s z l yor imbikte.
Onca ihanet, onca iftira, onca tezvirat...
Duman duman sis, tipi, boran karabulut ve şimşek...
Semada g k g r lt s  ve yıldırım...

B t n g zelliکلere inat,
Ortalığı kaplayan kin adavet...
İyi, k t , g zel, çirkin...
Habil, K bil; Firavun Hazreti Musa...
- Rabbişrahli sadri ve yessirli emri.
Vahlul ukdeten min lisan  ve yefkahu kavli!
Ey mazlum, sen suçsuzluğunu ispat et.
Sonra ateş ve Nemrut, ateşte Hazreti İbrahim ve yakarış:
- Hasb nallahi veniğmel vekil!
Rabbi Rahim'den emir:
- Kuln  y  n ru k n  berden ve sel men al  ibrah m(ibrah me) .

Derin kuyu, kuyuda hazreti Yusuf:
- Ey g ib olmayan ş hid!
Ey uzak olmayan yakın!
Ey mağl b olmayan g lip!
Şu içinde bulunduğum durumdan kurtulup çıkmamı nasip et!
G zyaşı ve hicr n Hazreti Yakup:
- İnnem  eşku ve huzni il llah!
Balık, balığın karnında Hazreti Yunus:
- La ilahe illa ente subhaneke inni kuntu minezzalim n!
Ve iki cihan Serveri'ne Rabbi Rahim'den m jde:
- Elem neşrah leke sadrek!
Zalim, zul m...
Akabinde  l m,
 l mden sonra  hı efg n
Ve h z n...

"Değer mi? " diyor insan, "değer mi? "
Bunca serkeşlik bunca melanet ve bunca ihanet? ..
İnsan olan, insana bunları yapar mı?
B htanlarda boğulup Ebu Cehil'in yolundan gider mi?

Şeytan, Hazreti  dem:
Meydan, imtihan...
Tezatl r iklimi,
H s f ve kus f...

Kazanma ve kaybetme.
Yakariş, niyaz...
Duanın güzelliği,
şkrn esenliği...
budiyet şuuru,
Kullukta derinlik...
Ve huzur...
İşte hayat budur.

Ercan Kurban
26.06.2014/ İstanbul

Ercan Kurban

Tik Tak

Geçiyor saniyeler ha bire tik tak tik tak...
Gaflettesin ey nefsim, dön de bir arkana bak.
Ercan Kurban
15.12.2012 / İstanbul

Ercan Kurban

Türkçem Sevdam Benim

Türkçemin sevdalısı önden giden atlılar,
Bütün dünyaya hep yaymışlar sevdalarını...
Koşmuşlar hiç yılmadan bu kara sevdalılar,
Gönle girmişler, anlatmışlar davalarını...

Yaşatmak arzusuyla, yaşatma tutkusuyla,
Dağları aşmışlar ve deryaları geçmişler.
Bir iken bin olma, binler olma umuduyla,
Susuz çöllerde, rengârenk güller yeşertmişler...

Yunus'un sevgisi, Mevlana'nın hoşgörüsü,
Mayalamış Türkçemle bütün dünyayı...
Sarmış gönülleri Türkçemin tatlı büyüğü,
Sevgi nağmeleri kaplamış tüm beş kıtayı...

Sulh adacıkları oluşturulmuş her yana,
Duygular, lisanlar bir, renkler farklı olsa da...
Türkçemle tattırılmış sevgi kana kana...
Bin bir çeşit zor ve engel ortaya çıksa da...

Isıtmış kutupları Türkçemin sıcaklığı,
Çöllerde serin serin esen bir rüzgâr olmuş.
Duyulmuş milletimin anlı şanlı varlığı,
Türk sevgisi kalplere ve gönüllere dolmuş...

Sıcak, sevgi rüzgârı esiyor Türkiye'mde,
Ilık ılık dostça damlıyor gönüllere...
Sevgi bulutları geziyor, şirin ülkemde,
Yağmur olup yağıyor çisil çisil kalplere...

Bütün dünyayı bir ana şefkatiyle sarmış,
Kardeşlik türküsüyle sevgi dili Türkçem.
Türkü olmuş ve şiir olmuş, kalplere girmiş,
Bir bayram yaşıyor insanım ve bütün ülkem...

Huzur, barış, hoş görü Türkçemle bayraklaştı,
Dillerde şiir, yüreklerdeyse sevda oldu.
Türkçe sevgisi okyanuslar, kıtalar aştı,
Hüşyar kalplere kondu, ruhlarda makes buldu...

Sevgi dili Türkçemle tüm insanlar el ele...
Kardeşlik şarkısını ta yürekten söylüyor.
Dünyanın bütün çocukları gönül gönüle,
Savaşa hayır, dostluğaysa evet diyor.

Karalar aka, dūřmanlıklar dostluęa dōndū,
Barış nağmeleri duyuluyor her bir yanda.
Yıllarca tutuřan zulmūn alevleri sōndū,
Huzur, sevgi soluklanmakta bütūn dūnyada...

03.06.2009
Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Türkiye'm

Coşkun ırmakların derinden akar,
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.
Yaban güllerin misk gibi kokar,
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.

Sürüler yayılır yaylalarında,
Sümbüller göz kırpar ormanlarında,
Koyunlar meleşir bozkırlarında
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.

Karlı dağlarında çiçekler açar,
Boram buram kokar, rayiha saçar.
Garip aşıkların coştukça coşar,
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.

Şu yeşil ormanlar, mavi denizler,
Vatan yolunda can veren erler,
Sana aşiktir sevdalı gönüller.
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.

Bülbüller hasrettir şu güzel güle,
Asaletin dolaşır dilden dile.
Değişmeyiz seni hiçbir güzele.
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.

Her köşen şehit kanıyla sulanmış,
Kapını büyük Alparslan Han açmış,
Tapunu da Kılıçarslanlar almış,
Sen cennetten bir köşesin Türkiye'm.

Ercan Kurban

Unutma

02.11.2006 / İstanbul

UNUTMA

Ömrünü ibadet, taatle süsle
Ruhunu maneviyat ile besle
Koş bu kutsi yolda büyük hevesle
İnsan olduğunu asla unutma,

Yaşamın yaşatma sevdası olsun
Gönlün sevgi ve muhabbetle dolsun
Sen aciz ve naçar bir kulsun,
Zamanın biteceğini unutma.

Doğru konuş, doğru yürü, doğru ol,
Dilinde dua her zaman olsun bol,
Emrolunduğun gibi dosdoğru ol.
Yalanın mum olduğunu unutma,

Büyüklenme senden büyük Allah var.
Muttakiler her an olsun sana yar
Hakiki kul olur isen, felah var.
Hak için hak söylemeyi unutma.

Ümit var ol, ümit söyle, ümit ol.
Çalışmazsan bulunur mu doğru yol?
Işık ol, aydınlansın hem sağ hem sol
Yeis bataklığıdır sakın unutma.

Olumsuz esen rüzgârda yıkılma,
Sana nasihat edene kırılma,
Duruşun hep sağlam olsun, bozulma,
Düşmanın nefistir, aman unutma.

Ercan KURBAN

Ercan Kurban

Var ve Yok

Var ve Yok

Kızıl akşamlar örter yeryüzünü.
Koparılır ömürden yeni bir sayfa..!
İnsan ta yüreğinde duyar hüznünü..!
Geçip giden zamanda
Var olanlar, bir anda kaybolur.
Var ve yok nöbettedir, biri gelir, biri gider.
Zamanın tik taklarında var yok, var yok...
Uygun adımda yürür...
Hayretle bakan gözler, sanki fal taşı..!
Bu harika değişime karşı,
Teşekkürün fısıltısı dökülür dudaktan.
İşte esrarın bütün varlığı sarmaladığı bu ân...
Var edene bir kez daha şükreder insan...

Sarar mor bulutları bir ateş.
Yanar alev alev gökte bulut, yerde deniz.
Gökyüzünün mavisi duman duman...
Bir acı, bir tasa, bir hayret geride kalan..!
Mavi, beyaz, lacivert, turuncu derken...
Bir cümbüşün resmi salınır ufukta.
Yanar gök, yanar deniz...
"Elveda" der güneş gündüze.
Sanırsın deniz olanlardan habersiz,
Köpüklü dalgalarıyla döver sahili...
Renkli dönüşümün resmi yansır gözlere.
Gündüz, telaşını akşamla geceye devreder.
Acılar, sevgiler, coşkular, aşklar, ümitler boy boy dizilir...
Zaman tüneline yeni bir devre girilir.
Bu senfoni, böyle devam eder gider..!

Ercan Kurban
21.09.2015/ İstanbul Tuzla

Ercan Kurban

Vatan Uğruna

VATAN UĞRUNA

Vatan uğruna can verimiz biz,
Tarihte kahraman biliniz.
Binlerce dűşman saldırısa bile,
Bir kale olur karşınıza dikiliriz.

Gönlümüz sevgi, beynimiz bilgi dolu,
Seçmişiz atalarımızın gittiği yolu.
Birileri bizi caydırmaya kalkışsa da,
Terk etmeyiz bulduğumuz doğru yolu.

Bağrımız siperdir vatana, bayrağa,
Taahhűlümüz yok asla haksızlıđa,
Vatanımıza göz diken olursa,
Gömeriz onu karanlığa

Yurtta sulh cihanda sulhtur parolamız,
Bize öyle dedi, büyük atamız.
Eğer gül atıp dost olalım derlerse,
Onları en derin sevgimizle kucaklarız.

Ercan Kurban

Vatana Ağıt

Her yandan yaralı, vatanım benim!
Beni hüzne saldı, binbir elemim!
Dinmiyor ruhumda acım, kederim!
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Baykuşlar bayramda, bülbüller suskun!
Hatipler hicranlı, goncalar küskün!
Hainlerin dili, keskin mi keskin...
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Vatanı ağyara teslim ettiler.
Binbir entrikayla bilmem nettiler.
Dostluğu unutup haset güttüler.
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Caniler masum, masumlar hain...
Şimdi şaha kalktı, şeytanı lain.
Yurdun her yanında zalimler kâin.
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Menfur emellere ulaşmak için,
Yapılan zilleti gelin siz seçin!
Saymayın haini, durmayın geçin.
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Din, dil, devlet, millet artık payimal!
Bu aziz vatanda olmaz böyle hâl!
Bütün mukaddesat şimdi izmihlal!
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Analar âh eder, masumlar ağlar!
Hüzün dolu kalpler hicranla çağlar.
Milletim yas tutar, karalar bağlar!
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

İnancı, değeri yakıp yıktılar.
Harun gibi gelip Karun çıktılar.
Hukukun çanına, otlar tiktılar.
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Tezvir, gıybet, goygoy gırla gidiyor.
Yezitler halkına zulüm ediyor.
Hak bilmeyen nâhak, kinler güdüyor.
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Ceyhun olan gözler, Hakka sarılır.
Dualarla küfrün belı kırılır.
Musa asasıyla derya yarıılır.
Türkiye'm dertlerle kavruluyorken!

Ercan Kurban
27.07.2015/Adana

Ercan Kurban

Ya Resûlallah

Sana hasret tüm yürekler ya Resûlallah.
Kâinat himmetin bekler ya Resûlallah.

Kalb paslı, gönül sevgisiz Sen olmayınca,
Gel, gönlümüze sevgi sun ya Resûlallah.

Yetim kaldık her gün yolun bekleriz, nâçar,
N'olur gel de güldür bizi ya. Resûlallah

Perişanız şeytanlar kapladı dünyayı,
Gel, nur cemalinle ısıt ya Resûlallah.

Âlemi topyekûn gulyabaniler sardı,
Su olup gönüllere dol ya Resûlallah.

Mücrimiz, kapına geldik, himmet dileriz.
Bas bizleri gül sinene ya Resûlallah.

Kurtar bizi eracifli küfür selinden,
Merhamet kıl ümmetine ya Resûlallah.

Âlemler senin engin şefkatine muhtaç,
Şefaatin bize müjde ya Resûlallah.

Ercan Kurban

Yağmur Serinliği

Her damlasında binler rahmet olan yağmurun
Ruhuma taktığı tükenmez sevinçle yaşarım.
Büyülenir ruhum yağmur serinliğinde,
Mutluluktan mutluluğa koşarım.
Yağmur sonrasında gülümseyen güneşle,
Yeşeren sevincime sevinçler katarım.
Ben yağmursuz yaşayamam, güneşsiz de kalamam.
Yağmur serinliğinde yıkanır, güneş sıcaklığında ısınırım.

Ercan Kurban

Yağmur ve Toprak

Bir ikindi sonrası,
Hafif rüzgâr,
Gökte gri bir renk,
Arada bir gülümseyip
Çakan şimşek,
İstanbul'da
Yağmur, toprak
Ve koku...
Mis gibi...
Var olduğumuz cevher,
Ve yine varacağımız
Ebedî âlem kapısı,
Gömülüp yeniden hayat bulacağımız anâsır-ı erbanın katısı,
Toprak...
Seni duyuyorum koklayarak...

Ercan Kurban
27.05.2015/İstanbul

Ercan Kurban

Yağmurun Yedi Mührü

□Gökyüzü, erimiş bir kurşun gibi dökülür, derin bir intizarla,
Bulutlar, ağlayan bir ahunun saçlarıdır, siyah ve dalgalı.
Her damla, ruhun kadife atlasında gezen saklı bir keder olur.
Şehirler, bu şeffaf matem altında camdan bir saray misali durur.
Yeryüzü, gözyaşıyla ıslanmış bir mezmurun eski bir sayfasıdır.

□Fakat bu kutsal melankoli, aniden safir bir çığlığa döner,
Zira tabiatın ruhu, bu karanlık perdenin ardında sonsuzluğu sezer.
Yağmur, çatlayan dudağın serinliği, çölün yakarışına verilmiş bir cevaptır,
Rüzgâr, ıslak toprağın nefesinden bin yıllık bir tutkuyu toplayıp türkü türkü yayar.
Kalpteki sisli cam silinir, ardında yaldızlı bir umut belirir.

Her damla, zamanın ömründen kopan minicik bir hecedir,
Geçmişin yükünü yıkayıp geleceğin müjdesini veren gecedir.
Yağmur, kâinatın döngüsünde saklı, ezelden ebede uzanan bir gizem olur.
Toprak, bu serin öpüşle uyanır; yeniden doğuşun narin çiçeği olur ve rengârenk açar.
Tezathar tezgahında varlık ve yokluğun ilahî adalet terazisi yeniden kurulur.

□Fezanın simyası, hayat iksirini döker, ağaçların kadehine yavaşça,
Kökler, derin bir rüyanın içinde altın bir fısıltıyla canlanır usulca.
Her bir su damlası, servetin mührü, bolluğun yadigârıdır bu âleme,
Tarlalar, güneşin haritasını çizerken zümrüt bir ipeğe dönüşür, yeşillenir.
Yağmur, ebedî cömertliğin mermer heykelidir, destanlaşarak zamana meydan okur.

Şimdi her ağaç, göğün elinden tutan bir yeryüzü elçisidir âdeta,
Yapraklar, derin uykudan uyanıp arınmanın ve gücün sırrını fısıldar yan yana.
Derinlerdeki yeraltı nehirleri, şifa taşıyan birer saki olur,
Bu mucizevi ıslaklık, küskünlüğün gölgesini siler, unutulur.
Zira her damla, toprağın damarında dolaşan, tesirli bir iksirdir.

□Yağmur, varoluşun senfonisi, hem yıkan hem de yeniden inşa eden sestir.
O, zıtlıkların ahengidir; yası ve şöleni aynı anda icra eder.
Hem hatayı temizleyen hem de günahın izlerini silen bir abdesttir,
Bu ilahî döngüde saklıdır, düzenin nizamı, kâinatın dengesi.
Yağmur, hem ulu hem de zarif bir lütuf olan, sonsuzluğun aynası.

□Öyleyse ey fani can, göğün bu müthiş dramına derin bir tefekkürle bak.
Kederden sonra açan saf beyaz çiçeği, kalbinin en nadide köşesine tak.
Şimdi bütün kirliler silindi, ruhun parlak bir mabet gibi yükselir,
Bulutlar, mor bir ipekle çekilirken güneşin tahtı yeniden kurulur.
Altın ışıklar yeryüzüne düşer, dirilişin coşkusuyla hayat billur bir su gibi çağlayıp akar.

Ercan Kurban

Yakariş

Ya Rab, ne olur, acı Müslüman kullarının hâline,
Derman ol onların bin bir türlü perişan ahvaline...

Şefkat ve merhametin sarsın çile çeken kullarını,
Ya Rab, ne olur, bir kez daha aç onlara yollarını...

Emân dileyip acimizle kapına geldik naçarız,
Çalacak başka kapı mı var? Huzurunda el açarız.

Esirgeme lütfu keremini, biz garip kullarından,
Ne olur, nasiplenelim o esrar yüklü sırlarından.

Mücrîm hâlimizle huzurunda af dileniriz medet!
Zulmeden zalimleri, ne olur, kahhar isminle kahret.

Feryatlar tâ arşı âlâda, çoluk çocuk inim inim,
Firavun, Nemrut zulüm tahtında; Müslümanlarsa yetim...

İfritler zulmedip hoyratça art arda zehir kusuyor,
"Hak" diyenler çaresiz güçlülerse sustukça susuyor.

El hâk "zulmile âbâd olanın akıbeti berbattır."
Şimdi insanlık Kaf Dağı'nda dünyanın hâli haraptır.

Ey Allah'ım, ne olur, kurtar yetim, öksüz balaları!
Şefkatinle koru; gözü yaşlı, çaresiz anaları...

Fatih'imiz yok, Yavuz'umuz yok, Selahaddinsiz kaldık,
Çalışıp çabalamadık, yerimizde saydık, aldandık!

Alparslanlar yetiştiremedik, küffara dur diyecek,
Hak deyip Hakka koşacak ve zulme boyun eğmeyecek...

Ateş sardı dünyayı fecaat yaşanıyor her yanda,
Yaşanan, bu elim dehşet, ümit bırakmıyor insanda.

Âlemi İslâm'da tefrika diz boyu, nifak şahlanmış,
Yeis bataklığında insanlık, ne hazin ki aldanmış.

Simsiyah bulutlar kaplamış bütün İslâm diyarını,
Ve kimsecikler duymuyor binlerce mazlumun âhını...

Allah'ım ne olur âh edenlerin derdine deva ver!
Vahşette sınır tanımayan zalimleri de yere ser...

Ya Rab, derman ver kan revan olan ürperten dertlerine,
İttifak ver dağılmış İslâm âleminin fertlerine,

Ya Rab, gözler fersiz, yürekler yanık ve gönüller kırık,
Ahımız, efganımız çılglık çılglık... derdimiz; asırlık...

Ya Rab, nebîlerin, siddîklerin, şehîdlerin aşkına!

Alnı secdeli, dili dualı, velilerin aşkına!

Kalbi aşkınla par par yanan samimi kullar aşkına!
İnsanlığı hidayete erdirdiğin yollar aşkına!

Gecelerde özleminden ceyhûn olan gözler aşkına!
Sana kul olma niyetiyle söylenen sözler aşkına!

Namını duyurmaya sevdalı alperenler aşkına!
Kalbi ve ruhu sevgi mayalı Hak diyenler aşkına!

Dağları aşan, deryaları geçen kutlular aşkına!
Hak aşkıyla yanıp kendinden geçen mutlular aşkına!

Ya Rab, Habibin aşkına merhamet et garip millete,
Müslümanı sefil edip düşürme zilletten zillete...

Dertlere duçar olan garipleri kurtar zulümlerden,
Çaresiz kalan yetimleri koru sinsi ölümlerden.

Ya Rab, bizi kefereye fecereye boyun eğdirme,
Din-i Mübin'in ak yüzüne namahrem eli değdirme...

Aşkla, şevkle ve coşkuyla koşarak kendimiz olalım,
İnsi cinnin oyunlarına kanıp da aldanmayalım.

Ya Rab, sabır ver kuvvet ver, Kutlu Peygamber ümmetine,
Kaldıramayacağını taşıtma İslâm milletine...

Ercan Kurban
30 Ağustos 2013 / İstanbul

Ercan Kurban

Yalnızlık

Yalnızlık, ne zormuş, onu bana sor.
Yalnızlık, içimde alevlenen kor...
Oysa bana göre değil, böyle yaşam,
Yalnızlığa gömülmekteyim her akşam.

Her geçen gün kayboluyor bendeki ben.
Bilmem ki yalnızlık neden böyle erken!
Alıp götürdü benliğimdeki beni.
Her şey mazide artık kalmadı yeni!

Ben, bu ana dek hiç yalnız kalmam sandım.
Meğer, hayat bu, değişirmiş, aldandım.
Zaman, maziye her an çağlayıp aktı.
Benle ben olan herkes, beni bıraktı...
13.09.2013 İstanbul

Ercan Kurban

Yalnızlık-2

YALNIZLIK-2

Yine akşam yine gece...
Bende dert binbir hece!
Kimse sormaz halin nice,
Yine hüznün yine gece....
Ve ben, yine yalnızım!
Her dakika ruhumda işkence,
Sessizler rihtımına demir atmaktayım,
Perişan halime efkâr katmaktayım...

Ne kadar zor insanlar içinde olup yine de yalnız kalmak,
Bir dertdaş, bir sırdaş buldum deyip aldanmak,
Bir bilseniz bendeki bu çileyi,
Şeytanın ve nefsimin bana yaptığı hileyi,
İşte ben oyundan oyuna koşup aldanmaktayım,
Yalnızlar salıncağında, sallanmaktayım...

Dertlerimle baş başa,
Çaresiz ve garip,
Kendimi herkesten soyutlayıp
Yalnızlığın koynuna atmaktayım...

Ümitlerim, Kaf Dağı'nda,
Geceyi yoldaş yaptım kendime.
Ölmeden ölen garip bir zavallıyım!
Gözlerim kapıda, ağlamaktayım ben, ağlamaktayım...

Hüzün sarmış her yanıma!
Ümitsiz bekleyişlerde,
Belki bu yalnızlıktan kurtulurum diye,
Bir yavru kuş ümidiyle,
Çocuklar gibi avunmaktayım...

Her ses, bir ümit bana,
Yorgun gecelerde bir başıma,
Yalnızlık girdabında,
Ateşe düşen saç misali
Kıvrılıp yanmaktayım...

Hüzün otağının yalnız müdavimi,
Sessizler kervanının garip yolcusu,
Acılar oyununun baş oyuncusu,
Ve terkildilmişler mahpusunun mahkumu olarak,
Sessizler koğuşunda kalmaktayım...

Her an binbir ızdırap bana!
Garipliği yudumluyorum kana kana!
Yalnızlık kafesinde ve çaresiz bekleyişlerde,
Nefessiz kalıp boğulmaktayım....

Âh ne olur bir anlatabilsem halimi!
Bir yenebilsem şu "yalnızlık" denen zalimi,

Bahtiyar sayarım o an kendimi.
Bu ümitlerle her akşam yatmaktayım.
Bir gün yenerim ümidiyle avunup sabahlamaktayım...
Ercan Kurban
26.10.2013/İstanbul

Ercan Kurban

Yârim Oldun

Rüzgârlar müjdeledi geleceğini
Esen her yelde seni kokladım
Yıldız oldun gecelerime
Güneş olup aydınlatırsın diye ruhumu
Gönül köşkümü sana sakladım
Tebessümünle geldin işte
Yüreğime basıp ruhuma yürüdün
Beni sen eyleyip aşka bürüdüñ
Hüzün limanlarına demirleyen gönlümü
Huzur dalgalı deryalara daldırdın
Küle dönmüştü aşk ateşim
Derde giryan olup solmuştu ümitlerim
Tebessümünle gelip aşk verdin, şevk verdin
Sönmüş küllerimi kıvılcımınla ateşledin yeniden
Harladın yüreğimin alevini
Solmaya yüz tutan ümitlerime
Bir peri dokunuşunla ümit yükledin
Kör karanlıklardan kurtarıp
Işık deryasına daldırdın.
Kara kışlarıma bahar
Gecelerime nehar oldun
Yâr oldun bana yâr oldun
Ömrüme ömür olup
Hayatıma kâr üstüne kâr oldun.
Yarım oldun, kârım oldun.

Ercan Kurban

Yeis Tefrika Cehalet ve Atalet

Yeistir bizi karamsarlığa sürükleyen,
Allah'ın rahmetinden asla ümit kesilmez,
Yeise düşmez her şeyi Rabbinden dileyen,
Vermekle Mevla'nın sonsuz rahmeti eksilmez.

Tefrikayla bozulur birlik ve beraberlik,
Efkâr bulanır, güç kaybolur, dağılır millet..
İhtilaf, bir illet; insanda bırakmaz dirlik,
Tesanütsüzler yaşar, zillet üstüne zillet..

En büyük düşmanımız cehalettir cehalet,
Kötülüklerin hem anasıdır, hem babası..
İnsanı kâmil kılar ilim, ahlâk ibadet.
Cehalet, insanlığın iflah olmaz yarası..

Çalışmak bir ibadettir bizim dinimizde,
Âtalet, hastalıktır, ilerletmez insanı.
Yükselmek de yücelmek de bizim elimizde,
Yeter ki çalışarak geçirelim her anı..

Meyl-üt tefevvuk hastalıktır, bitirir bizi.
Haktan yana dönmeli, âdil olmalı insan.
Adaletsizlikse, istibdadın ruh ikizi..
Hak deyip Hakka koşmalı, etmemeli su-i zan.

Dertlerimizin ilacı hep sabır olmalı,
Düşmanımızı aşk, şevk coşkuyla geçmeliyiz.
Amel defterimizse hasenatla dolmalı,
İyilik ekmeliyiz, güzellik biçmeliyiz.

Ercan Kurban
30.03.2013
İstanbul

Ercan Kurban

Yürüyoruz

Bakışlar ümit dolu,
Yolumuz Hakk'ın yolu,
Rabbim sen bizi koru,
Sevgiyle yürüyoruz.

Dillerde dua kat kat
Her dakika ve saat,
Karanlıklara inat,
Bilgiyle yürüyoruz.

Sevgidir parolamız,
Dostadır selamımız,
Mevla der kelimamız,
Coşkuyla yürüyoruz.

Nur yoludur yolumuz,
Aşk doludur ruhumuz,
Hakk'ın mümin kuluyuz,
Şevk ile yürüyoruz.

Biz kula kul olmayız,
Muhabbete doymayız,
Dostu yolda koymayız,
Aşk ile yürüyoruz.

Ruh ve mana yan yana
Hak yakışır insana
Allah de kana kana
Zevk ile yürüyoruz...

28.03.2009

Ercan Kurban

Zalim ve Mazlum

Zalim ve Mazlum

Hâlden anlamayan ne bilsin hâli,
"Ben" in esiridir, hâli, ahvali...
Sürekli, "ene" der, hâli ve kâli
Omzuna yüklenir, masum vebali...

Nefsin sarayına, otağın kurar.
Kâr kalmaz, garibe verdiği zarar.
O, benliğine hep arkadaş arar.
Yaptığı, sadece şeytana yarar.

Gönül kıran gafil, iflah olmaz ki,
Yaptığından asla bir tat almaz ki,
"Ben, ben" sözleriyle huzur bulmaz ki,
"Yaptım, ettim" diyen, bir gün gülmez ki...

Âh alanlar acep ne zaman güldü?
Gün geldi, sonunda, onlar da öldü.
Zalimin her hâli, feci bir zuldü,
Ortaya savrulan, zulümden küldü.

Elbet bir gün çıkar, mazlumun âhı,
O âhlar, devirdi, sayısız şahı.
Kurtarmaz zalimi, ol ferîştahı,
Serilir ortaya, onca günahı.

Gün gelir, herkesten, hesap sorulur,
Ortaya, bir büyük mizan kurulur.
Sanma ki günahlar o gün kaybolur.
Sonunda, adalet yerini bulur.

••• Ercan Kurban
••••• 03.09.2013/İstanbul

Ercan Kurban

Zalim Zulüm ve Vatan

Zalim Zulüm ve Vatan

Canlar yanıyor âh, canlar kanıyor!
Feryatla iniliyor, şu yetim vatan!
Tiranlar çakırkeyf, ülkem yanıyor!
Zulümle kaynıyor, şu öksüz vatan!

Haremiler masum, mazlumlar hain,
Derde giryan oldu, şu yetim vatan!
İfsatla hortladı, şeytanı lain,
Adavetle doldu, şu öksüz vatan!

Kahraman evlatlar, şehit edildi!
Yandı pürryan oldu, şu yetim vatan!
Civan koçyiğitler, yere serildi!
Güller gibi soldu, şu öksüz vatan!

Hâl bilmez zalimler, caniyle yoldaş...
Bir hırsıza kaldı, şu yetim vatan!
Haksıza eğildi, milyonlarca baş.
Bir arsıza kaldı, şu öksüz vatan!

Yer bilmez soysuzlar, caka satıyor.
Ağyara verildi, şu yetim vatan!
Günbegün zalimin, zulmü artıyor.
Hüzünle gerildi, şu öksüz vatan!

Yanar nice yürek, analar ağlar!
Hainlerle dolmuş, şu yetim vatan!
Bağbanlar perişan, virandır bağlar!
Zemheriye çalmış, şu öksüz vatan!

Mah-ı Muharremde, her yer Kerbela! ..
Yine dilgir oldu, şu yetim vatan!
Ölüm kusan gaddar, başlara bela.
Yine kevgir oldu, şu öksüz vatan!

Zalimlik zirvede, adalet rafta...
Hukuksuza teslim, şu yetim vatan!
Bebek katiliyle süfyan bir safta.
Şuursuza teslim, şu öksüz vatan!

Eşkıya kol gezer, köyde şehirde...
Mazumlara zindan, şu yetim vatan!
Cellat olur keser, gördüğü yerde...
Bak işte perişan, şu yetim vatan!

Sahipsiz sandılar, bu şehit yurdu.
Cepheye koşacak, bu yetim vatan!
Bir tek istegimiz, barış huzurdu.
Hak deyip coşacak, bu öksüz vatan!

Ercan Kurban
24.10.2004/İstanbul

Ercan Kurban

Zaman

(19.03.1996)

Yırtılır sayfası bir bir zamanın,
Sevgiyle geçen tatlı anları
Alır götürür teker teker.
Muhabbet damgalı sayfaları
Mazinin derinliğine gömer.

Kaybolur gider içinde zamanın
Bebeklik, çocukluk, gençlik ve ihtiyarlık.
Farkettirmeden ilerler ağır ağır,
Her şey zamanda sadece bir anlık
Hapsolür, gömülür kalır.

Binlerce âhlar oflar vardır zamanın
Acımasız geçen sayfalarında.
Çığlık çığlık göklere yükselen,
Çurup edip giden yamaçlarında,
Âhlar oflar ki hiç bilinmeyen...

Bir sırdır içinde zamanın,
Nice bilinmeyen kahramanlıklar,
Tarihin kaderini değiştiren
O keskin keskin zağlı kılıçlar
Eriyip gitmiş hiç sezdirmeden.

Zalimler de içindeydi zamanın,
Haince kusmuşlardı zehirlerini.
Hani Nemrutlar, hani Firavunlar?
Niçin duyamıyoruz seslerini?
Çünkü onlar da zaman sayfasında kaldılar.

İki tezat şey var içinde zamanın
Biri sevgi, dişeri nefret
İkisi de gömülüyor ha bire.
Saydırıyor geriye sonsuz bir Kudret,
Birer birer gönderiyor geldiğı yere...

Hala sırrını çözemedim zamanın,
Akan bir su mu? Esen bir yel mi?
Çözemedim zaman denen mefhumun,
Bir anda gelip geçişini
Koca dünya, senin de bitecek zamanla sonun...

Ercan Kurban

Zamanın Tiktakında

Tezatlar dünyasında yaşıyoruz vesselam.
Buluşmak varsa ayrılık da olacak elbet.
Merhaba diyerek başlamıştık yıla,
Şimdi elveda nağmesinin ayak sesleri,
Patırtıyla uygun adım yürüyor.
Her sesle gönülleri hüzün bürüyor.
Daha dün mutlu mesut bir aradaydık.
Şimdi kapının tokmağına vurmaya başladı ayrılık.
Saatin tik takları dokunurken ayrılığın sazına,
Veda türküleri, tütmeye;
Hüzün şarkıları, esmeye başladı.
Her teneffüste bizimle sohbet eden kumrular,
Firak ateşiyle figana durdu.
Her zil sesi, bir muhabbetin habercisiydi.
Doğ gönüller dizilirdik demir basamaklara.
Soğuk demir merdiven ısınırdı sıcacık sohbetimizle.
Ne kasvet kalırdı kalplerde ne ümitsizlik...
İçilen çayın buğusunda ısıtırdık sözlerimizi.
Bazen anılar, bazen hayaller düşerdi dudaklardan.
Çoğunlukla da insanlığın derdiyle dertlenilirdi.
Çözüm önerileri dillendirilir,
En çok da adalet ah adalet denilip
Adaletin bozuluşu tuzun kokmasına benzetilirdi.
Fikirlerin çarpışmasından barıkayı hakikat doğardı.
Yüzü güleç, kalbi sevgi dolu dostlarla
Bir yılı dostça, yaşadık
Karanlığın kapısını kapatıp
Geleceğe hep ümitle baktık.
Aşıp kesmedik, kuru hayallerle avunup avutmadık.
Ümit aşıladık, hakikat deyip hakikate yelken açtık.
Sahte yüzlerden, sahte sözlerden aman deyip kaçtık.
Zamanı erittik dostça sözlerle
Benliğimizden benler kattık anlara
Dostluk damgasını vurduk zamanlara.
Göz açıp kapar gibi geçti bir sene.
Belki bu dost demlerini yaşarız yine.

15.06.2022 / Kartal / İstanbul

Ercan Kurban

Zil Çalar

Zil Çalar, küt küt atar minik yürekler.
Zil çalar, kalpler sevgiyle dolar, huzur bulur gönüller.
Öğretmenden anneye babaya, herkeste bir heyecan...
Okul bahçelerini neşe kaplar, sevgi yükselir anbean,

Zil çalar, hasretle kucaklaşır öğretmen öğrencileriyle,
Zil çalar, sevgi tomurcuğu açar bütün esenliğiyle...
Rüzgâr sevgiyle eser, kuşlar sevgiyle öter bu gün,
Güneş, daha parlak doğar, cehalet yok olur günbegün.

Zil çalar, sevgi bahçesinin bağbanı kavuşur güllerine,
Zil çalar, sevgi ışığı şavkır öğrencilerin yüzlerine,
Aşıkın maşukuyla buluşması gibi bir bayram yaşanır,
Genç dimağlara sevgiyle bilgi taşınır.

Zil çalar, karanlığın yerini aydınlık kaplar baştanbaşa...
Zil çalar, aydınlıkla karanlık başlar savaşa...
Taze taze ümitler boy atar, meyveye durur,
Cehalet, karanlık dehlizlerde söner, yok olur.

Zil çalar, şenlenir okul, şenlenir sınıf, şenlenir sıralar,
Zil çalar, mutluluğu seyre dalar, öğretmenler, anneler, babalar...
Aydınlık yarınlarda demet demet açacak çiçekler buluşur.
Birbirini yürekten sevenler birbirine kavuşur.

Zil çalar, istikbali aydınlatacak ışıklar yanar,
Zil çalar, dudaklardan düşen sevgi kalplere konar...
Çoşar insanlar, huzuru tatmanın aşkıyla,
Ümitleri yeşertecek ırmaklar çağlar coşkuyla...

Zil çalar, kurulur sevgiden bilgiden bir harman,
Zil çalar, yüklenir; aşkı, heyacanı, coşkuyu ümidi zaman...
Boram boram muhabbet kaplar her yanı,
Artık cehalete elveda, zaman, bilgi zamanı, sevgi zamanı...

19. 09. 2011
Bolu

Ercan Kurban